

Ieremia

Capitolul 3:6-4:4 – Neașteptata chemare la refacere a căsniciei dintre Israel și Yahweh

Primul mesaj profetic pe care pare să îl primească tânărul Ieremia după chemarea din cap.1 este cel din pasajul anterior 2:1-3:5. Dumnezeu se apropie de Ieremia ca de un prieten și își varsă off-ul, își povestește necazul. Și acest mesaj trebuia rostit de Ieremia lui Iuda. Este vorba de o evaluare istorică a relației dintre Yahweh și soția Sa Israel. Realitatea e sumbră: Yahweh este înșelat de multă vreme de Israel. Aceasta a persistat fără nerușinare în tot felul de curvii fără să ia aminte la muștrarea și pedeapsa Domnului. Aceasta neagă sau tratează cu ușurătate situația. De aceea inima Domnului este frântă, este extrem de tulburată. El nu înțelege de ce Israel persistă în adulter și este efectiv în pragul divorțului anunțând judecata finală. Mesajul este unul greu pentru inima neîncercată a tânărului Ieremia. Poate acesta era entuziasmat de reforma lui Iosia care de-abia începuse. Pasajele din următoarele capitole ne arată cât se poate de clar că Ieremia era naiv în ce privește adevărata stare spirituală a poporului. El nu percepe situația ca fiind atât de gravă și intervine pentru a lua apărarea poporului față de Domnul. Iată deci că Domnul vrea ca profetul Său să cunoască adevărata stare a poporului și adevărata atitudine a inimii Domnului față de el. În cele din urmă poporul era pacientul bolnav. Dumnezeu era doctorul iar Ieremia asistentul medical. Domnul trebuia să colaboreze cu asistentul său pentru vindecarea lui Israel. Dar pentru ca această colaborare să funcționeze era nevoie în primul rând ca Doctorul și asistentul său să cadă de acord asupra diagnosticului. Dacă doctorul consideră că pacientul e pe moarte și că trebuie operat de urgență, iar asistentul consideră că e doar răcit și că doar are nevoie de o aspirină, în mod cert vor apărea mari dificultăți în colaborarea dintre cei doi. Acest tip de conflict pare să caracterizeze prima perioadă din lucrarea profetică a lui Ieremia. Mesajul deci nu este adresat doar poporului, ci și lui Ieremia. Si vom observa că în prima parte a capitolului pare să lipsească reacția împăraților și a poporului la mesajul lui Ieremia. Această reacție (prezentată în mod direct și explicit și nu indirect prin conținutul profețiilor) o găsim descrisă în amănunt începând cu cap.20 încolo până la finalul cărții. Deci pare că prima parte a cărții se focalizează în primul rând pe lupta dintre Yahweh și Ieremia, lăsând pentru a doua parte a cărții descrierea luptei dintre Yahweh și propriul său popor.

Era deci esențial ca Ieremia să cunoască de la începutul lucrării sale adevăratul diagnostic spiritual al poporului. Căci cum avea el să fie mâna dreaptă a Domnului în bătăliile Lui dacă Ieremia credea că Domnul e mulțumit de soția Sa pe când Domnul era aproape disperat, în pragul divorțului? Cum îți poți ajuta prietenul care e în pragul divorțului dacă tu consideri că el are o căsnicie destul de bună? Ca să intrii în bătăliile Domnului pentru poporul Său trebuie mai întâi să cunoști ce este în inima Domnului față de poporul Său. În ce fază se află relația dintre Domnul și poporul Său? În inima Domnului este bucurie, satisfacție, nemulțumire, așteptare, răbdare sau mânie arzătoare gata să se reverse pe pământ? Este fundamental să cunoști ce este în

inima Domnului față de aproapele tău pentru a putea conlucra cu adevărat cu Domnul pentru slujirea lui. De ce are nevoie aproapele tău ASTĂZI? De mângâiere, de îmbărbătare, de o mică muștrare, de răbdare și păsuire, de îngăduință, de o aspră muștrare, de un ultimatum, de a fi dat pe mâna Satanei?

Erorile făcute de slujitorii din vechime s-au datorat adesea faptului că au fost defazați față de inima Domnului în slujirea unui om sau a unui popor. Iată câteva exemple:

- După 40 de ani de răzvrătiri din partea lui Israel, Moise se mânie pe poporul răzvrătit și lovește cu mânie Stânca în loc să-i vorbească cu blândețe. Dar era vorba de o nouă generație, care avea șansa ei. În inima Domnului era încă multă răbdare pentru acea nouă generație care era în pruncia spirituală și se bucura și ea de acea perioadă de har, de grație de la început. Moise a încurcat borcanele, fazele. Nu s-a sincronizat cu inima lui Dumnezeu.
- David îl cruță de două ori pe Saul în peșteră și alege să fugă de Saul și nu să organizeze un război împotriva lui. Și bine face, căci David nu avea încă funcția celui ce trebuia să facă judecata în Israel. Dar apoi David îl tolerează pe Ioab spunând că fiii Țeruei sunt prea puternici pentru el. Dar oare era momentul să fie tolerant? David deja avea acum funcția de împărat. Apoi, puterea lui David crește și devine împărat peste TOT Israelul. Puterea casei lui crește. David continuă să rămână tolerant față de Ioab, deși acesta comisese crimă. Conform Legii trebuia pedepsit cu moartea. David putea măcar să-l elibereze din funcție. Dar nu o face. El este defazat. El arată har când în inima lui Dumnezeu era judecată. Sau nu manifestă judecata când nu avea puterea să o facă, dar continuă să nu o manifeste când capătă și responsabilitatea și această putere. Oare să fie căderea cu Bat-Șeba o consecință a tolerării păcatului lui Ioab? Oare să fie relația cu Ioab fisura indentificată de cel rău pentru lovirea Unsului Domnului? În cele din urmă deși și adulterul a fost extrem de grav, CRIMA comisă de David este și mai gravă, și este cea mereu semnalată de Scripturi. Deci David îi tolerează lui Ioab o crimă și ajunge el însuși să comită o crimă! Ioab rămâne până la sfârșitul vieții lui David un spin în coastă pentru acesta. De-abia Solomon curăță acest mare rău din Israel.
- După minunea de pe muntele Carmel, Ahab și poporul au un moment de trezire. Izabela însă intervine. Ahab stă de o parte. Ahab și poporul o lasă în continuare pe Izabela să conducă în Israel. Ilie este dezamăgit de moarte. Intră în depresie. Nu fusese suficient de atent la resursa dată de Domnul în timpul pregătirii sale: oamenii nu sunt corbi! Ilie vrea să moară. Din perspectiva lui se făcuse tot ce se putuse face pentru Israel. Dar moartea sa însemna plecarea mijlocitorului. Plecarea mijlocitorului însemna venirea judecății. Dar în inima Domnului NU ERA ce era în inima lui Ilie. Nu venise nici momentul judecății, și răbdarea Domnului nu era la capăt. Mai era har pentru popor în inima Domnului. Din perspectiva Lui mai erau multe de făcut pentru popor. Ilie înțelege acest lucru și isi re-

sincronizează inima cu cea a Domnului. Revine în slujba mijlocirii și formează un nou mijlocitor care-i să-i continue lucrarea harului în Israel.

- În contrast cu Ilie este Ieremia. Acum în inima Domnului ERA față de Iuda ce era în inima lui Ilie după dezamagirea de pe Carmel. Inima Domnului era în pragul disperării. Acum chiar se făcuse tot ce se putea pentru Iuda. Chiar nu mai era cale de întoarcere. Judecata chiar nu mai putea fi amânată. Dar Ieremia nu vede situația la fel de gravă. În inima sa mai este har, mai este posibilitatea amânării pedepsei. Dar el nu are nici perspectiva istorică a celor 700 de ani de infidelitate și nici nu vede gravitatea împietririi din inima generației post-Manase. Și de aceea Domnul îi dă revelația din cap.2-3a, tocmai pentru a-l ajuta pe Ieremia să pună un diagnostic spiritual corect poporului și să se sincronizeze cu inima Domnului.
- Ucenicii vor să ceară foc din cer față de samariteni, dar Isus le spune că nu știu de ce duh sunt mânâți. Mai era har pentru samariteni, nu sosise momentul judecății. Mai târziu, ucenicii îi arată lui Isus pietrele Templului, dar Isus le spune că nu va mai rămâne piatră pe piatră. Ucenicii erau acum defazați în sens opus. Ei considerau că mai este timp pentru Templu în planul Domnului, dar deja acesta era o peșteră de tâlhari și judecata era aproape.

Observ că defasajele țin adesea de manifestarea judecății sau a îndurării. Observ de asemenea că un lucru care e bun într-un context poate deveni extrem de nociv în alt context. David îl cruță pe ucigașul Saul (omorâse preoții din Nob) spre binecuvântarea sa, dar îl cruță pe ucigașul Ioab spre pieirea sa. Care e diferența? În primul context David nu avea funcția de împărat, dar în al doilea context o avea! Ilie disperă, și Ieremia mijlocește pentru popor. Amândoi greșesc. Căci în prima situație mai era har pentru popor, dar în a doua situație harul era pe terminate. Deci poți sluji cu adevărat un suflet sau o comunitate DOAR dacă înțelegi trecutul spiritual al acesteia, dacă înțelegi faza spirituală prezentă în lumina dinamicii spirituale a ce a fost până acum. De aceea Domnul îl conectează de la început pe Ieremia la dinamica relației dintre El și Israel în ultimii 700 de ani. Și în lumina acestei dinamici este fixat diagnosticul spiritual. Este una dacă ești în perioada de pruncie spirituală (1 Cor.3a), este alta dacă ești în perioada în care trebuia de mult să fii înăvățor (Evrei 5). Este una să fii un supus în Israel sau împăratul lui Israel. Este una sa fii madular și alta să fii liderul unei bisericii de casă, e una să fii diacon, e alta să fii prezbiter. Este una dacă pornești la drum ca Iosia dintr-un mare întuneric și fără să cunoști cartea Legii și alta dacă pornești ca Solomon cu modelul lui David și cartea Legii în mâini... Contează enorm contextul și faza spirituală în care e comisă o greșală. Greșala poate fi aceeași. Dar gravitatea ei, diagnosticul pus poate fi total diferit.

În lumina celor spuse iată câteva întrebări fundamentale pentru cei care vor să intre cu adevărat în bătăliile Domnului, care vor să fie pe aceeași lungime cu inima Domnului:

- Cum arată din perspectiva cerului trecutul relației mele cu Domnul din clipa când m-am născut până în prezent? Mi-am pierdut dragostea dintâi? Cum? Când? A fost ea reaprinsă? Au existat perioade de criză, de rătăcire? Când? Cum s-au

soluționat ele? Unde există foc după Dumnezeu, creștere constantă în cunoașterea Lui și în iubirea aproapelui și unde nu? Unde sunt căderile mai mari, mai rușinoase? Cum am ajuns acolo? Care a fost rădăcina? S-a soluționat? Cum sunt în prezent în ochii Domnului? Sunt unde ar trebui să fiu? Trebuia să fi adus rod mai mult? Care sunt așteptările Domnului față de prezentul meu? Mi s-a dat mult și mi se cere puțin? Mi s-a dat mai puțin și mi se cere mai puțin? Care ar fi diagnosticul pe care Domnul mi l-ar pune acum și aici? Dacă mi-ar scrie o scrisoare ce ar trece în ea? Sunt în creștere și vrea să-mi descopere noi zone pe care să le curăț în inima mea? Sunt sub pedeapsa lui? Sunt în stagnare și lentoare spirituală? Sunt aproape să mă verse din gura lui? Nu sunt bine spiritual dar mai sunt încă în perioada de grație? Trebuie să continui drumul pe care sunt? Sau trebuie de urgență să mă opresc, să mă căiesc, să schimb macazul?

Totul pornește de la diagnosticarea propriului nostru prezent cu Domnul. Dar aceleași întrebări trebuie puse cu privire la aproapele nostru din familia noastră și din biserica noastră de casă. Aceleași întrebări trebuie puse cu privire la Biserica locală în care slujesc. În lumina primelor 3 capitole din Apocalipsa, ce scrisoare ar scrie Hristos Îngerului Bisericii din Neemia? Cum arată fază prezentă a relației dintre Biserica Neemia și Hristos? Ce așteaptă Hristos acum și aici de la Biserica Neemia? Pentru ce să ne căim? Ce să schimbăm? Ce să păstrăm? Se anunță pedepse sau binecuvântări?

Dar toate întrebările de mai sus trebuie puse și cu privire la Biserica din România, dar și cu privire la istoria Bisericii Universale. Cum arată din perspectiva cerului cei 2000 de ani de relație de căsătorie dintre Hristos și Biserică? În ce fază ne aflăm acum? Avem nevoie să cunoaștem istoria Bisericii. Datele sunt limitate și subiective. Dar avem nevoie mai ales de lentilele Scripturii și de **REVELAȚIE**. Ieremia a primit în lumina Scripturilor deja existente prin revelație acces la diagnosticul spiritual de care vorbim.

Fără răspuns prin revelație la întrebările de mai sus, vom orbecăi și vom duce luptele noastre. E adevărat că e o zonă în care nu știm să ne rugăm și Duhul traduce rugăciunile noastre, dar toată Scriptura ne arată că sunt și multe zone în care e nevoie să fim actori conștienți în bătăliile Domnului. Doar prin acești actori a fost mutată istoria din loc. Daniel nu se ruga pur și simplu Domnului înainte de darea edictului lui Cir. Daniel se ruga specific pentru iertarea și trezirea lui Israel (vezi Daniel 9). Exemplele pot continua, dar le-am discutat cu alte ocazii.

Iată marea întrebare: ce este în inima Domnului tău, a Iubitul tău când se gândește la tine... când se gândește la biserica ta de casă, când se gândește la biserica ta locală, când se gândește la Biserica din țara ta și la cea universală? Este bucurie, mulțumire, întristare, tulburare, răbdare sau mânie? Cât de mult sau puțin din toate aceste sentimente? Suntem în cele din urmă chemați să umblăm CU DOMNUL, să fim una cu El, să fim ajutorul potrivit al lui Hristos, să fim Trupul lui Hristos. Sincronizarea este esențială. Deci unde ne aflăm? Ce este în inima ta, Doamne?

Ieremia a primit răspunsul fără să-l caute. S-a trezit cu el în brațe. Iosia l-a căutat multă vreme. Poate și noi îl vom afla după mulți ani de căutări. Dar să nu ne oprim din drum. Ziua va veni. Fără această zi nu vom putea fi actori conștienți în planurile Sale. De aceea nu te opri, căci ziua va veni. Domnul nu face nimic fără să descopere apropiaților Săi, prietenilor Săi, proorcilor Săi. Continuă să cauți Fața Lui la bine și la greu și să dovedești că Îi ești un prieten adevărat. Și va veni ziua când Domnul își va vărsa durerea și bucuriile pe umărul tău. Așteaptă acea zi cu dor. Da! iată ce să aștepți! Caută cu disperare pe Domnul și întreabă-L mereu: *Când vei veni la Mine?* Dar când va veni... nu va fi ușor, nu va fi ceea ce te aștepți tu. Dacă ești predestinat ca Ieremia să fii contemporan ruperii legământului, atunci ești predestinat să fii un prooroc al lacrimilor. După Ieremia cap.2 viața ta nu va mai putea fi aceeași. De ce să te mint? Nu vei mai putea fi niciodată pe deplin fericit. Vei deveni ca Ieremia un profet al lacrimilor. Va fi multă bucurie în inima ta, căci ce dulci sunt Cuvintele Domnului. Da, mai multă bucurie decât este pe tot pământul! Dar alături de aceasta va fi o tristețe de moarte care nu va putea fi biruită decât prin nădejde, decât privind la ziua restaurării finale a poporului lui Dumnezeu. E urâcios să fii pe deplin fericit, liniștit, împacat cu tine și cu viața, plin de pace și bucurie, când Prietenul tău cel mai drag este în pragul divorțului... Dă-i credinciosului puțin din prezenta lui Dumnezeu și puține probleme, și din păcate ai să vezi cum va adormi, cum se va alipi de această stare de bine, și va fi mulțumit. Nu va privi spre tulburarea inimii Domnului, nu va vedea Casa Sa neterminată, nu își va vărsa toate lacrimile din ființa sa și nici ficatul pe pământ, nu își va lăsa sufletul mistuit de râvna pentru Casa Domnului... nu va accepta rolul tragic din Drama în care trăiește. Spre deosebire de cei mai mulți credincioși, Pavel a fost altfel. El nu s-a mulțumit cu puțin și cu o stare de bine, ci a alergat mereu înainte, acceptând până la capăt rolul tragic de a fi apropiatul Celui cu inima îndurerată. Și privind înainte, el spune: *Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părășia cu suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți* (Fil.3:10-11).

Pavel nu visează ca Baruc la lucruri mari, la înălțare, la o viață fericită și liniștită. El visează la părășia cu suferințele Lui și să se facă asemenea cu moartea Lui. El știe că părășia cu Domnul înseamnă și părășia cu suferințele Lui. El nu vrea să moară sau să ajungă acasă la Domnul, ci dimpotrivă să parcurgă și labirintul final al istoriei pentru a ajunge în viață la momentul învierii din morți, adică să rămână în viață până la reîntoarcerea lui Hristos. Aceasta înseamnă să parcurgă și labirintul perioadei anticristice, a ultimului atac al celui rău îndreptat împotriva Mielului și a Bisericii Sale. Și în acest context va avea loc lepădarea de credință, și în acest context omul fărădelegii va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Probabil că este un eveniment la fel de dramatic ca divorțul dintre Dumnezeu și Israel sau dintre Dumnezeu și Iuda. Se pare că o bună parte din Biserică va fi lepădată, și o bună parte din Templul Bisericii va fi profanat de învățătura anticristică. Pavel nu se gândește doar la suferința izvorâtă din prigoană. Era obișnuit cu aceasta. E posibil ca el să aibă în vedere o altfel de durere, mult mai profundă, e vorba de durerea ieremaică din momentul distrugerii Templului. În plângerile lui Ieremia cum am discutat deja, descoperim cum Ieremia s-a făcut părtaș suferințelor Sale și una cu durerea poporului și a inimii Domnului din momentul divorțului. Oare un

asemenea eveniment dramatic se va repeta în perioada lui anticrist? Oare durerea de care vor avea parte cei neprihăniți în acea vreme va fi specială nu atât din pricina prigoanei (deși și aceasta se pare că va fi însoțită de o presiune demonică deosebită), cât mai ales din pricina durerii provocate de tabloul distrugerii și profanării Templului lui Dumnezeu?

Din perspectiva mea un astfel de moment a trăit Biserica atunci când în timpul lui Constantin, a făcut alianța cu statul. Dar în acele momente se pare că au lipsit atât acei care s-au împotrivit seducției babiloniene, cât și cei care au jelit pentru profanarea Templului. Însă la finalul istoriei, la fel ca în perioada lui Ieremia și apoi ca în cea a lui Antiohus Epifanes, va exista o rămășiță credincioasă. Ea se va jeli nespun căci va vedea ca Ieremia de altădată Templul profanat și apoi arzând. Poate că și această durere dă semnificație expresiei: *părtășia cu suferintele Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui*. La fel ca Ieremia, cei credincioși vor simți asprimea judecării Bisericii care a păcătuit. Se vor bucura ca Ieremia de o protecție specială, dar la fel ca Ieremia își vor vărsa sufletul de durere la vederea distrugerii Templului Domnului. În cele din urmă cel mai greu moment din lucrarea lui Ieremia a fost tocmai evenimentul distrugerii Templului și al Ierusalimului. Probabil toate revelațiile primite de la Domnul aveau menirea să îl pregătească pentru acel moment teribil. Pentru a supraviețui, el avea nevoie să fie încredințat de vinovăția lui Israel și de dreptatea revărsării mâniei lui Dumnezeu. Dar în același timp avea nevoie să fie încredințat și de durerea din inima lui Dumnezeu. El nu trebuia nici să se răzvrătească în momentul manifestării judecării, dar nici să se bucure sau să rămână indiferent. El trebuia să accepte cu demnitate revărsarea judecării divine, dar în același timp să jalească poporul Domnului. Deși este o manifestarea a judecării divine, dărâmarea Templului este un eveniment trist, este momentul divorțului dintre Yahweh și Israel. Nu poți să te bucuri. Nu poți să rămâi indiferent. Poți doar să jalești ca David pe Saul de altădată.

Deci printre altele cartea lui Ieremia ne pregătește pentru marele test de a vedea o bună parte din Biserica Domnului judecată de Domnul Însuși! Dacă ai vedea cum peste jumătate din Biserica ta locală ar urma o învățătură mincinoasă și efectiv s-ar lepăda de Hristos pentru a urma cine știe ce ciudățenii emoționale și necurății sexuale, oare cum ai reacționa? În mod cert nu te-ai putea bucura, și nici să rămâi indiferent. Dacă cât de cât îți iubești Biserica locală și trăiești pentru ea, nu poți să te bucuri într-un astfel de moment. Eu personal aș JELI și aș plânge până nu aș mai avea lacrimi.... Dar cât de mult să jalești? Cât de mult să te identifici cu această dramă? Ieremia ne arată că nu poți să nu suferi în această dramă, dar în același timp ne învață că nici nu ne putem identifica total cu ea. Ieremia recunoaște dreptatea manifestării judecării divine, recunoaște vina lui Iuda și cheamă la pocăință. Dreptatea lui Dumnezeu îi vine în ajutor așa cum scrie în celebrul pasaj din Isaia 63:5. Ieremia nu își pierde mințile și nici echilibrul sufletesc și nici relația cu Dumnezeu după ce VEDE manifestarea judecării lui Dumnezeu. El ia testul și devine un exemplu pentru noi. La începutul cărții Ieremia mă văd atât de nepregătit pentru un asemenea test. Si îmi dau seama că am disperată nevoie să parcurg alături de Ieremia traseul pe care l-a parcurs acesta până la momentul marelui test. Cartea Ieremia deci ne va învăța cum să fim un profet al lacrimilor și totuși să nu ne crape inima de durere.

Momentul judecării nu este un moment deloc placut nici pentru Dumnezeu Însuși. Cum ar putea fi atunci pentru slujitorul Său un moment ușor? Dar Dumnezeu nu se lasă copleșit de acest moment. Nici slujitorul Său nu are voie să sprijine carul Domnului sau se lase copleșit de el. Privind la inima lui Dumnezeu, văzând și jalea dar și demnitatea, și durerea dar și sfințenia Sa, slujitorul Domnului, poate trece biruitor printr-un astfel de moment. El trebuie să slujească mai departe, să împlinească mai departe slujba de mijlocitor. Ieremia continuă slujirea poporului și DUPĂ distrugerea Ierusalimului! Ne aducem aminte și că Isus s-a confruntat cu un asemenea moment. La mijlocul lucrării Sale și-a dat seama că Israel l-a respins și că s-a împietrit chemând asupra sa judecata. Acest moment este semnalat în Matei 11. Isus ce face? Mustră cetățile care nu s-au pocăit, dar apoi laudă pe Domnul că a ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și își găsește odihna și bucuria în Domnul, El continuă să slujească poporul și să investească în ucenici. La fel cu privire la Ierusalim. Isus plânge pentru cetate. Dar în același timp mustră cu asprime liderii poporului din cetate.

Când poporul Domnului nu primește Lumina venită de la Domnul prin trimișii Săi nu poți să nu suferi, să nu te zbați, să nu te rupi în două, să nu jelești. Dar mare atenție ca această zbatere să nu fie prea mare și să nu facă alianță cu păcatul sprijinirii carului lui Dumnezeu. Hristos biruiește acest moment greu privind la măreția lui Dumnezeu, la faptul că El este responsabil cu iluminarea oamenilor, că El decide după criterii precise cine să primească și cine să nu primească lumina, și că El este drept și sfânt în toate deciziile Sale. Isus găsește odihnă privind la măreția și domnia lui Dumnezeu, la faptul că El ține toate lucrurile în mâinile Sale. Isus găsește odihnă privind la sfințenia, dreptatea și demnitatea lui Dumnezeu. Suferința și jalea nu dispar din inima Lui dar sunt diminuate la un nivel suportabil. Ele nu-i fură pacea și nici nu îl copleșesc. Întărit de judecata lui Dumnezeu, Isus poate iubi mai departe.

Versetul 3:6 este important. El ne confirmă că suntem pe vremea lui Iosia. De asemenea evidențiază că revelațiile venite de sus i se adresau în primul rând lui Ieremia, care trebuia să devină conlucrător cu Domnul. Într-adevăr dacă în 2:1 i se poruncește să transmită mesajul mai departe lui Israel, în 3:6 lipsește acest mai departe, această poruncă, ci se spune simplu: *Domnul mi-a spus*. Nu înseamnă că mesajul nu a fost transmis și mai departe la popor, ci se accentuează că însuși profetul era un prim destinatar al acestor revelații. Inima lui Ieremia trebuia sincronizată cu inima lui Dumnezeu. În cele din urmă Domnul l-a chemat nepregătit în lucrare și l-a format în timpul lucrării, în prima parte a ei. Nu mai avem ca la David perioada de formare. Ieremia urmează un alt tipar. El este împins direct în lucrare și e format în timpul lucrării. Desigur lucrarea sa avea să cuprindă mai multe faze și Ieremia era mereu pregătit pentru următoarea fază și tot așa...

Delimitarea pasajelor din acest nou discurs profetic pare mai clară decât în cel precedent. Iată ideile majore ale discursului:

- a) Iuda a fost martor la divorțul dintre Yahweh și Israel și totuși nu s-a întors sincer la Domnul (3:6-10)

- b) **Chemarea la pocăință a lui Israel** care pare nevinovată față de vicleana Iuda (3:11-13)
- c) Promisiunea reînnoirii în țară a lui Israel, care alături de Iuda și de toate neamurile se va apropia de Domnul fără ajutorul chivotului Domnului. (3:14-18)
- d) **Reînnoirea chemării la pocăință** și promisiunea iertării păcatelor (3:19-22a)
- e) Mijlocirea de pocăință a lui Ieremia (3:22b-25)
- f) **Chemarea la pocăință** înnoită a treia oară și promisiunea binecuvântării neamurilor. (4:1-4).

În mod cert, chemarea la pocăință atât a lui Iuda cât și a lui Israel reprezintă tema centrală a acestui nou discurs profetic. Este o urmare firească a primului discurs din cap.2-3a. Căci după dramaticul discurs al soțului Yahweh înșelat de soția Sa Israel apare întrebarea: mai este vreo șansă pentru oprirea divorțului și refacerea relației, pentru stoparea judecății și restaurarea căsniciei? Întrebarea izvorăște mai ales din începutul cap.3 pe care nu am mai avut mult timp ca să îl comentăm. În lumina legii din Deut.24, Dumnezeu pare să sugereze IMPOSIBILITATEA întoarcerii atât a lui Israel cât și a lui Iuda la Sine. Iată că lui Israel Domnul i-a dat deja cartea de despărțire și acesta s-a alipit nu de un soț străin, ci de mulți soți străini. De fapt se alipise înainte de divorț și a continuat să-i iubească și după divorț. Lui Iuda Domnul încă nu-i dăduse cartea de despărțire, dar ea alergase deja singură și curvise cu mulți ibovnici. Deci dacă în situația în care inițiativa de a da cartea de despărțire o ia soțul, și o ia chiar nejustificat, și ea apoi se căsătorește cu altcineva, chiar dacă acest altcineva ar muri, soția tot nu ar avea voie să se întoarcă la primul soț. Iată sensul legii din Deut.24 despre care am precizat și în Matei 19 (vezi comentariul pe Matei 19a) că este tradusă puțin defectuos de Cornilescu. Legea nu validează divorțul și nici nu constrânge la divorț, ci analizează o situație ipotetică (care se întâmpla adesea în cultura vremii) insistând pe IMPOSIBILITATEA refacerii căsniciei dintre primul soț și femeie. Dar situația lui Iuda era cu totul diferită, adică mult mai rea. Căci Domnul nu-i dăduse o carte de despărțire și APOI ea ajunsese nevasta unui alt soț care a murit. Ci, iată cum era situația lui Iuda: Domnul nu-i dăduse cartea de despărțire și totuși ea s-a dus nu să se căsătorească, ci să curvească și nu cu un singur bărbat, ci cu mulți ibovnici. Și aceștia erau încă în viață. Situația era mult mai gravă decât cea din Deut 24. Dacă Deut 24 interzicea refacerea relației într-un context mai puțin grav cu atât mai mult în contextul lui Iuda era interzisă refacerea relației. Conform Legii, Iuda nu doar că nu avea să se întoarcă la Soțul ei, dar trebuia să fie omorâtă cu pieteră. Nu doar că își pierduse dreptul la refacerea căsniciei cu primul soț, dar își pierduse și dreptul la viață, și la orice tip de căsătorie sau relație!

Însa Iuda, în momente de necaz, ar vrea să se întoarcă la Domnul: *Acum, nu-i așa strigi la Mine: Tată! Tu ai fost Prietenul tinereții mele!* Iuda vrea să se întoarcă la Domnul, dar cu ușurătate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat ceva foarte grav. Ea nici nu roșește, nici nu-si sfâșie inima și sufletul. Ea se întoarce către Domnul ca și cum i-ar fi greșit puțin de tot. Ea nu înțelege

gravitatea situației, căci practic ajunsese într-o situație mai gravă decât cea din Deut.24 și practic nu exista cale de refacere a relației. Într-o astfel de situație, Israel ar fi trebuit să cadă la pământ de rușine și să plângă cu disperare înaintea Soțului sperând să apară de la Acesta Soluția la situația imposibil de rezolvat în care ajunsese aceasta. Dar ea se întoarce către Domnul liniștită și zâmbind ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic grav. Soțul ei este astfel adus aproape de exasperare.

Și totuși, după finalul tragic al primului discurs (3:1-5), urmează o mare surpriză, și anume mesajul celui de al doilea discurs: *Întoarceți-vă la Mine!* În mod logic ar fi trebuit să urmeze oficierea divorțului. Dar surpriză totală. Domnul nu scrie încă o carte de despărțire pentru Iuda ci cheamă atât pe Israel cât și pe Iuda înapoi la El pentru refacerea integrală a căsniciei! Dar cum rămâne cu Ier.3:1? Cum rămâne cu legea cărții de despărțire? Căci legea pământească oglindește o realitate cerească! Și după cum drama unei căsătorii pământești reflectă doar în foarte mic durerea din inima lui Yahweh, cel înșelat de Israel, la fel și imposibilitatea refacerii căsniciei stipulată în Deut.24 reflectă doar în foarte mic imposibilitatea refacerii căsniciei dintre Yahweh și Israel. Și atunci cum de în cap.3-4a Domnul vine cu această chemare pentru refacerea căsătoriei? Și dacă citim cu atenție cap. 3-4a vom vedea că Domnul nu vizează doar cruțarea lui Israel, doar refacerea relației, ci refacerea CĂSNICIEI, refacerea relației de căsătorie. În teremeni pământești, Soțul nu spune soției infidele: *dacă te căiești, nu vei fi pedepsită cu moartea, ci vei putea trăi în regatul meu, undeva la marginea regatului ca simplu supus. La marile sărbători vei putea să mai pășești în palatul meu și chiar să-mi vorbești...;* ci spune: *Dacă te căiești, vei fi din nou soția mea, cu drepturi depline, vei șede în palat, vei avea autoritate asupra întregului regat, te vei bucura de cea mai apropiată relație cu mine!*

Într-adevăr, în cap.3b-4a, i se promite lui Israel în urma căinței nu doar iertarea și rămânerea în viață, ci primirea tuturor privilegiilor dăruite inițial lui Israel prin legământul sinaitic:

- Întoarcerea în țară și locuirea ei, (3:14)
- Conducători ca David, după inima Domnului (3:15)
- Înmulțirea și prosperarea în țară (3:16)
- Ierusalimul va fi scaunul de domnie al Domnului, (3:17), deci Dumnezeu va locui din nou în mijlocul lor!
- O inimă nouă, căci nu vor mai urma pornirile inimii lor (3:17)
- Unitatea între Iuda și Israel (3:18)
- Lumina Neamurilor (3:17, 4:2)

Domnul deci nu vizează doar scăparea cu viață a fostei sale soții care L-a părăsit, ci refacerea deplină a căsătoriei. Ba chiar Domnul vizează ceva mai mult decât atât! El vizează refacerea căsătoriei la un nivel și mai înalt! El vizează o nouă dimensiune de apropiere dintre El și Israel, mai profundă, mai minunată, căci în zilele acelea nu se va mai vorbi de chivotul legământului (3:16 - care era scaunul de domnie al Domnului!), căci însăși Ierusalimul și poporul vor fi acest chivot, acest scaun de domnie al Domnului (3:17)! Cu alte cuvinte, în urma pocăinței Domnul nu doar că îi promite ce era de nesperat (nu doar rămânerea în viață ci refacerea căsniciei și repirmirea ei ca soție cu drepturi depline), dar Domnul îi plusează și îi promite un nou statut de soție cu și mai multe drepturi și cu și mai multe privilegii! Și aici, Doamne, amuțesc, mintea îmi stă în loc, mă opresc din scris, cad în genunchi și plâng... Cât de frumos ești, Doamne! Cât de mare este îndurarea ta fără margini! Într-adevăr contrastul dintre cap.2-3a și cap.3b-4a face să strălucească atât de mult îndurarea Ta!

În cap.2-3a Dumnezeu insistă pe grozăvia curviilor de neînțelese ale lui Israel, pe legitimitatea supărării și mâniei din inima Sa, și concluzionează în 3a cu ideea IMPOSIBILITĂȚII refacerii relației dintre El și Israel. Dar 3a ne arată nu doar că este imposibil de refăcut căsnicia, dar este imposibil ca Israel să mai rămână măcar în viață. Și în acest context noi ne așteptăm să urmeze pronunțarea a divorțului și a judecății, căci ce altceva ar mai putea urma? Și aici Dumnezeu ne surprinde, ne lasă cu gura căscată prin ce urmează. Căci ce urmează? APOI, în mod neașteptat atât Israel cât și Iuda sunt chemate la pocăință, cu proimisiunea nu că vor rămâne în viață, ci că vor reveni în relația de căsătorie cu Yahweh, cu drepturi depline, ba chiar cu mai multe drepturi!!! De unde această nouă șansă? Și pe ce bază? Oare nu era totul pierdut? Oare nu Însuși Domnul subliniasse IMPOSIBILITATEA refacerii relației? Să analizăm cu atenție această schimbare de macaz în discursul profetic.

A) Iuda a fost martor la divorțul dintre Yahweh și Israel și totuși nu s-a întors sincer la Domnul (3:6-10)

Deci în lumina legii cărții de despărțire refacerea relației e imposibilă (3:1-5). DAR, următorul pasaj din cap. 3 (3:6-10) face să accentueze ȘI MAI MULT gravitatea vinovăției lui Iuda și a situației. Ni se aduce aminte că Dumnezeu a data divorț deja de Israel (de Regatul de Nord). Cu alte cuvinte, Domnul nu se joacă cu amenințările. El chiar este dispus să dea divorț. El este sfânt și demn. Răbdarea Sa are o limită. Judecata va veni. Înțelegem că divorțul s-a concretizat prin alungarea din țară a celor 10 seminții și ducerea lor în robia asiriană. Acest lucru a însemnat o ușurare pentru Domnul care încă locuia în țara promisă și păstra relația de căsătorie cu Israelul. Dar desigur a însemnat și multă durere în inima sa. Mai înțelegem în lumina acestui pasaj că Domnul ÎNCĂ nu dăduse DIVORȚ de Iuda, căci Iuda încă locuia în țară, Templul și Ierusalimul erau încă în picioare, Dumnezeu locuia încă în mijlocul lor ca Soț. Dar divorțul dintre Domnul și Israel nu doar demonstrează că Domnul nu glumește cu amenințările judecății Sale, dar și sporește vinovăția lui Iuda. Căci Iuda a fost martoră la acest divorț. Putea să ia aminte. Israel se putea amăgi că Domnul e bun și că nu-și va lepăda poporul. Puteau să-și repete

încă: *Nu, nu are cum! Suntem copiii Lui, răscumpărați de El! El nu poate să-și lepede proprii copiii!* Dar Iuda nu mai putea invoca această minciună. Acest fals argument. Căci văzuseră cu ochii lor pustiirea lui Israel și ducerea sa în robie de către crudul Asirian. Acum știau prin ceea ce au văzut, că nu e de glumit cu judecata și sfințenia lui Dumnezeu. Există un precedent istoric pentru divorțul dintre Yhawehe și poporul Său. Însă cum a reacționat Iuda la această mărturie a judecării lui Dumnezeu? *Vicleana Iuda nu s-a temut, ci s-a dus să curvească la fel. Vicleana Iuda, sora ei, nu s-a întors la Mine din toată inima, ci cu prefăcătorie, zice Domnul.*

Dumnezeu evidențiază de fapt două feluri de reacții ale lui Iuda:

1. S-a dus să curvească la fel.
2. S-a întors la Domnul cu prefăcătorie.

Despre ce să fie vorba? Iată istoria lui Iuda DUPĂ anul 722, adică după căderea Samariei care poate simboliza semnarea actului de divorț dintre Yahweh și Regatul de Nord.

- a) Sub Ezechia are loc o Reformă de curățire a țării de idolatrie.
- b) Sub Manase țara și Templul se umplu de idoli.
- c) Sub Amon se restaurează idolatria din timpul lui Manase.
- d) Sub Iosia țara e curățită din nou de idoli, poporul face legământ cu Domnul.

Observăm cum perioadele de curvie (1) alternează cu cele de întoarcere la Domnul (2). Domnul incriminează mai întâi curvia și apoi dă pe față ce era în inima poporului în timpul reformelor lui Ezechia și Iosia: *s-a întors la Mine, dar nu din toată inima ci cu prefăcătorie!* De două ori se repetă în text expresia de VICLEANĂ Iuda. În ce a constat viclenia? Cred că tocmai în această întoarcere cu prefăcătorie, tocmai în această alternanță dintre curvie și căință. Ne aducem aminte de viclenia inimii lui Faraon care când dădea de greu striga la Domnul, iar când dădea de bine se răzvrătea din nou împotriva Domnului. Deci după divorțul dintre Israel și Domnul, Iuda nu s-a temut și nu a renunțat la idolatrie. Dar nici nu putea trece cu vederea mărturia teribilă a judecării lui Israel. Și atunci s-a gândit la o strategie în raportarea la Yahweh prin care să rămână cu idolii, dar să ocolească judecata. Și această strategie s-a concretizat tocmai prin această întoarcere cu prefăcătorie la Domnul. S-a simulat căință, s-a renunțat la idolii vizibili, dar s-au păstrat idolii ascunși ai inimii (perioada lui Ezechia). Aceștia au devenit vizibili din nou (perioada lui Manase și Amon). Apoi a urmat din nou întoarcere cu prefăcătorie (perioada lui Iosia). Să nu uităm că Ieremia primește aceste profeții la începutul reformei lui Iosia. Poate Ieremia era entuziasmat de reformă și tocmai din această pricină nu înțelege gravitatea situației și durerea din inima lui Dumnezeu. Dumnezeu însă îi descoperă adevărul despre inima lui Iuda. Ea este mai urâcioasă decât cea a lui Israel care a curvit. În Israel nu a avut loc nici o reformă și nici o curățire. Deci nu a avut loc nici o întoarcere cu prefăcătorie. Dar Iuda

e altfel. Ea este MAI vicleană decât Israel. Perioadele de curvie pe față alternează cu simularea pocăinței, care maschează de fapt curvia ascunsă a inimii. De aceea, Domnul nu este impresionat de reacția poporului nici în timpul lui Ezechia și nici în timpul lui Manase. Împărații au fost sinceri, dar poporul a fost dual. Așa se explică faptul că după Ezechia a urma Manase și că după Iosia au urmat patru împărați răi care au dus pe Iuda la pieire. De fapt poporul a respins harul venit prin Ezechia și astfel a chemat intrarea în istorie a unui Manase. La fel poporul de fapt a respins harul venit prin Iosia și a chemat intarea în istoria sa a ultimilor împărați ai lui Iuda! Păcatul lui Iuda e mult mai grav, căci e MULT mai conștient. Păcatul lui Iuda e mult mai grav căci e DUPĂ divorțul de Israel și deci e în contextul mai multor mărturii ale sfințeniei și judecății lui Dumnezeu. Deci iată că acest pasaj face să agraveze și mai mult situația relației dintre Iuda și Israel. Nu a fost suficient tabloul cu cartea de despărțire, a trebuit amintită și reacția lui Iuda față de momentul istoric al judecării regatului de Nord. Acum ce va mai urma? Cu siguranță urmează anunțarea divorțului de Iuda și judecata! Ne-am gândi noi. Da, spre această concluzie ne îndreaptă toată logica și argumentația textului din 2:1-3.10. Și totuși ce urmează e o surpriză totală!

B) Chemarea la pocăință a lui Israel care pare nevinovată față de vicleana Iuda (3:11-13)

Iuda e mai vinovată decât Israelul deja lepădat. Deci, va fi lepădat și Iuda, ar zice logica noastră. Dar logica Domnului e cu totul alta. Să urmărim cu atenție ce urmează în discursul lui după DECI..

Iuda e mai vinovată decât Israel, deci Israel pare nevinovată, deci ar trebuie să Mă îndur de ea! Israele, vino înapoi la Mine căci nu-Mi voi ține mânia pe vecie! (și mai târziu în text urmează: **Întoarce-te și tu Iuda!**)

Care e diferența dintre logica noastră și logica lui Dumnezeu? Logica noastră e condusă de perspectiva JUDECĂȚII, și a DREPTĂȚII. Logica lui Dumnezeu e condusă de perspectiva ÎNDURĂRII și a MILEI. Logica noastră e cuplată la o perspectivă îngustă și limitată a îndurării. Logica lui Dumnezeu e cuplată la o perspectivă a unei iubiri și îndurări infinite, fără margini! Iată de ce cât de departe sunt cerurile de pământ, la fel de departe sunt gândurile noastre de gândurile Domnului, concluziile noastre de concluziile Lui.

Mila și îndurarea lui Dumnezeu caută să se agațe de ORICE pentru a se putea manifesta. Inima lui Dumnezeu debordează de milă, iubire și îndurare. Aceasta caută necurmat și cu disperare o cale pentru a se manifesta către oameni. În inima noastră e adesea mai mult judecată. Iar când e și îndurare, aceasta e în cantitate redusă și nu ne umple inima până la refuz. Astfel pentru noi nu e suficient cel mai mic motiv pentru a arăta îndurarea. Noi avem nevoie de MULTE motive pentru a fi buni. Însă inima Domnului e cu totul altfel. În ea este UN CLOCOT de nestăvilit de IUBIRE, MILĂ ȘI ÎNDURARE. Ea se manifestă și când nu sunt motive să se manifeste, și caută orice cale și orice prilej pentru se manifesta mai mult. Iată de ce în fața afirmației: *Iuda a greșit mai mult ca Israelul*, inima noastră vede judecata iminentă a lui Iuda, iar

inima Domnului vede diminuarea vinovăției lui Israel, deci un MOTIV pentru a SE ÎNDURA de Israel. Iar dacă se îndură de Israel, acest lucru devine un motiv pentru a se îndura și de Iuda! Iată deci cum depășește inima Domnului concluzia dezastruoasă de la începutul capitoului 3. Logica lui Dumnezeu este de fapt lipsită de logică. Într-adevăr, din perspectiva rațiunii mele, din 3.10 discursul divin își pierde coerența, iar concluzia este total greșită, total irațională. De ce? Pentru că este o logică a iubirii și a harului. Da, e vorba de logica unei iubiri de care eu sunt încă așa de străin. Iubirea mea se epuizează repede, și e LOGIC ca după respingerea unui mare har să urmeze judecata. Dar iubirea lui Dumnezeu nu se epuizează așa de repede. Și astfel e logic ca după respingerea unui mare har (de exemplu Ilie) să urmeze un mai mare har (de exemplu Elisei). E logic ca după respingerea reformei lui Ezechia să urmeze o reformă și mai mare (Iosia!). E logic ca gravitatea păcatului lui Iuda să nu aducă judecata peste Iuda ci îndurarea peste Israel și Iuda deopotrivă. În cele din urmă marea provocare a rațiunii noastre în călătoria noastră de sub soare va fi să proceseze iubirea de neînțeles a Cerului și misteriosului har divin. 1-1 ar da zero ar spune logica noastră. Dar logica harului calculează altfel: $1-1=2!$ Cum să fim pe aceeași lungime de undă cu Domnul? ***Cum să fie adusă mintea lui Ieremia pe aceeași lungime de undă cu inima ilogic de iubitoare a lui Dumnezeu?*** Iată una din temele majore ale primelor capitole din Ieremia.

Și când Domnul cheamă pe Israel îi cere DOAR să își recunoască fărădelegea. Doar atât! Doar să recunoască că a fost credincioasă. De restul se va ocupa Domnul. Și în schimb Domnul îi va aduce în țară, deci va reface legământul, va reface relația de soț și soție! Și apoi Domnul le va da păstori după inima Sa. Am comentat cu alte ocazii (vezi comentariul pe Matei 9 ultima parte cu rugăciunea pentru lucrători, sau cel pe 1,2 Împărați) această legitate: Domnul dă adesea poporului conducători în funcție de inima poporului. Cu alte cuvinte nu doar conducătorii influențează starea națiunii ci starea națiunii determină profilul conducătorilor. Nu mai insistăm aici asupra acestei misterioase legități. Doar observăm că Domnul are într-un buzunar magic lucrători după inima Sa care nu sunt intrați încă în istorie. El îi poate dărui oricând, și vrea să-i trimită în istorie. Dar e nevoie de căință în inima poporului Său sau dacă nu, măcar de rugăciunile fierbinți ale unuia ca Samuel!

Dar v.16 și 17 pe care le-am comentat deja ne iau din nou prin surprindere. Domnul plusează. Acum că Te întorci la Mine nu îți dau mai puțin decât aveai înainte, dar nici cât aveai înainte ca soție a Mea! Îți dau mai mult! Iarăși sunt derutat. Iarăși logica mea e în conflict cu logica divină. Iată ce ar spune logica mea:

- Acum că te întorci la Domnul, îți voi da mai puțin. Mulțumește-te să fii unul din argații săi!

Sau într-un exercițiu de imaginație, într-un moment de nebunie aș putea raționa:

- Ei bine, din pricina îndurării Domnului vei primi la fel de mult ca înainte!

Dar nici prin gând nu m-aş gândi să ofer MAI MULT CA ÎNAINTE. Dar Domnul nu oferă MAI MULT ca ÎNAINTE, ci MULT MAI MULT CA ÎNAINTE. El propune ca poporul însuşi să fie Templul Său, scaunul Său de domnie. De aceea nu va mai fi nevoie de un Templu fizic şi nici de chivotul legământului, apropierea dintre Domnul şi tot poporul va fi mai mare decât era ea existentă între Domnul şi Marele Preot, care doar o dată pe an putea intra în Sfânta Sfintelor. Acum poporul Însuşi va fi Sfânta Sfintelor! Căci după cum ne va explica mai târziu Ieremia 31 Israel va reveni în relaţie în baza unui NOU LEGĂMÂNT, mai bun prin care TOŢI ÎL vor cunoaşte pe Domnul.

Deci Domnul pentru a convinge pe Israelul de care a divorţat să se întoarcă, PLUSEAZĂ şi îi face o ofertă INFINIT mai mare decât cea pe care o făcuse iniţial pe Sinai când s-au căsătorit. Iată că Israelului necredincios i se face o ofertă mai bună decât celui credincios care era în relaţie cu Domnul la un moment dat. Iată că, cum ar spune Isaia 54a copiii femeii lipiste de bărbat sunt mai mulţi decât ai celei măritate! Cu alte cuvinte Israel reprimat în realitate DUPĂ divorţ va fi mai numeros, mai glorificat, mai răsplătit decât Israel care era credincios în relaţie înainte de divorţ! Unde mai este LOGICA?

Iată că unde se înmulţeşte păcatul, harul se înmulţeşte şi mai mult. Cu cât omul se afundă în păcat, cu atât beneficiază şi mai mult de iubirea şi harul Domnului, cu cât Acesta PLUSEAZĂ în oferta răsplătirii! Ne aducem aminte de logica harului din pildele Mântuitorului din Matei, logică pe care ucenicii pur şi simplu nu o prindeau. Dar sunt ei de condamnat? Cum să prinzi o asemenea logică total illogică?

În lumina celor spuse chiar că te întrebi: să păcătuim ca se înmulţească harul? În lumina celor spuse îmi aduc aminte că în viaţa mea unele din cele mai profunde vindecări au venit în urma unor ruşinoase greşeli. Şi în astfel de situaţii te gândeşti dacă nu cumva era nevoie să greşeşti în acel fel ca să capeţi vindecarea. Răspunsul e şi NU! şi DA!; depinde din ce unghi priveşti... Dar aş aborba acum varianta NU! Nu, nu era nevoie să fac acele greşeli pentru a se produce vindecarea! Faptul că Domnul a folosit acele greşeli pentru a opera în mine vindecarea e dovada îndurării Sale fără margini, a faptului că acolo unde se înmulţeşte greşeala se înmulţeşte şi harul. Domnul nu l-a chemat pe Pavel să fie apostol al neamurilor pentru că prigonea Biserica! Domnul l-a chemat în ciuda faptului că prigonea Biserica! Celui mai aprig duşman al său din secolul întâi (Saul) Domnul i-a făcut cea mai generoasă ofertă (să fie apostolul neamurilor şi al tuturor secolelor ce aveau să urmeze)! După cele mai ruşinoase căderi Domnul a venit cu oferta celor mai frumoase vindecări. Dar nu din pricina greşelilor, ci în pofida lor! Ca să strălucească harul Său de necurpîns şi de neînţeles! *Doamne, oare să greşesc mai mult ca să mi Te oferi mai mult? (Vorbesc în felul oamenilor...). Sau pe de altă parte greşeala m-a făcut suficient de smerit ca Tu să mi te oferi mai mult? Sau poate părerea mea bună despre mine şi convingerea că sunt cineva, că am ceva să-Ţi ofer şi că aş merita totuşi măcar în parte să mi te oferi, Te împiedică să mi te descoperi mai mult? Greşeala nu a făcut decât să-mi arate cine sunt, să mă zdrobească, să mă ajute să vin înaintea Ta așa cum sunt: gol, bolnav, neputincios şi plin de răni... Şi atunci ai*

putut să Mă vindeci.... Căci ce altceva îți cere Domnul Israele decât să umblii smerit înaintea Lui... Și după ce m-ai vindecat de acele boli, și m-ai răscumpărat din acele greșeli, de ce m-am văzut deodată mai sănătos, mai puțin bolnav? Oare pot fi cu adevărat smerit înaintea Ta decât dacă greșesc? Dar, dacă nu îmi dăruiești un ȚEPUȘ? Nu... nu pot rămâne smerit... Prefer să mă zdrobească mereu și mereu un țepuș, decât greșelile mari și rușinoase care întristează inima Ta cu mult mai mult...

Doamne, cine ești Tu? Ce fel de Dumnezeu ești Tu? Căci Tu m-ai iubit cel mai mult exact atunci când Te-am uitat cel mai mult... Căci Tu ți-ai revărsat cele mai frumoase binecuvântări atunci când rătăceam cel mai departe de Fața Ta? Azi Te înșel, și Tu mâine îmi oferi noi binecuvântări la care nici nu visasem vreodată! Doamne, cine ești Tu? Pari a fi aspru față de cei care te caută și plin de îngăduință față de cei Te urâsc cel mai mult... Tu organizezi sărbătoarea cea mai frumoasă nu pentru cei care au rămas în casa Ta, ci pentru cei care te-au urât și au părăsit Casa Ta... Lor le dăruiești cea mai mare atenție, și pentru ei te bucuri mai mult decât pentru ceilalți... Tu îl înalți pe cel păcătos mai presus de cel neprihănit... Tu răsplătești mai mult pe cei ce ți-au greșit mai mult... Tu nu chemi pe martirul Tău credincios Ștefan ci pe Sau, cel ce l-a omrât, să fie apostol al neamurilor... Tu nu rupi legământul cu David ucigașul ci faci din fiul Bat-Șebeî fiul care Ți-a zidit Casa.... Tu nu rupi de tot legământul cu Israel, ci faci un nou legământ cu el mai minunat, mai binecuvântat.... Tu nu înalți pe scaunul Tău de domnie pe îngerii care ți-au fost fideli, ci faci din oamenii care Ți-au omrorât Fiul slava și Mireasa Ta... Tu mi te-ai descoperit atunci când nu te căutam și ai lucrat în mine cele mai frumoase vindecări atunci când Ți-am greșit mai mult... Doamne, cine ești, Tu? Căci te înțeleg atât de puțin și îmi pari adesea ca un străin cu care fac cunoștință prima dată... Tu ne ceri să Te iubim ... dar cum să Te iubim dacă nu Te cunoaștem? Dar cum am putea să Te cunoaștem dacă ești atât de diferit de noi? Cum am putea să aflăm cine ești dacă ești atât de neînțeles? Cum am putea să ne bucurăm de Fața Ta dacă Tu ești un Dumnezeu care te ascunzi, Tu, Dumnezeu lui Israel?

Domnul, în pragul divorțului, vine cu oferta unui nou legământ! Iată de ce promisiunea Noului Legământ îi este revelată tocmai lui Ieremia. El va primi celebra revelație din Ier.31 EXACT în timpul asediului Ierusalimului, adică exact cu puțin înainte de semnarea actului de divorț! Cu cât Israel decede cu atât oferta lui Dumnezeu devine mai generoasă!

Și condiția nu este una grea. Domnul plusează în OFETĂ, dar nu plusează în CONDIȚIA legământului. El nu-i spune dacă te vei căi 1000 de ani de păcatele tale, dacă vei jeli 1000 de ani pentru vina ta, dacă vei suferi 1000 de ani pedeapsa Mea, dacă apoi 1000 de ani vei dovedi că Îmi ești fidelă, și vei trece prin CUMPLITE teste pentru a-Mi dovedi fidelitatea ta, DE-ABIA atunci te voi reprimi într-o relație mai apropiată în baza unui nou legământ! NIMIC din toate acestea! Iată condiția pusă de Domnul: *Recunoaște-ți doar fărădelegile, recunoaște că ai greșit și doar spune-Mi din toată inima: Iartă-Mă!* Atât? Parcă e prea puțin! Parcă e mult prea puțin!

Și aici aflăm o taină. De cât timp și de ce anume este nevoie ca POVARA IMENSĂ de pe inima Bărbatului Înșelat din cap.2 să fie îndepărtată? De cât timp e nevoie ca rana atât de adâncă din inima Soțului Yahweh să fie vindecată? E nevoie doar de o zi! Doar de un ceas! Doar de o secundă! Soția sa trebuie doar să se căiască, doar să-și jelească păcatul și să întindă mâinile către El spunând: *Ți-am greșit atât de mult și merit moartea! Obrazul îmi crapă de rușine și nu sunt vrednică nici măcar să pronunț numele Tău... Mă vei putea ierta vreodată? Mai este vreo speranță pentru mine? Așa cum sunt vinovată, neputincioasă și bolnavă vin înaintea Ta și mă încredințez brațelor Tale... De ele mă voi lovi, măcar să Îți simt pentru ultima dată atingerea... De ele mă voi nimici măcar să fiu răpusă de Cel care m-a iubit cu adevărat... Și totuși Tu îmi promiți că brațele tale mă vor mângâia... Nu înțeleg de ce și cum... dar cred în Tine chiar dacă nu Te pricep... Ai milă de mine, Doamne, păcătoasa!* Doar atât și toată tristețea din inima Domnului ar dispărea într-o clipă! Doar atât și toată rana din inima Soțului Înșelat ar dispărea! Și toată durerea ar fi înlocuită cu o bucurie de nedescris! Să ne căim deci, nu atât pentru a nu fi pedepsiți, ci pentru ca durerea Soțului înșelat să dispară și pentru ca pe Fața Lui să nu fie nici umbră de tristețe, ci doar zâmbet și voie bună! Să ne spălăm în sângele Jertfei și să ne curățim cu apă curată, căci El merită să guste doar fericirea, căci El e prea frumos și prea bun ca să cunoască vreo clipă de amar...

Atât de puțin ni se cere... și dacă facem acest puțin 30 de ani de dualitate și rătăcire a unui credincios, 100 de ani de curvie a unei Biserici locale, și 2000 de ani de dualitate și adulter a unei Biserici Universale vor dispărea într-o clipită... Și toată nelegiuirea țării va fi ispășită, și toată durerea Mirelui se va uita, și într-o clipită El va veni și va pune capăt răului de pe pământ!

C) Promisiunea reînțarcerii în țară a lui Israel, care alături de Iuda și de toate neamurile se va apropia de Domnul fără ajutorul chivotului Domnului. (3:14-18)

Într-adevăr Domnul atunci când plusează nu îi promite lui Israel că dacă se va întoarce va face un nou legământ mai bun cu ea și va avea o relație de soț și soție mult mai apropiată decât înainte, dar îi promite că odată cu întoarcerea ei va pune capăt răului de pe pământ și că TOATE neamurile se vor strânge la Ierusalim și nu vor mai urma pornirile inimii lor... Or acest lucru se va întâmpla doar la învierea celor neprihăniți dintre toate neamurile din morți, la eradicarea răului de pe pământ, la restaurarea întregii creații, la înnoirea tuturor lucrurilor. Deci Domnul pentru a convinge pe Israel să se întoarcă la El în ultimile momente dinaintea divorțului plusează mai mult decât am sublinat până acum. E absolut fantastic: cu cât Israel se apropie de momentul final al divorțului cu atât oferta lui Dumnezeu crește, cu atât El plusează cu promisiuni și mai minunate. Iată de fapt care e mesajul Iubitului față de soția Sa infidelă:

Mi-ai greșit atât, atât, atât de mult. Sunt în pragul divorțului. Și totuși, dacă acum în ultimul ceas Te întorci la Mine, nu doar că Te voi ierta și te voi lăsa în viață, dar te voi reprimi în relație! Și nu ca slujnică sau argat, ci ca soție a Mea cu drepturi depline. Ba nu! Mai mult decât atât! Îți voi da noi drepturi în calitate de soție a mea primită înapoi, îmi vei fi mai

apropiată decât înainte! Mă vei cunoaște mai mult! Dar nu doar atât! Îți voi da o inimă nouă ca să nu mai poți fi ispășit, ca să nu mai poți să îmi mai greșești! Voi îndepărta răul și ispita din creație, din inima ta și a tuturor neamurilor! Vei fi înconjurată doar de neamuri neprihănite! Și ele nu te vor mai ispăși cu idoli lor, ci ele Mă vor iubi din toată inima lor și nu vor mai fi un prilej de poticnire pentru tine! Voi înnoi toate lucrurile! Voi face ceruri noi și un pământ! Când? ACUM ȘI AICI! DOAR întoarce-te la Mine!

Este incredibil! Este de neconceput! Domnul îi promite lui Israel atunci pe vremea lui Ieremia ÎNNOIREA tuturor lucrurilor cu CONDIȚIA să se căiască. Deci dispare LUPTA cu ispitele de după căință. Căci după CĂINȚĂ nu mai urmează ispite și noi încercări. După CĂINȚĂ, este anulată lupta cu firea pământescă și Israel avea să fie dus DIRECT SUS ÎN CERURI într-un trup nou în care nu mai putea păcătui! Iată că în aceste momente din viața lui Ieremia, în pragul divorțului, dacă Israel se căia, Domnul avea să închidă istoria atunci și acolo! Cum rămânea cu Jertfa lui Mesia? Următoarele capitole din Ieremia ne vor explica. Domnul L-ar fi trimis pe Mesia pe timpul lui Ieremia, El ar fi pățimit acolo și atunci pentru păcat, și ar fi și adus restaurarea finală. Și FOARTE repede! Sau Domnul aducea restaurarea finală și APOI Îl trimitea pe Mesia să sufere pentru păcat. Dumnezeu plusează atât de mult încât totul era posibil DE DRAGUL LUI ISRAEL!

Doamne, te rog, oprește-te, căci mintea mea nu suportă atât frumusețe și bunătate! Doamne, te rog, oprește-te din declarația ta de iubire față de necredincioasa Israel căci ființa mea nu poate suporta atâta iubire! Doamne, ce mai ești dispus să îi promiți lui Israel, ce mai ești dispus să faci pentru ea? Doamne, până unde vei merge în iubirea Ta pentru Israel? Doamne, când Te vei opri din nebunia acestei iubiri?

Dar poporul din vremea lui Ieremia nu s-a întors. Și atenție CONDIȚIA era ca Israel să se întoarcă la Domnul CA NAȚIUNE! Nu s-a întors CA NAȚIUNE nici măcar din robia babiloniană! Doar o rămășiță s-a căit și pe baza aceasta Domnul a refăcut legământul DAR nu a PUTUT împlini promisiunea restaurării tuturor lucrurilor! Dar Domnul nu-și trage înapoi promisiunea! Căci El nu este om ca să mintă, și nici fiu al omului ca să-i pară rău. PROMISIUNEA a rămas în picioare de pe vremea lui Ieremia: **În ziua când Israel se va căi ca națiune Domnul va restaura ÎNTREAGA Creație!**

Dar Israel nu s-a căit de atunci și până acum NICIODATĂ ca NAȚIUNE. Deci nici la întoarcerea din robie. Și ce a urmat? Domnul a PLUSAT! A dat noi revelații despre Mesia! Și apoi când Israel a ajuns din nou în pragul divorțului după alți 500 de ani de infidelitate, Domnul nu a renunțat! Ci a PLUSAT din nou! A trimis un nou Ilie, și apoi a trimis pe ÎNSUȘI FIUL SĂU, în toată frumusețea splendorii iubirii Lui, care a făcut lucruri pe care nu le mai făcuse nimeni și a rostit lucruri pe care nu le mai spusese nimeni. Și Dumnezeu nu S-a oprit și Fiul Său a murit pe cruce luând asupra Lui TOT adulterul lui Israel, toate curviile lui Israel. Dar nici atunci Israel nu s-a întors! Domnul a înviat și a trimis nu judecata, ci Duhul Său în mijlocul

evreilor care cerzuseră în Isus. Dar nici atunci Israel nu s-a căit ca națiune! Dar Domnul nu a renunțat! Și atunci și-a ales un alt popor dintre neamuri ca să facă pe Israel gelos. Și a trimis acest nou popor să fie Lumina neamurilor. Și când acest nou popor va ajunge Lumina Neamurilor, Israel va deveni gelos, și atunci se va căi, și atunci va plânge pe Cel pe care l-au străpuns. Iată că Biserica dintre neamuri este de fapt un actor în marea poveste de iubire dintre Dumnezeu și Israel. Iată că Biserica dintre Neamuri este un nou profet în drama căsătoriei dintre Yahweh și Israel. Și noi credem că noi Biserica suntem actorul principal. Dar este atât de fals! Israel rămâne actorul principal. Căci tot CĂINȚA SA va genera întoarcerea lui Hristos și înnoirea tuturor lucrurilor. În lumina celor spuse ce clar devine Romani 11. Într-adevăr ei sunt vrăjmași spre binele nostru, căci dacă ei se întorceau ca NAȚIUNE încă de pe vremea lui Ieremia Domnul închidea istoria și nu mai exista astfel nici o perioadă a Bisericii dintre Neamuri. Vremea Bisericii dintre neamuri a fost posibilă pentru că Israel nu s-a întors la Domnul ca NAȚIUNE. Iar primirea noastră nu e un scop în sine, ci este tot de dragul lui Israel, și tot un mijloc pentru câștigarea lui Israel. Israel rămâne în centrul atenției lui Dumnezeu. Domnul nu-și poate uita prima iubire. Israel rămâne Iubita Domnului. Noi suntem chemați să devenim parte din Israelul lui Dumnezeu. Suntem chemați să devenim cei prin care Israel va deveni gelos. Nașterea Bisericii nu este nimic altceva decât strategia lui Yahweh cel înșelat de a recupera pe Israel. De aceea, să nu ne îngâmfmăm, căci nu suntem ramuri firești și dacă Domnul a dat divorț de Israel (de dragul căreia noi am fost chemați) Domnul va da divorț și de noi dacă nu-i suntem credincioși. Și Domnul pune în buzunarul nostru cheia trezirii lui Israel. Când Evanghelia va ajunge la toate Neamurile, când Biserica își va împlini mandatul de martor printre popoare, atunci Israel va deveni gelos, atunci se va CĂI, și după ce` Israel ca NAȚIUNE se va căi, Domnul Își va împlini promisiunea din Ieremia 4 și va aduce ÎNNOIREA tuturor lucrurilor. În cele din urmă cheia rămâne în buzunarul lui Israel și nu al Bisericii. Și totuși și în buzunarul Bisericii, căci ei i se dă cheia trezirii lui Israel! Mesia va reveni nu la strigătul Bisericii dintre Neamuri, ci la strigătul lui Israel! Și când Israel se va căi, Mesia va veni și va înnoi toate lucrurile! Nu va mai fi timp ca Israel să fie încercată, ispitită, să sufere. Exact cum a promis Domnul în Ieremia: după CĂINȚĂ nu va urma un proces greu și îndelung al vindecării, ci într-o secundă preschimbarea, VINDECAREA TOTALĂ, FINALĂ! Domnul nu și-a retras promisiunea față de Israel. Cheia închiderii istoriei păcatului rămâne în mâna ei. Dar asta înseamnă că Domnul nu și-a uitat prima iubire, că Israel nu este acum (așa cum în ignoranța mea am crezut atâta vreme) doar un popor printre popoare care e invitat doar ca celelalte popoare să devină parte a Bisericii dintre neamuri. O NU! Domnul nu a uitat că a fost căsătorit cu Israel! O, cum putea să uite dacă a iubit-o atât de mult? Cum putea să uite dacă i-a făcut aceste promisiuni? Da, a divorțat de Israel, dar nu a uitat de ea. Și o așteaptă acum, mai mult decât pe celelalte popoare să se întoarcă la El ca soție. Căci Dumnezeu nu s-a mai alipit și nu s-a mai căsătorit cu nici un alt popor decât cu poporul Israel. Biserica nu este o națiune ca Israel... este un altfel de popor. Domnul S-a alipit desigur și de Biserica Sa cu aceeași iubire, dar a făcut-o de dragul lui Israel! Domnul privește la Biserică gândindu-se la Israel! Durerea din inima soțului Yahweh înșelat de Israel nu s-a stins ÎNCĂ! Divorțul a mai atenuat din durere e adevărat. Dar durerea nu a dispărut. Domnul nu-și poate uita

prima soție, nu poate uita că acolo la Sinai i-a spus DA! lui Israel, că s-a unit cu ea, să i-a jurat CREDINȚĂ. Domnul iubirii S-a legat de Israel. El nu POATE uita acest lucru. El nu S-a căsătorit nici cu Adam și nici cu Eva, și nici cu alt popor. Dar S-a căsătorit cu Israel. Domnul poate uita celelalte popoare dar nu pe ISRAEL. Israel rămâne special în inima lui pentru TOTDEAUNA, pentru TOATĂ ETERNITATEA. Căci Domnul iubirii veșnice I-A JURAT credință și iubire veșnică! În cele din urmă Hristos nu se întoarce încă din pricina Bisericii sau a Neamurilor, ci din pricina lui ISRAEL. În cele din urmă în nunta din Apocalipsa nu apare termenul de Biserică. Mireasa Mielului nu e Biserica, ci noul IERUSALIM și poartă pe ea, nu numele reformatoilor dintre Neamuri, ci numele semințiilor lui Israel. Domnul nu POATE închide istoria până când nu-și va împlini promisiunile față de ISRAEL, măcar că nu au fost un CEC în alb, ci au fost CONDIȚIONATE de la început. Dar Domnul a promis. Dacă nu înțelegem că legătura spirituală dintre Dumnezeu și națiunea Israel este infinit mai profundă decât legătura emoțională dintre un soț și o soție care se iubesc cel mai mult dintre toți soții care au existat vreodată, nu putem înțelege mare lucru din planul lui Dumnezeu sau din Biblie. Da pentru că noi suntem mărunți și nu putem înțelege legătura de căsătorie cu UN POPOR istoric, cel mai adesea ne vine greu să credem că Dumnezeu care nu a avut o soție niciodată a ales totuși să se căsătorească cu națiunea Israel. Repet: nu cu Adam și Eva, nici cu toată omenirea, ci doar cu națiunea Israel. Dumnezeu iubește toată omenirea căci toți sunt făpturile Lui; dar doar Israel e SOȚIA SA! Pe ea o iubește CA SOȚIE, căruia i-a jurat credință și iubire veșnică! Un soț credincios iubește toate surorile din Biserică și pe toți frații, dar iubește mai mult și în mod special pe soția sa. E ceva greșit în acesta? E normal căci doar de ea s-a alipit ca soț, doar cu ea s-a unit, doar ei i-a jurat credință și iubire totală. La fel, Domnul a făcut acest lucru DOAR cu Israel. Să nu uităm că și NOUL LEGĂMÂNT îi este promis tot lui Israel (vezi celebrul pasaj din Ier.31 în care nu apar neamurile deloc!!!). Și la Cina cea de taina Isus vorbește despre Noul Legământ cu 12 evrei, iar Isaia 53 anunță jertfa lui Mesia pentru păcatele lui Israel și nu pentru ale întregii omeniri. Iar de Yom Kippur se mărturiseau doar păcatele lui Israel și nu și păcate de ale neamurilor. Israel e specială pentru inima Domnului care iubește și neamurile. Israel, doar ea e soția Sa. Da, a divorțat odată. Dar a refăcut legătura de căsătorie prin Daniel, Zorobabel, Iosua, Hagai, Zaharia. Dar a divorțat din nou după respingerea lui Mesia. Dar ce este în inima lui Dumnezeu față de Israel DUPĂ divorț? Profetiile din Isaia 40-66 ne descoperă ce este în inima Domnului în timpul robiei Babiloniene, adică în perioada dintre divorțul de Israel și refacerea căsătoriei cu Israel. Oboseala și durerea din Ieremia (adică din pragul divorțului) s-a mai diminuat un pic, dar durerea Domnului nu a dispărut după divorț căci nici iubirea Sa nu s-a stins și nici nu S-a diminuat. Divorțul rupe relația, și expunerea inimii lui Dumnezeu aproape de adulterul lui Israel, DAR nu stinge durerea din inima lui Dumnezeu. Poate că nici nu o diminuează. Poate că o amplifică, căci în Plângerile lui Ieremia durerea profetului oglindește de fapt durerea Bărbatului care a definitivat divorțul! Deci dacă după primul divorț durerea inimii lui Dumnezeu nu s-a diminuat, oare ce este în inima lui Dumnezeu față de Israel după al doilea divorț? Pavel în Romani 9-11 ne răspunde cu claritate. De data aceasta lacrimile lui Yahweh nu se mai oglesc în durerea profetului neamurilor, ci în durerea apostolului neamurilor, și acesta ne explică faptul

că Domnul nu a uita pe Israel, încă suferă pentru El, iar toată lucrarea Bisericii are doar scopul refacerii căsniciei lui Yahweh cu Israel, și Pavel include aceste IDEI ÎN Evanghelia lui Hristos, în Evanghelia după Romani. Și teologii se tot întrebă de ce Rom.9-11 este inclusă în epistola către Romani și cum anume face parte din Evanghelie? Și noi am pus această întrebare în repetate rânduri și am analizat diferite răspunsuri și de-abia în comentariul Evangheliei după Matei am întrezărit ceva. Dar acum în Ieremia totul este atât de clar! Cum să nu fie incluse Romani 9-11 în Evanghelia lui Dumnezeu? Căci Dumnezeu este soțul divorțat de Israel, iar El a ales un popor dintre Neamuri tocmai pentru refacerea căsătoriei cu Israel. Slujba Bisericii de a aduce Evanghelia la toate Neamurile este SUBORDONATĂ scopului inițial, mai mare și ultim de refacere a căsătoriei dintre Israel și Dumnezeu. Deci iată marea întrebare pe care încă nu avem curajul să o punem: Ce simte astăzi pe 19.10.2012, ora 9:47 AM Dumnezeu față de națiunea Israel? Durerea inimii lui Dumnezeu revelată în Ieremia cap.2 ține de trecut sau este încă vie și astăzi? Ce a simțit în ultimii 2000 de ani Dumnezeu față de Israel? Durerea de după divorțul din secolul întâi s-a diminuat sau s-a amplificat?

Am arătat în Matei că iubirea lui Hristos față de Biserică nu mângâie durerea lui Dumnezeu față de Israel. Durerea față de Israel rămâne. Domnul nu alege Biserica în locul lui Israel și pentru a uita pe Israel, ci de DRAGUL lui ISRAEL! Durerea lui Dumnezeu pentru Israel a rămas la fel de vie ca în Ieremia cap.2! Ba poate este chiar mai mare căci a mai trecut așa de mult timp. Și alături de această durere s-a mai adăugat o altă durere, cea cauzată de necredințioșia Bisericii, care de două mii de ani nu reușește să devină Lumina neamurilor și să stârnească gelozia lui Israel, ci tot se compromite cu iubirea de stat și cu alianțele cu statul. Biserica tânjește să fie ca Israelul din vechime, vrea putere, vrea vizibilitate, vrea să fie înălțată ca Israelul din vechime. Dar e chemată să urmeze strategia mielului, în ascuns, discret.

Am fost provocat de începutul cărții Ieremia mai mult ca niciodată să ies din mine, să-mi focalizez toată atenția pe inima lui Dumnezeu și să-L întreb ce este în inima Lui, și să-i spun: *Doamne, de 18 ani eu tot îți povestec în fiecare zi ce este în inima mea mică și rea. Îți povestesc fiecare durere, fiecare necaz, fiecare bucurie. Mă plâng de ispite, vin cu dorințele și cererile mele mărunte, și adesea idolatre și de nimic. Și îți tot spun ce este în inima mea de parcă nu știi sau de parcă aș avea cine ce știe ce nestamete în ea care te-ar putea uimi sau încânta. Dar vreau să mă opresc și să Te întreb pe Tine: Doamne, ce este în inima Ta? Ce simți tu astăzi, acum și aici în dimineața zilei de 19.10. 2012?*

Și inspirat de pasajul din Ieremia, în seara zilei de 18 octombrie 2012 l-am întrebat: *Doamne, ce simți Tu când privești la mine, Iulian Ghica? Ce simți Tu când privești la Biserica de casă Emmanuel? Dar când privești la Biserica Neemia? Dar la Biserica din România? Dar la Biserica Universală, generația de azi? Dar la Biserica Universală de peste veacuri? Dar la tot pământul? Am pus acest întrebări și m-a culcat. Și am fost trezit dis de dimineață înaintea zorilor... am fost trezit înainte să sune ceasul și nu mai puteam dormi. Nu știam de ce... Venise*

răspunsul. Cerul nu mai putea răbda măcar un ceas și m-a trezit mai înainte să îmi împlinesc somnul. Și Domnul Și-a deschis inima și Mi-a vorbit:

- *În inima Mea este o sfâșietoare durere... căci încă îmi aduc aminte de dragostea ta dintâi, de dragostea dintâi a Miresei Mele... sunt și bucurii în inima Mea și multă speranță, dar acum e multă, multă tritețe și durere...*
- Am întrebat: Doamne, te referi la dragostea mea dintâi de la 13 ani?
- *Tăcere...*
- Sau te referi la dragostea dintâi a Bisericii Neemia?
- *Tăcere...*
- Sau te referi la iubirea dintâi a primilor creștini, cea din Fapte cap.2?
- *Tăcere..*
- Doamne, de ce taci... dacă tot m-ai trezit de dimineață în zori?
- *Tot nu pricepi? Eu astăzi 19 noiembrie încă îmi aduc aminte de clipele din pustia Sinai când poorul Meu Israel mă iubea și-mi jura credință. Încă Mi-aduc aminte cum m-am alipit de ea, cum i-am jurat credință, cum toate visele și toată inima Mea i le-am dăruit Ei, pentru totdeauna... Dar acum sunt despărțit de soția Mea și ea rătăcește departe de Mine... Iată de ce sunt trist... Iată prima durere și cea mai mare a inimii Mele...*
- Doamne, dar Biserica, Neamurile, eu, Biserica Neemia... la noi nu te gândești? Noi nu Te întristăm?
- *Tăcere....*

Am tăcut și eu. Nu era timpul acestor întrebări. M-am oprit, am îngenunchiat și am plâns, am plâns mult de tot... am plâns cum am plâns la început... până mi-au crăpat obraji și nu am mai avut lacrimi... am plâns amândoi, unul pe umărul celuilalt, am plâns ca doi prieteni apropiați, am plâns pentru drama unei căsnicii, am plâns din pricina unui divorț, am plâns din pricina unui Soț părăsit, am plâns mult... am plâns șoptindu-i de după umăr: *Doamne, iartă-mă! Iartă-mă căci nu am știut... Nu am știut că ai fost căsătorit. Nu am știut că ai avut o soție. Nu am știut că soția te-a părăsit. Nu am știu că ai suferit atât de mult. Nu am știu că ai iubit-o atât de mult... nu am știut că o mai iubești încă, că ți-o mai dorești la fel de mult, că suferi la fel de mult ca în trecut... Iartă-mă căci ar fi trebuit să știu căci Tu ești Prietenul Meu, căci am promis că voi trăi doar pentru Tine. Iartă-Mă că nu am plâns niciodată pentru durerea Ta; te-am obosit cu micile dureri, m-am bucurat de darurile Tale, dar nu am plâns pentru căsnicia Ta, pentru iubita Ta, și*

ar fi trebuit.... căci Tu ai încercat de atâtea ori să îmi spui, dar eu nu te-am ascultat cu adevărat, nu am întrebat cu adevărat: Unde este Domnul? M-am grăbit să răspund că am înțeles și Ți-am luat vorba din gură... și nu te-am lăsat să termini... sau Ți-am răspuns repede: Știi sufăr și eu, și ți-am povestit atât de mult de suferința mea încât am uitat că Tu ai început discuția pe această temă și nu te-am mai întrebat, nu Te-am mai rugat să continui... Și Tu ai tăcut și Ți-ai dus singur și în liniște durerea și eu Te-am ținut de mână dar fără să simt cu Tine. Iartă-mă căci nu ți-am fost un prieten bun, nu ți-am dat nici mângâiere, nici sărutare, nici nu Ți-am spălat picioarele, nici nu ți-am oferit un umăr ca să plângi, sau o urcehe căreia să-i povestești... O, iartă-mă căci Șarpele m-a amăgit ca pe cel dintâi om, m-a umilit și mi-a furat prima parte din viață. Iată că a fost nevoie să te întreb doar o singură dată, cu jumătate de gură: dar în inima Ta ce este? Și Tu ai răspuns mai repede decât mă așteptam. Și mi-am dat seama CÂT de MULT ți-ai dorit să-Mi povestești, să-Ți verși amarul, să-Ți împărtășești durerea. Căci dintre neamuri sunt, dar fac parte din ajutorul Tău potrivit. Și cui să i Te destăinui decât ajutorului Tău? Și cu cine să vorbești despre durerea cea mai adâncă a inimii Tale decât cu cea care Îți este acum Mireasă? Nu îmi doresc fericire, nu mai vreau să nu am probleme, nu mai vreau destinul lui Baruc, ci vreau să plâng cu Tine, vreau să vărs lacrimi în fiecare zi până la ultima pentru iubita Ta, vreau să plâng cu Tine mereu... și să mă bucur ...să mă bucur cu Tine în nădejde... da, doar în nădejde, în nădejdea întoarcerii iubitei Tale la Tine! Căci nu este aproape acest moment... căci toți acești ani nu ți s-au părut decât o clipă pentru că o iubeai... mai e puțin o, Domnul meu. Nu mai e mult. Se aude deja plânsetul lui Israel. Dar e mai aproape ca oricând. Da, Israel te va plânge ca pe unicul ei fiu, pe Tine, Cel pe care L-au străpuns! După cum mi-ai răspuns mai repede decât m-am așteptat, mai repede decât mă așteptam, Tu vei lucra și Israel se va întoarce acasă... O, mi-a fost prădată viața căci am crezut că Israel e doar unul dintre popoare și am vestit și altora acest lucru, l-am spus în mijlocul Templului tău chiar... și am crezut că de vreme ce noi, dintre neamuri, suntem acum Mireasa ta, ai uitat pe Israel, și durerea ta a fost mângâiată de prezența noastră în viața Ta. Dar cum ai putea Tu Domnul iubirii veșnice să uiți pe cea căreia i-ai jurat iubire pentru veșnicie? Nu am înțeles căci iubirea Ta e mai mare decât o pot cuprinde. Nu Te-am înțeles căci am limitat iubirea ta în mintea mea... Nu te-am înțeles căci am crezut că ești un om ca noi. Noi da, iubim puțin, putem divorța, putem uita și nici Tu nu ne ceri că fim altfel căci Tu ești Dumnezeu și noi suntem oameni. Dar de ce am crezut noi că Tu ești ca noi? Primește lacrimile mele! Primește inima mea! Fă-mă părtaş la suferința Ta! Lasă-mă să plâng mai mult decât se cuvine, ca să răscumpăr și anii pierduți când m-am odihnit pe umărul Tău dulce fără să plâng. Lasă-mă să mă fac una cu moartea Ta! Și nu-mi opri această rugă! Știu că nu merit ceea ce îți cer dar Ți-o cer în numele iubirii Tale eterne pentru Israel! Din dragoste pentru Tine, Doamne, lucrează! Din iubire pentru ziua aceea, primește lacrimile mele și fă-mă una cu plânsul Tău. Da! nu voi mai ști ce este fericirea - măcar că în duerea ta sunt mai fericit decât tot pământul la un loc - dar aceasta e răsplata mea: să nu gust fericirea pe acest pământ. Aceasta e răsplata mea: să fiu un profet al lacrimilor. Aceasta e chemarea mea: să mi se verse ficatul de durere pe pământ. În prima zi când mi-ai vorbit am plâns până mi-au crăpat obrajii, până nu am mai avut lacrimi... Nu știam de ce plâng... Dar acum știu... Plângeam pentru păcatul

meu, e adevărat... dar era mai mult decât atât... plângeam căci Tu coborâseși în inima mea, iar Tu plângeai. Atunci nu am știut, nu am simțit, dar inima mea a simțit durerea Ta și a plâns și ea împreună cu Tine. Acum, după 18 ani mă încercă același plâns... și la fel ca atunci nu știe nimeni, și nu voi spune la nimeni... voi plânga în taină săptămâni în șir. Dar atunci m-am oprit din plâns căci mi s-au terminat lacrimile. Dar acum îți cer să-mi înmulțești lacrimile, să le înmulțești așa cum a-i înmulțit pâinele de altădată, să le faci mai multe ca stelele cerului și ca nisipul mării și să nu mă mai opresc niciodată... să plâng până în acea zi... să plâng până când Tu nu vei mai plânga... să plâng până când Tu mă vei opri din plâns, până în ziua când Rahela nu-și va mai plânga copiii, până în când Tu vei porunci: Nu mai plânga! Până când Tu mă vei întreba: de ce plânga? Căci iată copiii celei lăsate de bărbat sunt mai mulți decât cei ai femeii măritate! Să plâng până când lacrimile mele se vor uni cu cele din valea Meghidonului, să plâng până când pocăința mea se va uni cu cea a Iubitei Tale în Valea Plângerii, să plâng până când șuvoiul de lacrimi ne va înălța la cer pe nori acolo unde Tu vei transforma lacrimile noastre în lacrimi de bucurie eternă. Plânsul meu să nu se oprească niciodată, atât îți cer! Nu-ți cer nici slavă, nici fericire, nici bogăție, și nici măcar înțelepciune! Ci acest singur lucru îți cer ca să îmi înmulțești lacrimile, și plânsul meu să nu se mai întrerupă niciodată... Să-mi dai un plâns veșnic atât îți cer... Să plâng în taină. Să-mi dai un plâns ascuns. Cei din jur să creadă că sunt bine, că sunt fericiți, dar eu să jelesc în fiecare noapte pe copiii poporului Tău. Să nu știe nici îngerii Tăi și nici vrăjmașii că eu plâng. Ci să știi doar Tu, doar Tu. Și acest plâns să nu fie întrerupt nici în eternitate. Acolo doar să devină plânsul de fericire, și din lacrimile de după înălțarea la nori să faci un mare lac, un lac infinit de slavă, în care să se cufude toți cei care vor dori să știe cât de mult iubești, cei care doresc să știe cât de mult ne-a iubit, cei se vor întreba ce fel de Soț ai fost Tu?

Și acum îmi voi continua plânsul în taină, dar cu zâmbetul pe buze. Și acum ne vom odihni în nădejdea ce bate la ușă. Mai e puțin, o, Domnul meu. Să ducem povara împreună. Îmi dau seama că e o nebunie ce spun și că Tu mă porți pe Mine, și că îmi arăți doar puțin din durerea Ta ca să nu înnebunesc... dar asta simt să îți spun acum, și asta îndrăznesc să îți spun, căci Tu ai descoperit aceste lucruri robului Tău. De ce le-ai descoperit? Oare nu ca să plâng alături de Tine? Nu ca să plângem în taină împreună? Nu ca să îți fiu un prieten bun, un tovarăș de drum în pribegia durerii Tale? Oare nu ca să îți șoptesc dulce: Mai e puțin, Tovarăș drag de drum. Să nu ostenim. Să nu obosim. Să ne îmbărbătăm și astăzi. Să prindem putere și pentru azi. Poate mâine va fi ziua. Da, poate mâine. Iată că se aude plânsul din valea Meghidonului. Nu mai e mult de mers. Dacă am mers până aici, de ce să ne oprim? Nu, Domnul meu, să mergem mai departe... Da, știu că Tu mă ții în brațe, și că Tu duci tot greul... Știu că Tu și nu eu e acela care calcă pe spinii istoriei, și știu că și eu Îți sunt adesea povară grea. Dar spune-Mi, șoptește-Mi, ce să fac? Ce pot face altceva decât să dau micul meu vas de alabastru? Ce pot face decât să fac un lucru frumos pentru Tine? Ce pot face decât să îți dau din pâinea lacrimilor mele? Ce pot altceva decât să Te încurajez pe Tine să continui drumul? Căci Tu mergi și nu Eu! Căci Tu ești Cel ce suferi și nu eu! Eu nu pot merge pe acest drum greu... Eu nu pot face nici măcar un pas

de unul singur, cum să te iau în brațe? Cum să te sprijin pe umărul meu slab și bolnav? Și totuși Tu îmi descoperi aceste lucruri? De ce? De ce, dacă nu Te pot ajuta de fel? De ce, de vreme ce Tu mă porți în brațe? Și totuși Tu îmi vorbești, și totuși Tu mă numești parte din Biserica Ta, ajutorul Tău potrivit, prietenul tău, robul tău? Dacă mă primești ca rob oare nu se cuvine să te slujesc? Dar cum să te slujesc când Tu mă slujești? Cum să te port în brațe când Tu ești cel ce mă înalți? Cum să îți zidesc o Casă când Tu ești cel care faci din mine casa Ta? Și totuși Tu îmi descoperi plânsul Tău. Nu mă pedepsi nelăsându-mă se te slujesc, nu mă întrista nelăsându-mă să fac ceva pentru Tine, să fac un puțin pentru călătoria Ta cea grea. Lasă-mă măcar să plâng alături de tine... da, la asta mă pricep, căci am plâns de la ieșirea din Grădina pentru necazurile mele. Tu mi-ai dăruit lacrimile, și Tu m-ai învățat să plâng. Lasă-mă să plâng alături de Tine, lasă-mă să îți spăl picioarele rănite și ostenite de greul istoriei cu lacrimile căinței mele, lasă-mă să ți le șterg cu părul meu, lasă-mă să Îți sărut rănile din tălpi, lasă-mă să te mângâi, lasă-mă să te încurajez... chiar dacă nu ai nevoie, chiar dacă poți desigur și fără mine... lasă-mă să îți spun vorbe dulci de încurajare, lasă-mă să de adăp din plânsul căinței mele, lasă-mă să te înviorez cu apa lacrimilor mele... Oprește-te puțin, căci ești ostenit Domnul meu... Unde te grăbești la drum? Mai poposește puțin la robul Tău și nu pleca așa de repede. Lasă-mă să îți pregătesc ceva de mâncare. Trage-ți puțin răsuflarea. Știu că urmează greul... Și că drumul către cetatea ce trebuie pedepsită e unul greu... și că acolo vei plânge mult... de aceea mai zăbovește puțin în casa robului tău și lasă-mă să mijlocesc și de această dată nu mă voi opri la zece ci voi merge pâna la unul... și de nu va fi acel unu, mă voi duce eu să locuiesc în ceata cea blestemată... sau vom locui acolo împreună căci acel ultim Unu poți să fii doar Tu... Lasă-mă să fac un lucru frumos pentru Tine.... Știu, acum înțeleg, urmează din nou îngropăciunea... nu se poate altfel... nu s-a putut nici atunci, nu se poate nici acum... Dar și atunci ai lăsat pe cineva să facă un lucru frumos pentru Tine ....deci, Domnul meu, iartă-mă de îndrăznesc prea mult... știu că ar trebui să pleci, dar înainte să pleci o, primește vasul meu de alabastru... e plin cu lacrimile căinței mele... îmi pare rău... știu e puțin, puțin de tot... dar acesta sunt, un mare păcătos, un tovărăș de drum egoist, rânindu-Te din nou ca cei 12 tovarăși de altădată... O cât aș vrea ca vasul meu cu alabastru să fie plin cu fapte bune, cu iubire pură, sinceră, cu ascultare, și credincioșie, o cât de mult aș vrea să o iau de la capăt de la 13 ani și să îmi umplu vasul de alabastru cu cel mai de preț mir... dacă știam că va veni această zi....că te vei opri din drumul Tău spre cruce pe la mine.... dar de unde să știu că-mi va fi dat să trăiesc o asemenea zi... Și iată că ziua a venit iar vasul meu cu alabastru este gol, nu este în el nici mirul cel mai de preț, și nici măcar cu lacrimi nu este plin... dar mai așteaptă-mă puțin, puțin de tot, îl umplu acum cu lacrimile căinței mele, căci atât e tot ce am, atât e tot ce îți pot oferi, și și aceste lacrimi sunt tot ale Tale... Lasă-mă să Ți le dăruiesc înapoi... Și e rușine că vasul e gol... dar acum ce pot face... Și dacă tot ai coborât la Mine, ce este dacă mai stai puțin... Știu că vei pleca... Trebuie să pleci.... căci casa mea e strâmtă și mică și plină de praf... Nu poți sta prea mult, casa nu e încă gata.... dar îți cer să mai stai puțin... căci iată că încă mai am lacrimi. Privește lacrimile nu s-au mai oprit ca la 13 ani... acum curg, curg ca un șuvoi.... să umplu vasul cu ele... și apoi să îl torn pe trupul Tău ostenit, să simți o ultimă mângâiere înainte de îngropăciune.... Lasă-mă cu aceste

lacrimi să spăl rușinea celor 12 tovarăși, lasă-mă să merg cu tine în grădină și să mijlocesc cu Tine, lasă-Mă să plâng acolo în grădină cu Tine, lasă-Mă acolo să te îmbărbătez și să-ți șoptesc: A treia zi vei învia! Da, vei învia ca atunci! Durerea nu va fi veșnică! Piatra nu va rămâne veșnic la mormânt! Va fi dată la o parte! Va trece! Și apoi va începe nunta! Mă întrebi dacă am obosit de plâns? Dar cum să obosesc căci Tu mă întărești? Mă întrebi dacă mi s-a săturat sufletul de durere? Dar nu știi oare cu Tu mă întărești cu iubirea Ta cea mare? Cum să-mi fie prea greu când Tu ești cu mine? Nu voi da răgaz pleoapelor mele și nu voi da odihnă lacrimilor mele până când Casa ta nu va fi gata, până când Ultima Piatră va fi pusă în Casa Ta în valea Meghidonului.... Cum? Eu să locuiesc într-o casă de cedru și să fiu așa de fericit, și Tu Te ostenești într-un Cort? Nu pot obosi de plâns....

Cum? Să nu plâng singur? Să plângem mai mulți? A... poporul Tău... Da... Îmi aduc aminte de poporul Tău, Biserica Ta.... Să îi spunem aceste lucruri? Doamne, dar nu mă vor crede, nu vor lua aminte, mă vor asculta ca pe un cântăreț cu arfa și apoi vor pleca fiecare la treburile lui.... Își vor urma pornirile inimii lor, vor încălca din nou Sabatele Tale, vor trăi iarăși pentru ei înșiși, vor disprețui durerea Ta, nu vor vedea, nu vor înțelege lacrimile Tale... Vor plânge iarăși pentru necazurile lor și vor uita de durerea Ta. Se vor bucura iarăși de fericirea pe care le-o vei da și vor uita de durerea Ta, vor uita să plângă... De ce să mă duc la ei? Te vor răni din nou.... Nu pe mine mă vor lepăda, nu pe mine mă vor răni, ci pe Tine, căci Tu mă trimiți, căci e vorba de durerea Ta, de inima Ta, de lacrimile Tale și nu ale mele.... Doamne, nu vor crede... vor uita curând certățile Tale, vor alerga repede după lucruri de nimic, vor tânji din nou după micile binecuvântări pământești pe care oricum Tu le vei dăruia lor în bunătatea Ta... Iar se vor gândi la bani, case, examene, soții, copii, viață fără probleme și vor uita plânsul Tău. Iar își vor spune că au mai înțeles ceva despre Tine dar nu te vor onora ca pe o Persoană, ci se vor raporta la Tine ca la un idol de piartă, mut și surd... De ce să duc din nou la ei? În timpul acela aș putea să mai plâng puțin, în timpul acela am putea să stăm din nou în taină în cămeruță și să plângem.... Cum? Unii totuși vor crede? Dar cât de mulți? Dar dacă nu au crezut pe Matei de ce să îl creadă pe Ieremia? Ce are Ieremia mai de preț decât Matei? Să mai am răbdare....

Dar, Doamne, dacă călătoria mea spre lacrimile Tale a fost așa de anevoiasă și lungă, oare ei când vor pricepe? Oare dacă vor merge pe cărarea lacrimilor mele vor ajunge mai repede? Dar este posibil acest lucru? Dar oare nu trebuie să parcurgă toți drumul aceal greu și anevoios pe care L-ai străbătut cu mine? O, de ar fi cu puțință, să găsească așa de repede lacrimile Tale! Da, căci Tu ești Dumnezeu oricărei fapturi și nimic nu este de mirare din partea Ta! Dar chiar dacă le vor găsi așa de repede, oare vor ști cum să nu le piardă? Oare le vor prețui atât de mult? Oare dacă nu vor fi parcurs un drum greu și anevoios înainte, vor ști să le iubească asemenea celei mai dragi comori?

Să mai aștept... să mai am răbdare... Dar, Doamne, nu e vorba de mine, ci de Tine... Și ce se va întâmpla dacă ei nu vor plânge? Plânsul unui singur om nu poate inunda Valea

Meghidonului... A plâns odată profetul lacrimilor și nu ai venit... A plâns apoi și apostolul lacrimilor și tot nu ai venit.... Au plâns și alții... Și acum cei voi face? Voi fi din nou un plânset și atât.... Tot nu vei veni? Câți trebuie să plângă împreună ca Tu să vii? De câte lacrimi este nevoie? Care este numărul deplin al lacrimilor? Dar nu uita de lacrimile din trecut.... oare nu ai spus Tu că strângi toate aceste lacrimi în burduful Tău și că le scrii în cartea Ta? Nu număra doar lacrimile mele căci sunt prea mici și prea puține, dar adu-ți aminte de toate lacrimile care s-au vărsat până acum.... Și dacă cei din vremea mea nu vor plânge, lasă-mă pe mine să plâng în locul lor... Lasă-mă în fiecare zi să umplu un vas cu alabastru pentru câte unul din copiii Tăi... Și dă-mi multă putere, și dă-mi multă iubire, și dă-mi mulți ani și multe zile, și dă-mi multe lacrimi. Da, dă-mi o îndoită putere din duhul celui ce a plâns înaintea de mine. Da, dă-mi o înzecită putere din lacrimile Sale... Tu Îmi ceri să trag cu săgeata Ta? Nu voi trage de puține ori! Nu, ci de multe ori, căci e nevoie de multă iubire ca puterea vrăjmașului să fie zrobotită de tot... Dacă ei nu se vor căi, dacă ei nu vor plânge, dă-mi putere să plâng eu, să mă căiesc eu... Îmi va roși obrazul ca pentru păcatele mele, voi plânge pentru păcatul meu, căci suntem un sigur trup... Dacă somnul Trupului a ajuns până la mine, fie ca și pocăința și lacrimile mele să ajungă până la Trup... da, să jelesc pentru fiecare copil al Tău, și pentru fiecare secol, e mult de plâns.... Când voi auzi de acum încolo de vreun păcat al fraților Mei din prezent sau din trecutul îndepărat nu voi mai trece indiferent ca înainte să-Mi dăruiești lacrimile Tale... Nu, ci voi plânge ca la 13 ani... voi plânge cu foc, mă voi căi, ca și cum eu aș fi ucis, eu aș fi curvit, eu aș fi urât.... căci oricum toate acestea le-am făcut și încă le mai fac... Vina e a mea. Iartă-mă căci mă căiesc înaintea Ta... de fapt nu știu ce vorbesc și nici ce să fac.... Învăță-mă Tu, o, Doamne! Învăță-mă pas cu pas, Învăță-mă să plâng!

D) *Reînnoirea chemării la pocăință* și promisiunea iertării păcatelor (3:19-22a)

Dumnezeu reînnoiește chemarea la pocăință. Acum este în mod clar și petru Iuda, care apare surprinzător încă din v.18. Căci logica iubirii lui Dumnezeu sună așa: *Dacă Israel pare nevinovată față de Iuda, înseamnă că trebuie să Mă îndur de Israel, dar dacă Mă îndur de Israel înseamnă că trebuie să Mă îndur și de Iuda, deci și tu, Iuda întoarce-te!* Când toată logica din prima parte a capitolului ne conducea către concluzia: și Iuda trebuie pedepsită de urgență, logica divină ne conduce către o altă concluzie: trebuie ca Iuda să primească îndurarea divină!

E) *Mijlocirea de pocăință a lui Ieremia* (3:22b-25)

Revenim la profetul Ieremia. În lumina rugăciunii de mai sus, oare cum ar fi trebuit să reacționeze Ieremia când Domnul a plâns pe umărul lui? Desigur, noi suntem într-un alt moment al revelației și am putut învăța din greșelile tinereții lui. Întrebarea rămâne: Cum să reacționezi când Dumnezeu ți se destăinuie? Cum să reacționezi când Dumnezeu îți destăinuie drama căsniciei Lui și durerea inimii Lui? Cel mai trist e că putem să nu băgăm în seamă durerea Lui sau să o uităm repede și să ne vedem de problemele și necazurile noastre. Cred că pentru Biserca Neemia cartea Ieremia este o invitație din partea lui Dumnezeu de a fi părtași la durerea lui

Dumnezeu, la drama căsniciei Lui. Dar ce vom face? Cum vom reacționa? De reacția fiecăruia dintre noi din acest an va depinde destinul spiritual al Bisericii Neemia. Nu vom insista aici pe reacția lui Ieremia. Doar semnalăm că în 3:21, și apoi în 3:22b-25 avem PRIMA reacția a tânărului Ieremia la confesiunile inimii lui Dumnezeu. Ieremia nu rămâne nepăsător, și în primă fază avem impresia că reacționează bine, căci prevede pocăința lui Israel (3:21) și în numele poporului își cere iertare înaintea lui Dumnezeu (3:23-25). Ieremia, la fel ca Daniel, Ezra, Neemia, se identifică cu nelegiuirea lui Iuda și se căiește în locul poporului lui Dumnezeu. El nu vorbește de EI ci de NOI. Deci se smerește și mijlocește după modelul consacrat al mijlocitorilor de dinainte de el (Moise, Samuel, Isaia...) dar și de după el. Vom vedea în secțiunile care urmează că Dumnezeu nu este încântat de reacția lui Ieremia. Pentru că nu face obiectul acestei secțiuni, nu vom dezvolta aici. Dar putem lansa următoarea întrebare: *Unde este călcâiul lui Ahile în reacția lui Ieremia din 3:22-25, care pare de altfel exemplară?* Putem lansa și următoarea întrebare: *Rugăciunea propusă de noi mai sus are și ea vreun călcâi al lui Ahile?*

Din această secțiune (ca să nu intrăm și în cele viitoare) observ că Ieremia ia ca pe un lucru de apucat oferta șocantă a iubirii lui Dumnezeu. Nu îl văd căzând la pământ și spunând: *Doamne, noi merităm moartea și Tu plusezi în oferta statutului nostru în relația cu Tine?* Nu îl văd sesizând nebunia iubirii lui Dumnezeu și nebunia ofertei Lui. Nu Îl văd spunând: *Doamne, e prea mult!* Doar să fim argații tăi și tot e prea mult! Ieremia pare a fi prea obișnuit cu rolul privilegiat pe care îl are Israel printre Neamuri și nu pare prea mirat de oferta lui Dumnezeu. El nu vede dimensiunea harului la adevărata Sa valoare și de aceea nu pare surprins de faptul că Dumnezeu plusează atât de mult în ofertă acum în pragul divorțului. În secțiunea următoare vom intui rădăcina acestei lipse de MIRARE din partea lui Ieremia. Vom înțelege mai bine de ce consideră cam ca pe un lucru normal, de apucat, ca Domnul să reprimească pe Israel și Iuda ca soție a Sa. Ieremia NU PERCEPE profund gravitatea păcatului lui Israel și nici durerea din inima lui Dumnezeu. El are tendința să minimalizeze vinovăția lui Israel. Nu o neagă, dar o minimalizează. Astfel minimalizează și drama căsniciei și astfel nu percepe nici nebunia harului divin. Teologia sa conține elementul HARULUI, dar e vorba de un HAR prieten. Este ca și cum Ieremia ar spune: *Da, am înșeles că v-ați certat. Dar acum împăcați-vă! De ce să divorțați?* Și când Domnul vine cu oferta de a evita divorțul el nu înțelege efortul dincolo de imaginație pe care Îl face Domnul pentru acest lucru, ci consideră ca pe un gest NORMAL din partea Soțului acum supărat. Tânărul Ieremia tratează cu ușurătate drama căsniciei dintre Yahweh și Iuda, de aceea și mijlocește cu ușurătate. El nu este încă pe aceeași lungime de undă cu Domnul. El nu se sincronizează ÎNCĂ cu gravitatea situației, cu momentul istoric și cu inima lui Dumnezeu. Dar cum Îl va vindeca Domnul pe Ieremia? Și în cele din urmă cum ar fi trebuit să reacționeze Ieremia la confesiunea lui Dumnezeu? Ce ar fi trebuit să spună? Ce așteptări avea Dumnezeu de la el? Să nu mijlocească? Să mijlocească altfel? Sau nimic din toate acestea? Sau poate cu totul altceva?

Pe de altă parte, Domnul știe că Ieremia era tânăr și neîncercat, și modelat de spiritul superficial al vremii pe care o trăia. Poate că nici nu era bine ca inima lui Ieremia să perceapă de

la început gravitatea situației și intensitatea poverii de pe inima soțului Yahweh. Poate că nu ar fi rezistat. Poate că a fost mai bine că să nu perceapă acest lucru de la început și să reacționeze superficial.

F) Chemarea la pocăință înnoită a treia oară și promisiunea binecuvântării neamurilor. (4:1-4).

Este a treia oară când Domnul reînnoiește chemarea la pocăință. Prima dată a insistat pe RECUNOAȘTEREA adulterului, a doua oară pe ideea de ÎNTOARCERE la Domnul, iar acum pe ideea de ÎNDEPĂRTARE A IDOLILOR și de PRESCHIMBARE și TĂIERE ÎMPREJUR a INIMII. Pocăința pare completă când sunt parcurși TOȚI acești trei pași:

- Recunoașterea păcatului
- Întoarcerea la Domnul
- Îndepărtarea idolilor și trăirea unei vieți noi, în fidelitate față de Domnul.

Fiecare din cele trei chemări (care par a se completa reciproc) sunt însoțite de o promisiune. Prima chemare este însoțită de cea mai generoasă promisiune pe care am comentat-o deja: Israel e reprimată nu doar cu drepturi depline de soție ci și cu noi drepturi! A doua chemare e însoțită de o promisiune scurtă de iertare a păcatelor (3:22). În mod logic mai întâi ar fi trebuit precizat iertarea păcatului și apoi reprimirea în calitate de soție. Dar Domnul schimbă în discurs ordinea firească a lucrurilor. El vrea mai întâi să pluseze. El vrea să evidențieze că iertarea nu e un scop, ci un mijloc, că Israel va fi mai mult decât iertată! A treia promisiune se focalizează pe Neamuri. Neamurile sunt prezente și în prima promisiune, care nu include însă în mod explicit (ci doar implicit) promisiunea iertării păcatelor. De ce reia acum Dumnezeu promisiunea legată de schimbarea Neamurilor?

- Atunci neamurile vor fi binecuvântate în El și se vor făli cu El.

Dar Neamurile nu au și ele liber arbitru? Dacă Israel stă în ascultare, da, va fi înălțat de Domnul, va fi capul popoarelor, va fi Lumina Neamurilor. Dar Neamurile nu pot respinge această Lumină? Dumnezeu nu promite doar că Israel va fi Lumina Neamurilor, ci că și Neamurile vor primi această Lumină, ceea ce este mult mai mult decât atât! Dumnezeu promite că dacă Israel se va căi ca națiune toate neamurile vor sluji din inimă Domnului! Nu doar că vor beneficia de Lumina revelației speciale, ci că și vor răspunde acestei Lumini!

Ne aducem aminte că Ieremia a fost numit proorocul neamurilor. Capitolul trei ne arată cu toată claritatea că Israel e cheia mântuirii neamurilor. Deci e absolut normal ca profetul neamurilor să își împlinească lucrarea în mijlocul lui Israel și nu în mijlocul Neamurilor.

În mod cert promisiunea-profeție din 3:17 și din 4:2 nu s-a împlinit ÎNCĂ. Israel nu s-a căit NICIODATĂ ca națiune, și TOATE Neamurile nu au slujit niciodată Domnului! Doar o rămășiță din Israel s-a căit în Babilon și doar rămășițe dintre Neamuri au răspuns la Evanghelia lui Hristos propovăduită de Biserica Sa! Când deci se VA împlini promisiunea-profeție cu privire la Neamuri din această secțiune? Niciodată? Poate că e o profecie condiționată de căința lui Israel ca națiune, și deci dacă Israel nu se va căi niciodată, promisiunea nu se va împlini niciodată. Dar Zaharia 12-14 profetește că Israel se va căi ca Națiune și că profecția despre Neamuri se va împlini și ea cu siguranță. Și Pavel în Romani 11 CONFIRMĂ că până la urmă Israel se va căi ca NAȚIUNE. Deci avem de a face nu doar cu o promisiune condiționată ci și cu o proorocie. E vorba de o promisiune-proorocie. Am mai comentat acest concept de promisiune-proorocie în Matei (vezi cred comentariul din Matei 7).

Deci Israel se va căi, și deci și proorocia despre Neamuri se va împlini! Dar cum? Deci ea nu se împlinește în perioada Bisericii căreia i se spune să ducă Evanghelia la toate popoarele, dar nu i se promite că popoarele vor și asculta de Evanghelie. Dimpotrivă i se spune că Biserica va fi urâtă de toate popoarele. Neamurile spre deosebire de Israel vor asculta de Evanghelie, dar nu ca NAȚIUNI, ci mai degrabă ca rămășițe dintre națiuni. În Fapte se întorc la Domnul mulți oameni dintre Neamuri dar nu Neamurile în totalitatea lor! Deci proorocia despre întoarcerea Neamurilor se va împlini nu prin Biserică, ci tot în urma căinței lui Israel.

Și aici e timpul să revenim la Romani 9-11 și în mod special la Romani 11. Fără aceste capitole din Romani nu am ști ce să facem cu aceste profecții din vechime. Mulți teologi afirmă că Israel e scos definitiv din planurile Domnului și că toate profeciile neîmplinite din vechime cu privire la Israel se împlinesc în mod spiritual sau fizic prin Biserica dintre Neamuri. *Nimic mai fals!* ne-ar răspunde Pavel în Romani 11.

Pavel ne arată clar că Dumnezeu S-a căsătorit cu Israel. Aceasta e prima Sa iubire. Dar Israel a fost necredincios. Domnul îi scrie cartea de despărțire și apoi cheamă Biserica Sa dintre neamuri să fie ea soția Lui. Și aici facem o paranteză. Nouă ni se pare NORMAL acest lucru. Dar Pavel consideră această inițiativă din partea lui Yahweh TAINA TAINELOR (vezi Efeseni cap.3 pe care l-am comentat și cu alte ocazii dar nu mai știu exact pe unde). Pavel, ca evreu a înțeles atât de bine statutul privilegiat al lui Israel, încât primirea Neamurilor nu pentru mântuire, ci ca soție a lui Yahweh e cea mai mare taină! Căci în discuție nu e mântuirea Neamurilor, ci statutul lor în relație cu Yahweh. Aici e noutatea: Israel a fost aleasă ca soție a lui Yahweh pentru mântuirea Neamurilor. Dar Neamurile erau mântuite dar nu erau primite să fie SOȚIA lui Yahweh. Naaman se întoarce în Siria iar văduva din Sarepta rămâne la Sarepta. Amândoi sunt mântuiți dar niciunul nu se bucură de privilegiile speciale de care beneficia Israel. Și aici e marea noastră problemă a Neamurilor, pur și simplu nu suportăm, nu am suportat ideea că Dumnezeu i-a dat lui Israel un statut privilegiat. Asta nu înseamnă că Dumnezeu nu iubește Neamurile, și că nu le mântuiește. Dar pur și simplu El a ales să se căsătorească doar cu Israel. E ca și cum noi am fi geloși pe un prieten proaspăt căsătorit că oferă mai multă atenție și iubire soției lui. Ar fi o

nebuie. El nu uită de noi, dar o iubește mai mult pe soția lui! Dacă noi avem acest drept, de ce să nu-l aibă și Dumnezeu? Îngerii acceptă cu bucurie acest fapt, dar noi Neamurile nu putem suporta că Israel e cea aleasă, e cea specială pentru inima Sa. Evreii și Pavel înțeleseseră foarte bine acest adevăr, susținut de altfel cu claritate de tot Vechiul Testament. De aceea, inițiativa lui Dumnezeu de a-și alege un popor dintre Neamuri tot cu drepturi de SOȚIE a fost o mare taină. Iată ce ne scrie Pavel:

1. Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor...
2. (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi.
3. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte.
4. Citindu-le, vă puteți închipui pricepera pe care o am eu despre taina lui Hristos,
5. care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.
6. ***Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,***
7. al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui.
8. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos
9. și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile;
10. pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuns de felurită a lui Dumnezeu,
11. după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.
12. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere.
13. Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră.)

Deci Biserica dintre Neamuri are același statut ca Israelul de altădată, de soție a lui Yahweh și Neamurile beneficiază nu doar de mântuire, ci de toate privilegiile și drepturile speciale ale lui Israel. Dar noi când citim Efeseni 3 nu înțelegem de ce e așa de mare taina! Ni se

pare ceva normal, firesc. Unde e problema? Problema e în MÂNDRIA inimii noastre care S-A ÎNGÂMFAT după ce am fost înălțați. Iată cu ce ne avertizează Pavel în Romani 11:

11. Întreb, dar: „S-au poticnit ei ca să cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos;

12. dacă deci alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?

13. V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea

14. și caut ca, dacă este cu puțință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii din ei.

15. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?

16. Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte.

17. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului,

18. nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.

19. Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.”

20. Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: nu te îngâmfa, dar, ci teme-te!

21. Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.

22. Uită-te, dar, la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.

23. Și chiar ei, dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși.

24. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor?

25. Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.

26. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va

îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.

27. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.”

28. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.

29. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.

30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,

31. tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare.

32. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.

33. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!

34. Și, în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?

35. Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?”

36. Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.

Pavel ne explică foarte clar că pericolul Bisericii dintre Neamuri e mândria, e să considere ca pe un lucru de apucat, normal și firesc, care i se cuvenea faptul de a fi acum ea soția lui Yahweh! Într-adevăr, Pavel insistă că Domnul nu a renunțat la prima Sa iubire, și că Israel a fost, este și va rămâne specială în inima Sa. El nu a uitat pe Israel și a fost mângâiat de Biserică. În cele din urmă inițiativa cu Biserica a fost luată doar cu scopul de a face pe Israel gelos. Deci nu Biserica, ci Israel rămâne în centru. Vechiul Testament este de altfel istoria dramei căsniciei dintre Yahweh și Israel. Desigur rolul principal îl are Yahweh. Dar al doilea rol îl are Israel! Biserica are DOAR al treilea rol! Căci ea primește un mic rol în Povestea mai mare intitulată Yahweh și iubita Sa Israel. În acest FILM, în această CARTE mare de 1500 de ani cel puțin, Biserica primește UN MIC CAPITOL, o MICĂ SCENĂ, ca să facă posibil FINALUL, ULTIMA SCENĂ, ULTIMUL CAPITOL care este următorul: Israel se va căi și se va reface căsnicia pentru TOTDEAUNA căsnicia dintre Israel și Yahweh! E adevărat că Biserica vă rămâne și ea soția lui Yahweh, și ÎMPREUNĂ CU ISREALUL va forma UNICA soție a MIELULUI! Dar nu Israel devine parte a Bisericii, ci Biserica devine parte a Israelului. Cum am comentat deja Mireasa Mielului de la finalul Apocalipsei poartă numele lui Israel și nu al Bisericii dintre Neamuri!

Deci nouă ni s-a acordat un mic capitol în istoria acestei drame și apoi marele privilegiu ca la final să rămânem alături de Israel SOȚIA lui Yahweh! Ce mare har! Ce mare privilegiu ni

s-a făcut! Nu ni se cuvenea! Nu e ceva firesc! Nu avem nici un drept! Apocalipsa se putea încheia astfel: doar Israel fiind soția Mielului și neamurile doar mântuite în prezența Sa, doar slujitori ai Săi ca îngerii. Așa credeau evreii în lumina Vechiului Testament că va fi finalul CĂRȚII. Și pe bună dreptate! Căci Pavel insistă că această mare taină din Ef.3 a fost descoperită de-abia ACUM! Desigur găsim INDICII și în Vechiul Testament, dar sunt bine ascunse. De-abia în lumina revelației în Hristos se descoperă această mare taină, că Neamurilor nu doar vor fi mântuite ci vor fi și ele Soția lui Yahweh formând un singur trup cu Israelul lui Dumnezeu!

Dar noi ne-am îngâmfat. Noi am considerat că Israel a fost doar purtătoare a revelației ca să ajungă la noi, și acum Israel e doar un simplu popor, căci noi suntem adevărata Soție a lui Yahweh, pe care a așteptat-o și care l-a bucurat cu adevărat. Și în loc să ne jucăm pe scena istoriei scurtul capitol de a face pe Israel gelos noi am râvnit la mai mult! Și astfel în loc să ne împlinim manadatul în mai puțin de un secol cum a înțeles Pavel, apostolul neamurilor, și apoi Israel să se căiască, noi am vrut rolul doi din piesă. Am vrut să jucăm mai mult în acest FILM. Și am reușit. Și iată că de 2000 de ani tot jucăm rolul doi... și cu cât a mai trecut un secol cu atât ne-am mândrit mai mult uitând de prima iubire a lui Yahweh și considerând că noi suntem adevărata Sa iubire! Și acum spunem: Dumnezeu a premeditat ca noi să fi existat 2000 de ani în istorie deci mai mult ca prima Sa soție care a jucat 1500 de ani în acest film! Dar nu înțelegem că nouă ni s-a dat doar al treilea rol, și doar pentru puțină vreme de maxim un secol. Nu înțelegem că cei 2000 de ani nu sunt pentru îngâmfarea noastră, ci pentru rușinea noastră. Nu înțelegem că nu am făcut decât să NU ASCULTĂM de avertismentul dat de Pavel: să nu vi se îngâmfă inima! Ba nu doar că nu percepem ANOMALIA de a fi jucat în acest film mai mult decât un secol, nu doar că nu ne întrebăm de ce Israel nu s-a căit până acum. Mergem în nebunia noastră până acolo încât scoatem de tot pe Israel din planul lui Dumnezeu... Considerăm că toate profețiile se împlinesc în Biserică. Ce mai e cu Israelul? Să devină parte din Biserică, dacă vrea ceva! O, Doamne, dar de ar fi doar atât! Dar e mai mult decât atât! Păcatul e atât de mare! Oare poate fi iertat? De ce cu mult mai mult? Pentru că Domnul pentru a ne păzi inima de mândrie ne-a dat strategia Mielului, în discreție și taină. Nu ne-a făcut o NAȚIUNE, ci un popor care nu este un popor, un popor rispit printre Neamuri. Astfel că nu puteam deveni VIZIBILI ca Israel, nu puteam deveni CAP al popoarelor. Căci de asta s-a mândrit Israel, pentru că Tu l-ai înălțat peste popoare! Și atunci ne-ai dat un mandat în care să nu cunoaștem înălțarea printre popoare. Tu ai îngăduit ca popoarele să ne prigonească și să nu ne bage în seamă. Ne-ai cerut să fim biserici locale discrete, și să stăm departe de politic, de schimbările împărățiilor, de schimbarea lumii (vezi comentariile pe Matei 12:15-21 și pe Matei 12:24-43). Dar noi am râvnit să fim ÎNĂLȚAȚI ca Israelul de altădată! Noi nu am înțeles că strategia Mielului era spre binele nostru, spre a ne feri inima de mândrie. Și când prin Constantin cel Mare cel rău ne-a oferit ȘANSA de a fi VIZIBILI, de a SCHIMBA societatea, de a interveni în POLITIC, de a fi ÎNĂLȚAȚI printre popoare, noi ne-am lăsat seduși, căci la aceasta am tânjit în anii când am fost prigoniiți... O, putem fi oare iertați? Căci fărădelegea noastră e și mai mare decât atât! Căci după acele vremuri când statul a privilegiat biserica Ta au apărut teologiile care vedeau în mia de ani triumful Bisericii asupra Neamurilor.... Dar Tu ne-ai

spus că pe noi Neamurile ne vor urî... și că doar când Israel se va căi neamurile se vor întoarce la Tine... O, Doamne, dar am făcut mai mult decât atât! Prin unirea noastră cu statul am adus în ființă Biserica care instituție dominată de economic, politic și sete după putere. Instituție care a prigonit pe eretici, care a obligat pe oameni se creadă în Tine, care a creat așa-zisele state creștine.... Și astfel PUTEREA Bisericii de a duce Evanghelia la marginile pământului ne-a fost luată, căci nu ne-am bazat pe puterea Mielului, ci pe sprijinul statului... căci am dorit gloria Israelului de altădată. Și în urma păcatului nostru s-au ridicat religii noi care au confiscat părți din pământ și le-au închis pt Evanghelie până în ziua de azi! Nu erau la începutul relației noastre cu tine, ci ele au apărut din pricina păcatului și a mândriei noastre și puterea lor de azi este alimentată tot de mândria noastră. Căci oare ne-am recunoscut cu adevărat păcatul? Oare am jelit cu adevărat? Dar oare putem fi iertați? Căci păcatul nostru e mai mare decât ce am spus până acum! Instituția Bisericii și statele creștine (aduse pe scena istoriei din pricina mândriei și a infidelității noastre) au prigonit pe evrei, pe Israel. Iată că Biserica trebuia să strănească gelozia lui Israel, dar tocmai ea și apoi RODUL curviei ei a prigonit în Numele Fiului Tău pe prima Ta iubire... Și iată că acest lucru stă în picioare și astăzi! Cum mai poate Biserica acum să stârnească gelozia lui Israel? Căci ce înțelege azi Israelul prin Biserică sau prin Hristos? Oare nu privește ea mai întâi la INSTITUȚII și la STATELE creștine? Oare mai privește la rămășița Bisericii Tale vii? Ce impact mai poate avea ea azi față de Israelul de altă dată? Dar păcatul nostru împotriva ta s-a înmulțit și mai mult. Căci după o perioadă lungă de întuneric, poate chiar după o perioadă de divorț dintre Tine și Biserica Ta, un rob de al Tău, tot prin harul Tău, a redescoperit Carte Legii uitată în Templul Tău și prin el ai reînceput să rezidești Templul Tău; dar Șarpele a venit cu aceeași ofertă seducătoare a sprijinului statului, al implicării în politic, al transformării societății într-una creștină cu sprijinul statului și au ajuns din nou să impună credința în Tine și să pedepsească pe cei care nu-i ascultau. Și chiar robul Tău a prigonit la un moment dat pe evrei, ca apoi, noile state și instituții creștine să facă iarăși rău seminței lui Avraam... Nu doar că puterea prin care Evanghelia putea fi dusă repede la marginile pământului a fost compromisă din nou, dar din nou în Numele Tău evreilor li s-a făcut mult rău. Și în ziua de azi, în statele creștine există mult antisemitism. Iată că strategia ta a fost ca printr-un popor risipit printre popoare Tu să stârnești gelozia unui Israel risipit printre popoare. Dar acum, după 2000 de ani, din pricina neascultării noastre, cel rău a făcut un nod gordian atât de complicat, încât strategia Ta pare acum lipsită de orice putere. Cum ar mai putea Biserica autentică să stârnească gelozia seminței lui Avraam?

Într-adevăr, oare se ce se va întâmpla până la urmă? Oare CUM anume se va căi poporul evreu? Căci în Zaharia Domnul profetește că ei îl vor plânge ca națiune pe Cel pe care L-au străpuns. Și Pavel în Romani 11 confirmă că națiunea Israel se va întoarce la Domnul, fapt care va declanșa revenirea lui Mesia pe nori. Strategia inițială a fost ca Biserica să facă pe Israel gelos. Dar Biserica a dat greș și dă în continuare greș. Israel se va căi din pricină că până la urmă această strategie va funcționa? Sau Domnul va lucra cu totul altfel? Și aici ne apropiem de o MARE TAINĂ. Pavel însuși o numește o MARE taină care ne ajută să nu ne socotim singuri

înțelepți, să nu ne mândrim ca și Biserică a lui Hristos. El ne spune că Israel a căzut într-o împietrire care va ținea PÂNĂ va intra numărul deplin al Neamurilor. Cornilescu traduce v.26 astfel: *Și ATUNCI tot Israelul va fi mântuit*. Dar în originalul grec apare nu ATUNCI ci ASTFEL. De fapt alte 4 traduceri pe care le-am consultat, merg pe ASTFEL și nu pe ATUNCI.

Traducerea literală propune:

- Lui Israel i s-a făcut orbire în parte până ***va intra plinătatea neamurilor***; și *astfel* tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov.

Deci tot Israelul va fi mântuit nu atât DUPĂ intrarea plinătății neamurilor, ci mai degrabă PRIN intrarea plinătății Neamurilor. Pentru că Pavel explică: și ASTFEL, prin intrarea plinătății neamurilor, tot Israelul va fi mântuit, adică va avea loc acea câință națională pe care el o prevestește și în 11:12, și în 11:15.

În greacă nu apare ideea de NUMĂR. Expresia este alta și e de altfel foarte frumoasă: *pleroma ton etnon eisethe (plinătatea națiunilor va intra în...)*. Ce înseamnă PLINĂTATEA națiunilor? Și va intra UNDE?

Pleroma mai apare în 11:12:

- căci dacă alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru neamuri, ce va fi PLINĂTATEA (*pleroma*) lor?

Pavel ne oferă această expresie superbă: intrarea plinătății neamurilor. El pare să ne explice că acesta nu este doar elementul care va preceda intrarea plinătății lui Israel dar care-l va și cauza! *Căci ASTFEL tot Israelul va fi mântuit*. Dar nu ne explică aici ce înseamnă această expresie. Din context ni se sugerează că Domnul NU VA RENUNȚA la strategia ca să facă pe Israel gelos prin Neamuri. El pune în calcul divorțul dintre Yahweh și Biserică dintre Neamuri, dar pare să nu pună în calcul inițierea unei alte strategii pentru trezirea lui Israel. Dumnezeu a dorit ca Israel să fie Lumina Neamurilor. Dar Israel nu și-a împlinit mandatul și Dumnezeu a divorțat de Israel (sau de o parte din el - și aici ne putem întreba în treacăt dacă în anul 70 d.H avem de a face cu un divorț total de Israel ca în 586 î.H.m sau de un divorț parțial ca cel din 722 î.H, adică doar de o parte din Israel, Iuda rămând încă în legământ, iar de data aceasta Iuda fiind reprezentată de evreii care au crezut în Hristos și prin care au fost aduse și neamurile la Hristos? Astfel evreii care au crezut în Isus rămân baza măslinului la care au fost altoite neamurile sălbatice). Dar Dumnezeu a dus Lumina la Neamuri ALTFEL: prin Biserică dintre Neamuri. Deci a recurs la o strategie diferită de cea inițială. Însă Pavel pare să sugereze că Domnul nu va proceda la fel și în cazul eșecului Bisericii. Biserică poate eșua în mandatul de a face pe Israel gelos, dar Domnul pare să nu fie dispus să introducă o ALTĂ STRATEGIE ca să trezească pe Israel. Pavel ASTFEL se dedică slujbei de apostol al neamurilor ca să stârnească gelozia celor

din neamul său! El se dedică total acestei strategii, și nu ne vorbește de o altă strategie. Scopul misiunii lui Pavel e clar precizat și în Rom.15:16:

- ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos printre neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, ***pentru ca Neamurile să-i fie o jertfă bine primită***, sfințită de Duhul Sfânt.

Mă intrigă faptul că el nu spune ca unii dintre Neamuri să-i fie o jertfă bine primită, ci ca Neamurile să-i fie o jertfă bine primită. Într-adevăr, în Romani apare această expresie foarte interesantă:

- prin care am primit harul și apostolia **ca să aducem pentru Numele Lui la ascultarea credinței pe TOATE NEAMURILE** (1:5)
- Căci nu aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, **ca să aducă Neamurile la ascultarea de El**; fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Așa că, de la Ierusalim și țările de primprejur, până la Iliric, am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Hristos. (15:19).
- Iar Aceluia care poate să vă întărească prin Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor și prin porunca Dumnezeului celui veșnic, **a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor ca să asculte de credință** – a lui Dumnezeu care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! (15:25-27).

Deci scopul este ca TOATE Neamurile să asculte de credință. Pentru aceasta Pavel trebuie să ducă Evanghelia la toate Neamurile. Dar în cele din urmă doar puțini dintre Neamuri au ascultat de credință! În cele din urmă nici măcar 50% plus unu în vreo națiune nu a ascultat de credință... Neamurile au reacționat ca Israel, adică doar o rămășiță din fiecare neam a răspuns Evangheliei.

Lucrurile devin și mai complicate dacă ne aducem aminte de finalul Faptelor Apostolilor, în care Pavel rostește o misterioasă PROFETIE. Înaintea de a o analiza pe aceasta, să urmărim puțin în cartea Fapte această relație Israel-Neamuri în misiunea lui Pavel:

15. Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ***ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel;***

16. ***și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.***” (Fapte 9:15-16)

43. Și, după ce s-a împrăștiat adunarea, mulți din iudei și din prozeliții evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei și-i îndemneau să stăruie în harul lui Dumnezeu.

44. În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

45. Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel și-l batjocoreau.

46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: **„Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.**

47. Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”

48. Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.

49. Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara.

50. Dar iudeii au întărit pe femeile cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stârnit o prigonire împotriva lui Pavel și Barnaba și i-au izgonit din hotarele lor.

51. Pavel și Barnaba au scuturat praful de pe picioare împotriva lor și s-au dus în Iconia,

52. în timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt.

(Fapte 13:43-52)

12. Toată adunarea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă!

14. Simon a spus cum **mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.**

15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris:

16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou:

17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, **ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,**

18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”

(Fapte 15:12-18)

6. Fiindcă iudeii i se împotriveau și-l batjocoreau, Pavel și-a scuturat hainele și le-a zis: „**Sângele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sunt curat. De acum încolo, mă voi duce la Neamuri.**”

(Fapte 18:6)

17. Și mi s-a întâmplat că, după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în Templu, am căzut într-o răpire sufletească;

18. și am văzut pe Domnul care-mi zicea: „**Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.**”

19. Și am zis: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine

20. și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.”

21. Atunci El mi-a zis: „**Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...**”

(Fapte 22:17-19)

16. Când am ajuns la Roma, sutașul a dat pe cei întemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s-a îngăduit să rămână într-un loc deosebit, cu un ostaș care-l păzea.

17. După trei zile, Pavel **a chemat pe mai marii iudeilor**; și, când s-au adunat, le-a zis: „Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, și de acolo am fost dat în mâinile romanilor.

18. După ce m-au supus la cercetare, ei aveau de gând să-mi dea drumul, pentru că nu era în mine nicio vină vrednică de moarte.

19. Dar iudeii s-au împotrivit, și am fost silit să cer să fiu judecat de cezar, fără să am de altfel niciun gând să părăsc neamul meu.

20. De aceea, v-am chemat să vă văd și să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejdiei lui Israel port eu acest lanț.”

21. Ei i-au răspuns: „Noi n-am primit din Iudeea nicio scrisoare cu privire la tine și n-a venit aici niciun frate care să fi spus sau să fi vorbit ceva rău despre tine.

22. Dar am vrea să auzim părerea ta, pentru că știm că partida aceasta pretutindeni stârnește împotrivire.”

23. I-au hotărât o zi și au venit mai mulți la locuința lui. Pavel le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi și a căutat să-i încredințeze, prin Legea lui Moise și prin Proroci, despre lucrurile privitoare la Isus. Vorbirea ținea de dimineața până seara.

24. Unii au crezut ce le spunea el, iar alții n-au crezut.

25. Fiindcă ei au plecat acasă în neînțelegere unii cu alții, Pavel n-a adăugat decât aceste vorbe: „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinții voștri,

26. când a zis: „Du-te la poporul acesta și zi-i: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea.

27. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.”

28. Să știți, dar, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor, și o vor asculta.”

29. Când a zis aceste vorbe, iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei.

30. Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă,

31. propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos.

(Fapte 28:16-31)

Câteva observații:

- Pavel oriunde se duce propovăduiește Evanghelia MAI ÎNTÂI Iudeilor. Chiar și la ROMA la sfârșitul lucrării sale continuă să facă acest lucru. Acest principiu MAI ÎNTÂI IUDEULUI viza doar primul secol până la dărâmarea Templului? Mai e valabil și azi?
- Când Evanghelia e respinsă de IUDEI (nu de toți, dar de cea mai mare parte), de fiecare dată Pavel se îndreaptă spre Neamuri: dar de-abia acum înțeleg că el face acest lucru nu ca pedeapsă pentru Israel sau uitând pe Israel, ci de dragul lui Israel, ca să facă pe Israel gelos, cum ne explică așa de clar în Romani 11.
- După întoarcerea sa inima sa bate tot pentru Israel, și se luptă cu Domnul să rămână la Ierusalim, Dar Domnul îi explică că nu vor primi mărturia lui, și-l trimite la neamuri dar DIN NOU, nu ca pedeapsă pentru Israel, ci ca o NOUĂ strategie divină pentru recuperarea lui Israel.

- Acum lucrurile devin și mai clare în mandatul din Fapte 9, unde Pavel e pus de o parte ca să ducă Evanghelia Neamurilor dar și lui Israel. Dar de ce mai întâi sunt menționate Neamurile? Căci dacă Israel va respinge Evanghelia vestită de ai săi (Pavel și apostolii și primii creștini erau EVREI), va trebui reevanghelizată prin MĂRTURIA Neamurilor care vor primi Evanghelia!
- Dar marea provocare de la finalul cărții este că Pavel nu doar că duce Evanghelia Neamurilor, dar bazându-se pe profețiile din Isaia ANUNȚĂ că spre deosebire de Israel care nu a ascultat Evanghelia Neamurile O VOR ASCULTA! Dar ce înseamnă această profeție? Cum și când se va împlini ea?

Iată întrebările care ne tulbură acum. Căci afirmația Israel nu a ascultat de Evanghelia înseamnă că cea mai mare parte din Israel nu a ascultat de Evanghelia. Afirmația Israel a ascultat de Evanghelia, ar însemna că națiunea Israel în marea ei majoritate a ascultat de Evanghelia. Dar ce înseamnă că neamurile vor asculta de Evanghelia: căci iată că nici pe timpul lui Pavel și nici după Pavel nici un neam nu a ascultat de Evanghelia? Doar mici rămășițe dintre Neamuri au ascultat de Evanghelia, dar apoi Bisericile dintre Neamuri s-au dovedit infidele Evangheliei și nici după 2000 de ani nu au dus Evanghelia la marginile pământului și sunt așa departe să facă pe Israel gelos. Iată că nici măcar acele mici rămășițe dintre Neamuri nu au ascultat foarte mult de Evanghelia. La ce se referă deci profeția lui Pavel: Neamurile vor asculta de Evanghelia? Ea este preluată din cartea Isaia de unde a și citat în Fapte 28. Căci în Isaia se anunță împietrirea lui Israel și faptul că Israel va respinge pe Mesia. Și tot în Isaia se anunță că Mesia respins de Israel, înainte de a mântui pe Israel, va fi Lumină a Neamurilor și va duce mântuirea până la marginea pământului. Dar mai mult decât atât, Neamurile vor răspunde acestei lumini. Vom analiza în paralel citatele din Isaia și interpretările lui Pavel:

Nr.	Citat	Interpretare paulină
1	<p>1. Ascultați-Mă, ostroave! Luați aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat din sânul mamei și M-a numit de la ieșirea din pântecele mamei.</p> <p>2. Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți.</p> <p>3. „Și mi-a zis: „Israele, tu ești robul Meu</p>	<p>46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „<i>Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.</i></p> <p>47. <i>Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile</i></p>

<p>în care Mă voi slăvi.”</p> <p>4. Și eu mă gândeam: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos mi-am istovit puterea. Dar dreptul meu este la Domnul, și răsplata mea, la Dumnezeuul meu.</p> <p>5. Și acum, Domnul vorbește, El, care M-a întocmit din pântecul mamei ca să fiu Robul Lui, ca să aduc înapoi la El pe Iacov și pe Israel, care este încă împrăștiat; căci Eu sunt prețuit înaintea Domnului, și Dumnezeuul Meu este tăria Mea.</p> <p>6. El zice: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”</p> <p>7. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: „Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.”</p> <p>8. Așa vorbește mai departe Domnul: „La vremea îndurării, Te voi asculta, și în ziua mântuirii, Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite;</p> <p>9. să spui prinșilor de război: „Ieșiți!” și celor ce sunt în întuneric: „Arătați-vă!” Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele. (Isaia 49:1-9)</p>	<p>pământului.” (Fapte 13:46-47)</p> <p>25. Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.</p> <p>26. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.</p> <p>27. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.”</p> <p>28. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.</p> <p>29. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.</p> <p>30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,</p> <p>31. tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare (Romani 11:25-31)</p> <p>Pavel identifică 3 faze ale lucrării lui Mesia:</p> <p>Faza 1 = Mesia respins de Evrei,</p> <p>Faza 2 = apoi trimis la Neamuri (prin Biserică!),</p> <p>Faza 3 = apoi retrimis să mântuiască pe Israel!</p> <p>Dar el nu observă doar CRONOLOGIA FAZELOR, ci și legătura cauzală dintre ele:</p>
--	--

		<ul style="list-style-type: none"> - Mesia trimis la Neamuri din pricina respingerii lui Israel ca să facă pe Israel gelos. - Mântuirea care ajunge la Neamuri nu doar este urmată de mântuirea lui Israel ci GENEREAZĂ această mântuire! <p>De asemenea el introduce Biserica în FAZA a 2-a a profeției: Mesia ajunge Lumina Neamurilor prin Biserică!</p> <p>Și această interpretarea naște întrebarea:</p> <p>Oare retrimiteră lui Mesia la Iacov (faza 3 a profeției) nu se va face tot prin Biserică?</p>
2	<p>7. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: „<u>Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.</u> (Is.49:7)</p> <p>13. „Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus.</p> <p>14. După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor –</p> <p>15. tot așa, <u>pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; înaintea Lui împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li</u></p>	<p><u>28. Să știți, dar, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor, și o vor asculta.”</u></p> <p>(Fapte 28:28)</p> <p>Bazându-se pe aceste profeții tot din Isaia Pavel prevede RECEPTIVITATEA Neamurilor la Evanghelie în CONTRAST cu împietrirea lui Israel.</p> <p>Dar le se așteaptă el? La întoarcerea NAȚIUNILOR la Hristos sau la întoarcerea la Hristos a multor oameni din toate neamurile? Iată de fapt întrebarea.</p>

	<p><i>se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră.”</i></p> <p>(Isaia 52:13-15)</p>	
--	---	--

Acum mandatul nu este să convertească toate neamurile, ci să propovăduiască la toate Neamurile spre ascultarea lor de credință. Isus anticipează SUCCESUL BISERICII în împlinirea mandatului:

- ***Si-mi veti fi martori până la marginile pământului!*** (Fapte 1:8)
- ***Evanghelia aceasta a Împărăției va fi vestită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. ATUNCI va veni sfârșitul.*** (Matei 24:14)

Dar Isus nu promite că toate Neamurile vor asculta efectiv de Evanghelie, căci tot El îi anunță pe ucenici în Matei 11 că nu vor fi urâți doar de Iudei, ci și de TOATE Neamurile.

Și Pavel în Romani 11:19-21 citând din Deut.32:21 afirmă că Domnul va întărâta pe Israel la gelozie nu printr-o altă națiune sau alte națiuni, ci printr-un popor care nu este un popor, adică printr-un popor risipit printre popoare și formate din oameni de diferite etnii, adică Biserica lui Hristos. Se pare deci că Pavel nu se așteaptă efectiv ca NAȚIUNI să asculte de Evanghelie, ci ca oameni din toate națiunile să fie receptive la Evanghelie. Într-adevăr, în istoria Vechiului Testament nu se înregistrează nici o trezire spirituală printre neamuri. Avem un Naaman, o văduvă din Sarepta și alte câteva personaje. Dar în Fapte mulțimi de oameni dintre Neamuri se întorc la Isus Hristos formând Biserici locale vii! Probabil că la acest fenomen de trezire descris în Fapte se referă el când afirmă că Neamurile vor asculta de Evanghelie.

Deci ce să însemne PLINĂTATEA Neamurilor? Când Biserica va reuși să ducă Evanghelia la toate popoarele și va deveni Lumina lumii? Va beneficia o parte din Biserica de la sfârșit de o trezire spirituală ca cea din Fapte? Cum va decurge scenariul final? Avem câteva indicii?

Oare Anticrist va curăți, despărți Biserica credincioasă de cea infidelă, și astfel va oferi din nou vizibilitate în ochii lui Israel Bisericii fidele, care acum este amestecată în percepția lui Israel cu sutele de milioane care își spun creștini măcar că nu iubesc pe Isus? Oare în timpul lucrării lui Anticrist rămășița curățită a Bisericii va deveni vizibilă și pentru toate popoarele ducând astfel o Evanghelie curată acestora? Oare Israel va participa la prigonirea Bisericii credincioase și ASTFEL vor fi aproape de mărturia lor? Oare Israel se va întoarce asemenea lui Saul pe drumul Damascului, și anume din cel mai crunt prigonitor, într-o secundă, va deveni cel mai devotat slujitor al lui Isus? Oare vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns și datorită faptului că au prigonit pe Isus în Biserică (Saule, Saule, de ce mă prigonești?) Oare plinătatea neamurilor

(sau apogeul mărturiei lor) se va împlini tocmai în perioada lui Anticrist care deși va încerca să oprească revenirea lui Mesia nu va face decât să tragă la carul de slavă a lui Dumnezeu?

Unde găsim cele mai clare indicii despre pocăința finală a lui Israel? Îmi vin în minte două pasaje vechi-testamentare și unul nou-testamentar:

- Istoria lui Iosif și a fraților săi.
- Finalul cărții Zaharia.
- Romani 11 desigur.

Cum se reflectă adevărurile din Romani 11 în APOCALIPSA? Unde este poporul evreu prezent în revelația Apocalipsei?

În Romani 11, Pavel vorbește mai întâi de *pleroma lui Israel* (11:12), pe care apoi o explică ca însemnând *primirea lor din nou* (11:15) sau *mântuirea întregului Israel* (11:26). În același capitol Pavel ne vorbește de *pleroma Neamurilor* (11:25), dar nu ne mai explică ce înseamnă. Dar făcând analogie cu tâlcuirea expresiei *pleroma* lui Israel, am putea sugera că *pleroma neamurilor* se referă la apogeul lucrării Bisericii dintre Neamuri. Deci *pleroma* lui Israel înseamnă întoarcerea Israelului ca națiune la Domnul, iar *pleroma Neamurilor* înseamnă apogeul lucrării Bisericii dintre Neamuri. Și acest lucru are logică de vreme ce strategia lui Dumnezeu este ca prin Biserica dintre Neamuri să facă pe Israel gelos, și de vreme ce ei vor căpăta îndurarea prin îndurarea arătată nouă (11:30-31). Și desigur apogeul lucrării înseamnă ȘI ducerea Evangheliei la toate popoarele, și o mărturie frumoasă din partea Bisericii printre Neamuri. Când Biserica dintre Neamuri va împlini deci mandatul de Lumină a Neamurilor pe care Israel îl primise inițial, ATUNCI se pare că Israel va deveni gelos și se va mișca spre despietrirea sa.

Acest lucru, precum și celebrul pasaj din 11:30-31 ne trimit cu gândul la lucrarea lui Iosif dintre Neamuri. Despre ce e vorba?

Iosif, Sămânța lui Avraam în care sunt binecuvântate neamurile	Isus, Sămânța lui Avraam în care sunt binecuvântate neamurile
30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu (neamurile idolatre din Egipt), și după cum, prin neascultarea lor (vinderea lui Iosif ca rob de către fiii lui Israel), ați căpătat îndurare acum (Iosif a ajuns Salvatorul Egiptului și a neamurilor de primprejur),	30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu (neamurile idolatre), și după cum, prin neascultarea lor (Respingerea lui Isus Mesia de către Israel), ați căpătat îndurare acum (Mesia trimis la Neamuri și Biserica dintre Neamuri e altoită în măslin),
31. tot așa, ei acum n-au ascultat (vinderea lui	31. tot așa, ei acum n-au ascultat (respingerea

Iosif), pentru ca, prin îndurarea arătată vouă (slavarea Egiptului de la foamete prin Iosif), să capete și ei îndurare (salvarea lui Israel și a fiilor săi de la foamete).	lui Isus), pentru ca, prin îndurarea arătată vouă (Biserica dintre Neamuri primită ca Soție a lui Yahweh), să capete și ei îndurare (Israel să devină gelos și să fie realtoit în măslin).
---	--

Observăm că Iosif, Lumina lui Dumnezeu, a fost trimis la Neamuri nu ca pe pedeapsă pentru frații lui, ci tocmai ca mai târziu frații lui să poată fi mântuiți prin el. Și observăm că Iosif a fost prigonit și de către Neamuri, dar când preoția sa a atins un apogeu printre Neamuri (după ce anii de belșug au trecut și au venit anii de fomoate, și profeția sa s-a împlinit și toți veneau să cumpere de la Iosif), atunci au venit la Iosif și frații săi, fiii lui Iacov. La început nu știau că este Iosif, dar pentru că era belșug în Egipt, au venit acolo. Putem spune că atunci când lucrarea lui Iosif a devenit o pleromă a neamurilor s-a realizat și pleroma fiilor lui Iacov! Atenție, acest lucru nu înseamnă că pleroma Bisericii trebuie să includă cum a inclus și la Iosif o ÎNĂLȚARE politică! Mare atenție, căci aceasta pare a fi una din erorile esențiale ale Bisericii. După Constatin creștinii (chiar și Augustin) au considerat că se îndreaptă spre o pleromă a neamurilor, un apogeu al Bisericii dintre Neamuri și din acele vremuri s-a dezvoltat interpretarea că mia de ani reprezintă triumful Bisericii asupra popoarelor, în sensul că popoarelor vor asculta de Evanghelie, și că toate națiunile vor deveni creștine. Viața lui Iosif creionează un tipar. Dar acesta nu poate fi TRANSLATAT cu totul!

Dar mai întâlnim acest tipar al pleromei Neamurilor care atrage pleroma lui Israel? Ne aducem aminte de cartea lui Daniel. Daniel repetă istoria lui Iosif. Este dus rob în Babilon, și acolo preoțește și este și el înălțat. Dar apogeul preoției lui Daniel printre Neamuri îl găsim desigur în Daniel cap.6. Căci după izbăvirea sa din groapa cu lei, împăratul dă un edict în tot Imperiul Persan (mai mare decât cel babilonian) prin care vestește izbăvirea lui Daniel din groapa cu lei și poruncește tuturor să se teamă de Dumnezeu lui Daniel! Când Evanghelia lui Daniel este vestită la toate neamurile, atunci urmează edictul lui Cir, trezirea rămășiței evreilor și întoarcerea acestora în țară și în legământ cu Yahweh! Deci la fel, pleroma Neamurilor atrage pleroma lui Israel. Și am discutat cred cu alte ocazii că Daniel anticipează atât de bine perioada Bisericii dintre Neamuri, căci Daniel operează ca martor nu după baza Vechiului Legământ (rupt la acea vreme), ci mai degrabă după principii specifice Noului Legământ (fără templu fizic, fără jertfe, nu într-o țară, risipit printre popoare, ocupând funcții în societăți păgâne etc.). Apogeul preoției sale dintre Neamuri apare în contextul unei prigoane, în contextul în care se cerea tuturor neamurilor (din imperiu) să se închine doar unui OM, adică împăratului! Era interzisă închinarea la orice alt dumnezeu. Nu putem să nu facem asemănarea cu Anticristul care se va înălța mai presus de Dumnezeu și de orice este vrednic de închinare și va cere închinarea întregului pământ. Deci Daniel nu doar că repetă tiparul lui Iosif (pleroma Neamurilor generează pleroma lui Israel), dar introduce și elemente noi. Nu o înălțare politică (ca în cazul lui Iosif) ci o prigoană realizează pleroma neamurilor. Desigur, nouă ne-ar plăce metoda folosită în dreptul lui Iosif, dar

Noul Testament ne arată clar că Marea Trimitere se va împlini în contextul PRIGONIRII și nu ÎNĂLȚĂRII Bisericii. După cum izbăvirea lui Daniel din groapa cu lei a marcat apogeul preoției sale, la fel învierea celor doi prooroci din Apocalipsa va marca apogeul preoției Bisericii printre Neamuri. Daniel și cei trei prieteni, nu au fost prizoniți tot timpul. Au avut parte și de perioadă de pace și de prigoană (vezi Daniel cap.1-5). Dar la final (Daniel 6), preoția lor a culminat în contextul unei PRIGOANE. Matei 11 și Matei 24 ne învăță că prigoana va dura până la sfârșit, iar Pavel ne prezintă FINALUL în confrunatarea cu Anticrist (2 Tes. cap.2), iar Apocalipsa confirmă acest lucru. Înălțarea va urma DUPĂ, adică în momentul RĂPIRII. Acest moment va însemna izbăvirea noastră finală a groapei cu lei a perioadei lui Anticrist.

Și Iosif și Daniel erau evrei. Oare e vreo problemă? Dar primii creștini nu au fost evrei? Nu au reprezentat ei măslinul evreiesc în care a fost altoită Biserica dintre Neamuri? Dar oare Pavel, apostolul Neamurilor, care a fost chemat să realizeze DIN NOU pleroma Neamurilor nu era tot evreu?

Deci Domnul nu are o altă strategie pentru pleroma evreiască decât pleroma neamurilor. El nu va interveni cu altceva ci va aștepta momentul potrivit pentru împlinirea acestei plerome! Să nu uităm că tiparul nu este IOSIF, ci DANIEL. Anticrist va trage la carul de slavă al Domnului. El va curăți Biserica și va ajuta ca mărturia martirajului ei să zguduie lumea. Conform Apocalipsei și a discursurilor Mântuitorului din Matei 11 și Matei 24 Neamurile NU se vor întoarce ca NAȚIUNI la Domnul. Națiunile se vor închina lui Anticrist și vor prizoni Biserica. Poate unii se vor întoarce, dar națiunile NU! Națiunile se vor bucura când cei doi prooroci vor fi uciși de fiară și vor fi judecate apoi de mânia Mielului. Dar mărturia Bisericii va ajunge la toate popoarele și rămășița Bisericii va avea o mărturie excepțională. Aceasta va fi pleroma Neamurilor. Ea va atrage pleroma lui Israel. În Romani 11 găsim afirmat explicit acest lucru.

Dar ce se va întâmpla cu Israelul în perioada lui Anticrist? Va participa alături de celelalte Neamuri la prigonirea Bisericii? Va fi prigonit de Anticrist sau dimpotrivă va avea un statut privilegiat în regatul lui Anticrist? Va fi prigonit doar în a doua parte a lui Anticrist? Unde putem găsi indicii?

Dacă mergem în paradigma istoriei lui Iosif, frații săi trec prin momente grele până când Iosif li se revelează. Sunt acuzați pe nedrept, sunt amenințați chiar de către Iosif! Își aduc aminte de păcatele tinereții lor, își aduc aminte că l-au vândut pe Iosif și spun: din pricina aceasta ni se întâmplă aceste lucruri. Dar de ce face Iosif tot acel scenariu complicat descris în finalul Genesei? De ce se luptă cu sine atât de mult ca să nu li se descopere lor și AMÂNĂ și momentul reîntâlnirii cu tatăl său Iacov? Iosif îi iertase de mult și înțelesese planul lui Dumnezeu, că fusese trimis la Neamuri nu atât pentru mântuirea Neamurilor, ci în primul rând pentru mântuirea lor! Deci Iosif de-abia aștepta să li se reveleze și să-l îmbrățișeze pe Iacov. Dar Iosif duce cu sine o luptă supraomenească pentru a AMÂNĂ acest moment. De ce? Iosif deținea puterea. Știa că

frații lor se vor căi de față când îl vor vedea. Dar dacă inima lor era încă stricată ar fi făcut mult rău la curtea lui Faraon și ar fi stricat mărturia sa printre neamuri. Și poate mai consideră că era drept să-i reprimească în relație DOAR dacă se căiau sincer. Dar cum să probeze căința lor față de Yahweh? Și atunci orchestrează acest context cu BENIAMIN. Cine era Benjamin? Era substitutul lui IOSIF de altădată pe care fuseseră geloși și pe care-l vânduseră. Benjamin era fratele mai mic al lui Iosif, care desigur, ca și Iosif, era mai iubit decât ceilalți. Iosif testează dacă inima fraților săi s-a vindecat față de Iosif și față de Iacov TESTÂND relația lor cu Benjamin. Benjamin este trimis la moarte iar ei lăsați în viață. Reeditează contextul propriei sale vânzări, dar de această dată nu ei inițiază nedreptatea ci altcineva, iar ei nici nu știu că sigur e vorba de o nedreptate. Raportarea lor la Benimain, fratele mai mic al lui Iosif, și mijlocirea lui Iuda pentru Benimain (ia-mă rob în locul lui de dragul tatălui meu) îl determină pe IOSIF să izbucneasă în plâns și să li se descopere în sfârșit!

Cine este acum Benjamin? Saule, Saule, de mă prigonești? Raportarea lui Israel la inima Tatălui căruia I-au omorât Fiul se oglindește în relația cu urmașul pe pământ al lui Isus, reprezentat de Biserica Domnului. Oare reacția lui Israel față de Biserica prigonită pe nedrept de Anticrist va MIȘCA inima Celui pe care Iosif îl prefigura? Căci Iosif prefigurează pe de o parte pe Anticrist (cel care operează prigoana lui Benjamin și a fraților lui) dar și pe Cel care a dat putere lui Anticrist să lucreze (adică Hristos!). Oare lupta din inima lui Iosif de a nu se descoperi fraților săi nu oglindește ea lupta din inima Hristosului înălțat de la final (și din toată istoria!) de a nu se descoperi ÎNCĂ Israelului încă atât de mult iubit și îndrăgit? Și oare Israelul va trece și el prin multe presiuni până când va ajunge să IA APĂRAREA lui Benjamin cel prigonit, adică Biserica evreiască (și dintre Neamuri)? Oare acesta e momentul pe care-l va aștepta Isus pentru a se descoperi lui Israel?

În mod cert istoria lui Iosif creionează un tipar profetic. Dar am învățat că nu toate elementele din tipar pot fi translatate în perioada sfârșitului. Ceva este în tensiunea dintre fiii lui Iacov și Benjamin... Dar ce să însemne? Avem nevoie de mai multe indicii și de noi clarificări și confirmări atât vehi-testamentare cât și nou-testamentare...

Un prim indiciu: În Ieremia 31:22 ni se spune la final că femeia va peți pe bărbat. Deci dacă la început Yahweh a curtat pe Israel în Egipt 10 luni cu cele 10 urgii, la final va fi invers, Israel va curta pe Yahweh să se reîntoarcă în relație, la fel cum Iuda l-a convins pe Iosif să refacă relația nu DOAR căindu-se, ci MIJLOCIND atât de frumos pentru Benjamin.

Multe texte profetice sugerează că întoarcera finală a lui Israel la Yahweh va fi după MOEMENTE grele pentru Israel, de suferință intensă, suferința părând a fi nu doar spirituală, ci și fizică, vizibilă. Cel mai clar în acest sens pare a fi cel din Zaharia:

1. Prorocia, cuvântul Domnului **despre Israel**. Așa vorbește Domnul care a întins cerurile și a întemeiat pământul, și a întocmit duhul omului din el:

2. „Iată, voi prefăce **Ierusalimul** într-un potir de amețire pentru toate popoarele dimprejur și chiar pentru Iuda, la **împresurarea Ierusalimului**.
3. În ziua aceea, voi face din **Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele**. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui.
4. În ziua aceea, zice Domnul, voi lovi cu amețeală pe toți caii și cu turbare pe cei ce vor călări pe ei; dar voi avea ochii deschiși asupra casei lui Iuda și voi orbi toți caii popoarelor.
5. Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: „**Locuitorii Ierusalimului** sunt tăria noastră, prin Domnul oștirilor, Dumnezeuul lor.”
6. În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă sub snopi; **vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur**, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși la locul lui cel vechi.
7. Domnul va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David și fala locuitorilor Ierusalimului **să nu se înalțe peste Iuda**.
8. În ziua aceea, Domnul **va ocroti pe locuitorii Ierusalimului**, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea **ca David**; și casa lui David va fi **ca Dumnezeu**, ca Îngerul Domnului înaintea lor.
9. În ziua aceea, voi căuta *să nimicesc toate neamurile* care vor veni împotriva Ierusalimului.
10. **Atunci** voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.
11. În ziua aceea, va fi *jale mare în Ierusalim*, **ca jalea din Hadadrimon, în valea Meghidonului**.
12. *Țara se va jeli*, fiecare familie deosebit: familia casei lui **David** deosebit, și femeile ei, deosebit; familia casei lui **Natan**, deosebit, și femeile ei, deosebit;
13. familia casei lui **Levi**, deosebit, și femeile ei, deosebit; familia lui **Simei**, deosebit, și femeile ei, deosebit;
14. toate celelalte familii, fiecare familie, deosebit, **și femeile ei, deosebit**.

Capitolul 13

1. În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului **un izvor pentru**

păcat și necurăție.

2. În ziua aceea – zice Domnul oștirilor – voi stârpi din țară **numele** idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate, de asemenea, din țară pe **prorocii mincinoși și duhul necurat.**
3. Și dacă va mai proroci cineva, atunci tatăl său și mama sa, înșiși părinții lui, îi vor zice: „Tu nu vei trăi, căci ai spus minciuni în Numele Domnului”; și tatăl său și mama sa, cei care l-au născut, îl vor străpunge, când va proroci.
4. În ziua aceea, prorocii se vor rușina fiecare de vedeniile lor, când vor proroci, și nu se vor mai îmbrăca într-o manta de păr ca să mintă pe oameni.
5. Ci fiecare din ei va zice: „**Eu nu sunt proroc, ci sunt plugar**, căci am fost cumpărat din tinerețea mea!”
6. Și dacă-l va întreba cineva: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?”, el va răspunde: „*În casa celor ce mă iubeau le-am primit.*”
7. **Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care Îmi este tovarăș! – zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici.**
8. *În toată țara*, zice Domnul, **două treimi vor fi nimicite**, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne.
9. Dar *treimea aceasta* din urmă **o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul.** Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeuul meu!”

Capitolul 14

1. Iată, vine **ziua Domnului**, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău.
2. **Atunci** voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar **rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate.**
3. Ci **Domnul Se va arăta** și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.
4. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, **și se va face o vale foarte mare:** jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi.

5. **Veți fugi atunci în valea munților Mei**, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. **Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții, împreună cu El!**

6. În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde.

7. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina.

8. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate, spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna.

9. **Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul.** În ziua aceea, Domnul va fi *singurul Domn*, și Numele Lui va fi *singurul Nume*.

10. Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului, de la Gheba până la Rimon, la miazăzi de Ierusalim; iar Ierusalimul va fi înălțat și va rămâne liniștit la locul lui, de la poarta lui Beniamin până la locul porții dintâi, până la poarta unghiurilor, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului.

11. Ei vor locui în el și **nu va mai fi niciun blestem în el**; Ierusalimul va fi liniștit.

12. Dar iată **urgie cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului**: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură.

13. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învâlmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia și vor ridica mâna unii asupra altora.

14. Iuda va lupta și el în Ierusalim, și vor strânge bogățiile tuturor neamurilor dimprejur, aurul, argintul și haine foarte multe.

15. Aceeași urgie va lovi și caii, catârii, cămilele, măgarii și toate vitele care vor fi în taberele acelea.

16. **Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile** venite împotriva Ierusalimului *se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor*, și să prăznuiască **sărbătoarea Corturilor**.

17. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, *nu va cădea ploaie peste ele*.

18. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

19. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

20. În ziua aceea, va sta scris ***până și pe zurgălăii cailor: „Sfinți Domnului!”*** Și oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului.

21. **Orice oală** din Ierusalim și din Iuda ***va fi închinată Domnului oștirilor***; toți cei ce vor aduce jertfe vor veni și se vor sluji de ele ca să-și fiarbă carnea; ***și nu vor mai fi canaaniți în Casa Domnului oștirilor***, în ziua aceea.

Profeția se referă la ISRAEL, la NAȚIUNEA Israel. Acest lucru e precizat de la început. Deci nu la Biserică. Și pentru că apare și versetul: să plângă pe Cel pe care L-au străpuns, suntem ajutați să recunoaștem că profeția nu ne vizează pe noi, ci pe Israel. Și dacă Israel înseamnă națiunea Israel în acest text, oare ce înseamnă Ierusalim, decât altceva orașul Ierusalim, capitala lui Israel?

Și pasajul ne mai spune că toate neamurile se vor sui la război împotriva Ierusalimului. Dar Domnul le va aduce acolo. Și ne spune că Ierusalimul va fi izbăvit, dar nu de la început. Ci în prima parte atât poporul, cât și țara, cât și Ierusalimul vor fi pustiite și vor suferi mult. Două treimi din popor vor muri. Ierusalimul va fi luat, și doar o rămășiță din Ierusalim va fi mântuit.

Mântuirea va veni în urma POCĂINȚEI lor. Și POCĂINȚA în urma unei REVELAȚII. Și nu se vor pocăi față de Yahweh, ci față de Fiul Acestuia pe care L-au străpuns (adică IOSIF!). Și izbăvirea va fi adusă de ÎNSUȘI Domnul care se va arată și va nimici neamurile din jurul Ierusalimului. Și APOI va urma o perioadă în care în Ierusalim, în Israel și pe pământ se va sluji DOAR DOMNULUI! Chiar și numele idolilor vor fi uitate, și vor fi alungate și duhurile necurate. Ce va fi această perioadă? Mia de ani din Apoc.20 sau nunta Mielului din Apoc.21? – iată o întrebare foarte grea, la care ne-am grăbit cu alte ocazii să răspundem.

În Romani 11 Pavel ne confirmă că aceste profeții îl vizează pe Israel ca NAȚIUNE și nu trebuie interpretate în sens spiritual cu privire la Biserică. Căci el citează dintr-un pasaj asemănător din Isaia 59:20 și-l aplică lui ISRAEL ca NAȚIUNE. Deci pasajul din Zaharia ne sugerează cât se poate de clar că Israel va suferi mult înainte să se căiască, va fi prigonit de celalalte neamuri la fel cum au fost prigoniți fiii lui Iacov de Căpetenia Egiptului (Iosif). Și aceste suferințe par necesare ca Israel să se trezească, să-și aducă aminte de Cel pe care L-au străpuns. Dar în această profeție nu apare Biserica. Nici nu putea să apară căci în Ef.cap.3 Pavel ne explică că taina Bisericii între Neamuri nu a fost descoperită în celelate veacuri în felul cum a fost descoperită în Hristos. Și chiar el a avut nevoie de o DESCOPERIRE DUMNEZEIASCĂ pentru a o prinde! Deci taina e mare și e bine ascunsă!

Dar unde găsim confirmarea în Noul Testament că Israel va suferi la final? Găsim confirmarea în Rom.11 că se va căi la final și că întoarcerea lor va fi viață din morți. Dar Pavel e

destul de zgârcit. Nu ne detaliază ce înseamnă această viață din morți, și nici condițiile în care se va căi Israel. Poate nici nu trebuie să ne intereseze prea mult. Căci responsabilitatea noastră este să realizăm pleroma Neamurilor. De restul se va ocupa Domnul! Dar totuși profeția din Zaharia e mai detaliată. Deci ne putem interesa de acele vremuri și împrejurări.

Un text clar, explicit despre finalul lui Israel ca cel din Rom.11 nu îmi mai vine în minte în Noul Testament. Desigur avem profețiile din Matei 24, Luca 21, Marcu 13 în care după împresurarea Ierusalimului urmează IZBĂVIREA finală. Dar această izbăvire finală nu e pentru Israel, ci pentru cei ce cred în Isus. În aceste capitole se insistă pe pedepsirea Ierusalimului și nu pe izbăvirea lui, și tocmai de aceea creștinii trebuie să iasă din el. Ne mai rămâne să explorăm doar APOCALIPSA. Unde sunt în Apocalipsa referiri la evrei sau posibile referiri la evrei?

Nr.	Referința	Posibile interpretări
1	1:7 - Iată vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea. Și cei care L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui.	Desigur nu e vorba de noi Biserica sau Neamurile, ci e vorba de evrei. Aici ne vine ușor să acceptăm că e vorba de ei. Dar surpriză. Evreii sunt menționați încă din v.7 al primului cap. din Apocalipsa. De ce ar fi ei menționați dacă nu ar avea un rol important în carte?
2	2:9 - Sinagoga Satanei	Evreii care persecută Biserica
3	3:9 – îți voi din cei care sunt în sinagoga Satanei	Răsplata Bisericii Filadelfia pentru răbdarea și preoția ei este mântuirea unor evrei în mijlocul ei (principiul pleroma neamurilor atrage pleroma evreilor!). Deci e de mare preț înaintea Domnului mântuirea unor evrei, și trebuie să fie de preț și pentru Biserica Sa!
4	4:4 – 24 scaunde domnie	Cei 12 patriarhi și cei 12 apostoli din Apoc.21?
5	7:4-8 - cei 144.000 din semințiile lui Israel.	Simbol pentru Biserica Sa care cuprinde și evrei și dintre Neamuri? Sau se referă la rămășița credincioasă de evrei din primul secol sau la rămășița de evrei care se va întoarce la finalul istoriei?

6	11:7 - Trupurile moarte a celor 2 prooroci vor zăcea în piața cetății celei mari , care în înțeles duhovnicesc se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.	Oare este cetatea cea mare din Apocalipsa chiar orașul Ierusalim?
7	În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. 7000 de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași au dat slavă lui Dumnezeu. (11:13)	Din context e vorba de cetatea cea mare căci ea este singura ce apare în Apoc.11. Și e și singurul loc în care se menționează în Apoc. O REACȚIE POZITIVĂ din partea oamenilor la mărturia finală a lui Dumnezeu. Să fie în acest verset de fapt pleroma evreiască, căința finală a lui Israel? Căci într-adevăr puțin mai sus în text avem prin cei doi prooroci realizarea pleromei neamurilor. În lumina lui Romani 11 nu e firesc să urmeze pleroma evreiască? Dacă Da, atunci cetatea cea mare din Apocalipsa este chiar Ierusalimul pământesc!
8	Femeia din cap.12, urmărită de Balaur, naște pe Mesia, apoi Balaurul vrea să o nimicească dar este salvată prin intervenția aripilor vulturului și prin cea a pământului. Femeia fuge în pustie într-un loc pregătit de Dumnezeu ca să fie hrănită acolo 1260 de zile. Balaurul mâniat pe femeie, se duce să facă război cu rămășița Seminței ei care păzesc poruncile lui Dumezeu și țin mărturia lui Isus.	Aici, majoritatea suntem de acord, că femeia este Israel. Deci i se dedică un capitol ÎNTREG în cartea Apocalipsei! Copilul e menționat doar un verset dar despre Israel vorbește un întreg capitol! Și războiul din Apoc.13 izvorăște din ura balaurului față de Femeie. Căci face război cu rămășița seminței ei, dar e vorba de Biserica evreiască doar sau și de cea dintre Neamuri? Ne așteptăm deci să ne mai întâlnim cu FEMEIA din 12. Căci i se dedică un capitol. Este hrănită în pustie, dar balaurul o urăște și face un mare război care cuprinde tot pământul din pricina ei; deci ne întrebăm, ce va urma? ce se va întâmpla cu femeia? Următoarea parte a Apocalipsei nu poate păstara tăcerea asupra femeii căci tocmai a declanșat marele conflict al cărții, cel din cap.12!

Facem o mică paranteză în dreptul capitolului 12. Femeia care era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască nu este fecioara Maria, ci Israel. Deci Israel era însărcinată cu Mesia și nașterea lui Mesia a fost grea și a durat multă vreme. Dar când a rămas Femeia însărcinată cu Mesia? Când a început greul sarcinii și apoi durerea nașterii? Yahweh este soțul, Israel soția, iar rodul acestei căsnicii este Mesia. Dar când Sămânța Mesianică a fost așezată în pânțele istoric al acestui popor? Cred că totul a început înainte de Sinai, de la Avraam. Dumnezeu s-a alipit de gena lui Avraam și i-a promis că din el va face un neam mare și că din acest neam se va naște Mesia. Deci, prin această promisiune, Sămânța Mesianică a fost DEJA așezată în pânțele neamului evreiesc. Dar nu a fost doar o simplă promisiune. Efectiv Dumnezeu s-a alipit de gena lui Avraam, a iubit-o și a sfințit-o cu prezența Sa într-un mod cu totul special. Toți oamenii vin din El și la fel și toate popoarele. Dar cu sămânța lui Avraam s-a întâmplat ceva special. Apoi, Domnul S-a alipit de un popor (pe Sinai), și apoi de o țară (Canaan) și apoi de un oraș fizic (Ierusalim). De câte ori se repetă în Vechiul Testament poporul MEU, țara MEA, orașul MEU? Dar eu am fost ignorant și l-am spiritualizat atât de mult pe Cel ce a creat materia încât nu am putut concepe că Domnul Se poate lega pe Sine de un LOC fizic, și de gena unui neam, la fel cum un om se leagă de CASA părintească, și un soț se alipește de soția sa. Am fost ignorant și de aceea o bună parte din Vechiul Testament îmi era pecetluită. Dar acum acea parte devine așa de clară. Nici nu e nevoie de argumente. Totul e în text. Revenim la alegerea lui Avraam și la taina zămislirii lui Mesia în istorie, la taina întrupării Fiului. Când a început zămisirea lui Mesia? Când a început întruparea Fiului? Totul începe cu celebra promisiune din Gen.3:15. Și am citit-o și am concluzionat repede că Mesia Se putea naște oricând, dar că s-a născut așa târziu pentru că Domnul vroia să dea mai întâi revelația Vechiului Testament ca El să poate fi recunoscut pe baza profețiilor. Desigur este și aici o logică. Dar de ce am pornit de la premisa că Mesia se putea naște oricând? Să punem la îndoială această premisă. Dar dacă nu Se putea naște oricând? Dacă trebuiau respectate niște legități spirituale și ale dreptății divine ca Mesia să se poate naște, ca Fiul să poată fi trimis în istorie? Dacă lucrurile au fost mai complicate decât credem? Despre ce ar putea fi vorba?

Mesia s-a născut din Maria. Dar Maria nu s-a trezit însărcinată cu Mesia. A fost o conlucrare între Maria și Duhul Sfânt. Maria a fost anunțată. Dar putea refuza. A fost chemată la o NEBUNIE a credinței. Pe baza acestei CREDINȚE Mesia a putut fi zămislit în ea, și ea a putut deveni VASUL uman prin care Mesia să intre în istorie. Dar în Apoc.12 nu e vorba de Maria ci de un popor. Dacă nu era suficient doar ca o femeie să vie vasul? Dacă era nevoie ca mai întâi poporul acestei femei să devină VASUL sfânt al credinței prin care Mesia să vină în istorie? De ce așa? Căci Mesia a venit nu doar pentru familia Mariei, ci pentru întreg Israelul și apoi pentru întreaga omenire. Mesia, dacă vreți, trebuia născut, dorit de întreaga umanitate, ca ea să beneficieze de lucrarea Lui. În Gen.3:15, prin această promisiune, UMANITATEA este chemată să fie VASUL, să fie dacă vreți, soția lui Yahweh din care se va naște Mesia. Dar umanitatea nu L-a dorit pe Mesia. Putea fi Mesia un copil nedorit și un copil ILEGITIM? Putea Domnul să o forțeze pe Maria sau apoi UMANITATEA să-i primească Fiul? Stătea acest lucru în caracterul

Său? Dacă era nevoie de o conclucrare dintre Yahweh și umanitate ca Fiul să poată fi trimis în lume? Dar ce s-a întâmplat după darea promisiunii din Gen.3:15? Umanitatea a călcat promisiunea în picioare și s-a dat la fărâdelege până când tot pământul s-a umplut de sânătate. Se putea naște Mesia în acel context? Iată de ce în Gen.6 Dumnezeu s-a întristat atât de mult și a vrut să pună capăt planului. Căci El anunțase omenirii soluția (Gen.3:15), dar aceasta a nesocotit-o și a lepădat promisiunea. Lumea căuta îndumnezeirea și plăcerile păcatului și nu aștepta împlinirea promisiunii. Și a venit potopul. Dar NOE a căpătat milă. Și să ne aducem aminte că și înainte și după potop omenirea era un singur POPOR, cu o singură LIMBĂ. Era dacă vreți un singur trup, un singur vas, o singură FEMEIE. Și aici înțelegem înțelepciunea lui Dumnezeu de la turnul Babel, căci acolo se nasc diferitele limbi și diferitele popoare. Umanitatea se divide în mai multe popoare, și Dumnezeul omenirii devine Dumnezeul popoarelor. Tragedia potopului ne-a arătat că OMENIREA ca un trup nu-L va dori pe Mesia. Și atunci se schimbă strategia și apare întrebarea: dar dacă un POPOR ÎL va dori pe Mesia? Atunci Acesta va putea intra în lume?

Și dintre oamenii de după potop, Domnul caută un vas, un popor în care să nască pe Mesia. Și îl găsește pe Avraam și pe Sara. Ei nu erau un popor. Dar puteau fi începutul unui popor. Și din pricina CREDINȚEI lui Avraam, Dumnezeu Se alipește de gena lui Avraam și îi promite că din el va face poporul din care se va naște Mesia. Deci Se pare că Mesia nu poate fi doar Copilul unei femei, ci trebuie să fie copilul unei națiuni. Într-adevăr, Apoc.12 ne arată pe Israel însărcinată cu Mesia și născându-L. Imaginea e alta decât cea cu Maria care singură naște pe Mesia. Deci urmând această logica Mesia nu se putea naște din Sara. Trebuia mai întâi să fie un popor MARE și dacă vreți, suficient de MARE ca să poată fi socotit un REPREZENTANT al întregii OMENIRI care avea să se bucure de Mesia.

Ce s-a cerut Mariei? CREDINȚĂ! Ce s-a cerut lui Avraam și Sarei? CREDINȚĂ! Și mai specific, credință în ce? În NAȘTEREA miraculoasă a unui copil! Deci CREDINȚA este partea VASULUI, pe baza căreia CERUL poate coborî în acel vas. Dar ca Mesia să se nască din națiunea ISRAEL, ce se cere Acesteia? CREDINȚĂ!

Dumnezeu a ales gena lui Avraam, din pricina CREDINȚEI lui Avraam! Și oare este întâmplător că aventura credinței lui Avraam a gravitat chiar în jurul nașterii unui Copil? Și Pavel ne confirmă în Galateni 4 și apoi în Romani 5 că Isaac îl prefigurează pe Mesia ÎNSUȘI! Dar oare durerea și drama cuplului Avraam și Sara nu prefigurează drama și durerea nașterii lui Mesia în istorie? Oare nașterea lui Isaac nu prefigurează intrarea lui Mesia în lume? Și oare este întâmplător că FEMEIA este STEARPĂ? Iată că problema nu este la Bărbat, ci mereu la femeie. Și oare este chiar întâmplător că Sara e STEARPĂ, că Rebeca e STEARPĂ, că apoi RAHELA e stearpă? Dincolo de lupta spirituală împotriva Seminței, oare nu vrea să ne transmită Dumnezeu un mesaj? Și oare nu ne aducem aminte acum de acele multe pasaje profetice în care Israel e asociat cu Sara și apoi cu o femeie STEARPĂ, sau cu o femeie în durerile nașterii dar care nu mai naște?

Și oare Domnul nu l-ar fi dăruit pe Isaac mai devreme, dar era nevoie ca credința lui Avraam și cea a Sarei să fie curățită pe deplin pentru ca Cerul să coboare pe deplin? Deci oare întruparea Fiului și zămislirea lui Mesia în istorie nu începe oare cu alipirea lui Yahweh de gena lui Avraam? Și acum încep să înțeleg de ce UN POPOR, și de Biblia e plină de referiri la popoare! Încep să înțeleg de ce Domnul Și-a dorit un popor al Său! Căci doar așa putea fi legitimă nașterea lui Mesia în lume. Căci Mesia nu putea fi un copil ilegal și nici nedorit. Omenirea trebuia să îl dorească prin credință. Dar dacă nu omenirea, măcar un singur popor, reprezentant al omenirii. Și deci acest popor trebuia să fie un popor mare, eventual Capul popoarelor!

Acum înțelegem cu totul altfel toată lucrarea istorică a lui Dumnezeu cu poporul Israel și dacă vrei obsesia lui Dumnezeu de a avea un popor al Său. De ce? Ca Mesia să se poată naște, ca Mesia să poată intra în lume! Și acum înțelegem că istoria lui Avraam prefigurează istoria lui Israel. Căci Avraam ce face? Vine din Ur în Canaan, apoi Se duce în Egipt unde face compromisuri, apoi se întoarce în Canaan și aici în Canaan așteaptă pe Isaac. Și aici se luptă cu îndoiala și face compromisul cu Agar, dar revine apoi pe linia ascultării lui Dumnezeu, și apoi îl naște prin minune pe Isaac, și apoi când Isaac crește își ridică pumnul asupra lui, și este oprit de Dumnezeu. Dar nu a plecat și Israel în Egipt și acolo a ajuns rob și a fost apoi scos și dus în Canaan, unde a făcut și acolo multe greșeli? Și Mesia s-a născut și după ce s-a născut, el Israel și-a ridicat pumnul asupra Lui dar aici, Dumnezeu nu a mai intervenit și a lăsat pe Israel să își omoare propriul Copil zămislit cu atâta trudă în istorie. Și oare nu s-a întrebat Avraam de atâtea ori de ce Domnul nu-i dă un copil? De ce nu-l dă mai repede? De ce nu-l trimite mai repede? De ce întârzie așa de mult? Și nu a experimentat Avraam atât de bine durerea de a avea o soție stearpă și de a nu putea avea un Copil? Și când copilul a venit, ce bucurie! Și a înțeles că a sa credință trebuia curățită ca acest copil să poată veni. Deci problema nu era că Dumnezeu NU VROIA, ci că vasul credinței lui Avraam și al Sarei nu era încă suficient de curățit. Dar apoi a înțeles că acel copil ce se născuse trebuia să fie jertfă și el însuși trebuia să fie Călăul. Dar oare toată drama lui Avraam, nu era o invitație de a înțelege o dramă mult mai mare, cea a lui Dumnezeu? Căci Dumnezeu vroia mai mult ca oricine ca Mesia să se nască în istorie și să zdrobească Capul Șarpelui și să pună capăt răului și suferinței în lume. Dar problema era la OM, la VAS, la FEMEIE, la ISRAEL. Soția lui Yahweh avea să fie STEARPĂ, adică plină de necredință. Și credința ei avea să fie curățită prin labirintul greu al istoriei și într-un proces îndelung. Și problema acestui vas nu avea să fie oare cea a lui Avraam: de ce Domnul nu trimite Copilul, pe Mesia... de ce întârzie? Oare nu mai vrea? Oare vrea mai puțin ca mine? Dar problema nu era la Yahweh, ci la credința necurățită a lui Israel. Și la fel ca Avraam avea să fie dus în diferite locuri spre curățirea credinței. Dar durerea așteptării lui Isaac a fost mai mare în inima Domnului decât în inima lui Avraam. Căci Avraam trebuia doar să aștepte, dar pentru Domnul fiecare zi de așteptare însemna să suporte tot răul din creație și toată ocara Șarpelui. O zi este ca o mie de ani. Și nașterea lui Isaac nu era decât un mic pas spre nașterea Celui pe care Isaac îl prefigura! Avraam, prin drama sa de a nu avea un copil, a simțit doar o mică fărâmbă din

durerea infinită a Domnului de a nu-L putea naște pe Mesia din pricina sterpiciunii necredincioasei sale soții.

Isaac nu s-a născut doar din credința lui Avraam, ci și din credința Sarei. A fost nevoie nu doar de curățirea credinței lui Avraam, ci și de curățirea credinței Sarei. Ne aducem aminte de nașterea lui Samuel și apoi de nașterea lui Ioan Botezătorul. Credința Anei a trebuit curățită ca Samuel să poată intra în istorie, ca ea să îl dorească nu idolatru pentru sine, ci să îl dăruiască apoi Domnului și poporului Său. Și apoi în urma zbaterei în rugăciune a lui Samuel se naște un DAVID! Și Elisabeta și Zaharia au făcut un copil la bătrânețe; dar le ce folos toată zbaterea credinței lor? Căci alții necredincioși s-au bucurat de copil din tinerețe. Zbaterea nu doar că i-a curățit și i-a adus aproape de Domnul și i-a făcut să își dorească un prunc nu pentru sine, ci pentru Domnul, dar a făcut posibilă intrarea în istorie a lui Ioan Botezătorul; și apoi la nașterea lui Isus găsim doi oameni ai rugăciunii și credinței Simeon și Ana. Nașterea lui Mesia Însuși e scăldată în rugăciunile CREDINȚEI.

Nu este o regulă desigur, dar acolo unde o familie de credincioși nu pot avea copil poate fi semnul că Domnul vrea să mai trimită în istorie un David, un Samuel, un nou izbăvitor. Și se dă o luptă spirituală. Și Domnul vrea mai mult ca acea familie ca acel copil să se nască, dar problema nu e la Domnul, ci la părinți, căci a lor credință nu este suficient de curățită; și semnul final al curățirii este când îți dorești acel lucru nu pentru tine (căci Domnul ți-e de-ajuns!) ci pentru gloria lui Dumnezeu și pentru poporul Său! Căci Domnul nu Și-a dorit o soție credincioasă (ISRAEL) pentru sine, ci de dragul omenirii întregi. Și Domnul nu Și-a dori un Copil din Israel pentru Sine, ci de dragul lui Israel și a omenirii întregi. Desigur e și dorința lui Dumnezeu de a pune capăt propriei Sale oboseli, dar mai întâi se gândește la noi, și prima sa dorință e să pună capăt suferinței noastre. Credința e curățită când e teocentrată. Darul e dorit nu pentru sine, ci pentru celălalt!

Iată că încep să înțeleg că Dumnezeu a experimentat TOATE tipurile de suferință și de dramă de familie prin care noi trecem: partener înșelat, părinte fără copil, părinte cu copiii răzvrățiți, copil abandonat la naștere, copil respins de familie, părinte cu un copil ucis, etc. El le-a experimentat la un nivel infinit mai mare. Iată că nu noi suferim, ci El! Iată că nu noi ducem greul, ci El! Și iată că El nu pune capăt suferinței pentru că are nu știu ce planuri, ci nu o curmă DIN PRICINA noastră. El vrea mai mult ca oricine să pună capăt suferinței în lume, și a vrut să o facă. Trebuia doar ca noi oamenii să-L dorim pe Mesia. Dar nu L-am vrut și noi ne-am prelungit suferința. Mesia putea de mult să restaureze Israelul și acesta să nu treacă prin nici un holocaust. Dar acesta nu L-a vrut pe Mesia cu adevărat.

O, Doamne, iartă-ne, căci am crezut că noi suferim aici pe pământ și Tu stai sus nepăsător, departe de suferință, și ne prelungesti chinul pentru că vrei să ne încerci, pentru că ai planuri... O, Dar Tu suferi mai mult și ai vrut de la început, de după alungarea omului din Eden să-l trimiți pe Mesia nu doar ca să moară pentru păcatele noastre, dar și ca să pună cât mai repede

capăt răului și suferinței și să înoiască toate lucrurile. Dar noi nu L-am dorit pe Mesia. Am vrut să continuăm să fim dumnezei, în ciuda suferinței și păcatului din lume... Și atunci Tu ți-ai ales un popor din Avraam, care la început te-a urmat în pustie, dar apoi nici ei nu Te-au vrut. Și apoi Ți-ai ales un nou popor. Dar nici noi nu L-am așteptat cu adevărat pe Mesia. Și suferința și răul au continuat pe pământ și au lovit întâi în Tine; și noi ne-am întrebat de ce ÎNGĂDUI răul și suferința pe pământ? Și am scris tot felul de tratate de teologie complicată, dar nu ne-am gândit că Tu nu vrei să prelungești acest iad și că noi nu te lăsăm să-i pui capăt! Și încă nu te lăsăm!

Revenim la Avraam. Poporul lui Avraam a urmat inițial modelul lui Avraam, căci a ieșit prin credință dintr-o țară în care locuia pentru a se duce în țara promisă de Domnul! Noi tot învinuim pe împietritul Israel, dar oare vreun alt popor ar fi dat crezare cuvintelor lui Moise? Și Israel a dat crezare lui Moise în Egipt tocmai din pricina modelului credinței lui Avraam, strămoșul lor. Dar nu a fost suficient un moment de credință ca Mesia să se nască. Poporul s-a înmulțit mult și era un popor mare; am înțeles de ce trebuia să fie un popor și unul mare ca Mesia să se nască din el. Poporul trebuia adus la Sinai; acolo avea să aibă loc ceremonia de căsătorie și apoi Domnul avea să coboare în Cort în mijlocul poporului. Și apoi Domnul avea să-și ducă Soția în Casă, în țara promisă și Acolo avea să facă un TEMPLU în care să coboare din nou, și poporul avea să devină cel mai mare și mai puternic popor, Capul Națiunilor și Lumina Neamurilor, și în acest CONTEXT se putea naște Mesia. Căci avea să fie dorit și chemat *prin credință* de Capul Națiunilor, dar și de mulți dintre națiunile care aveau să rezoneze la mărturia lui Israel. Și Mesia ar fi venit, ar fi purtat în Ghetsimani, în taină, păcatul omenirii, fără a fi respins de Israel. Și ar fi adus lui Israel și neamurilor ÎNNOIREA tuturor lucrurilor de la finalul Apocalipsei. După acest scenariu, dacă Solomon și generația sa trăiau în ascultare, Mesia putea veni. Și venea nu ca să judece pământul, ci ca să îl înoiască. Nu venea ca să aducă judecata, ci DOAR Mântuirea. Căci Sămânța trebuia să zrobească doar capul Șarpelui și nu și al oamenilor... El ar fi zdrobit Capul Șarpelui în taină, într-o pustie și apoi S-ar fi întors la Israel și la Neamuri pentru a le mântui pe deplin. Și poate doar o minoritate de necredincioși ar fi fost omorâți. Sămânța era un Mântuitor, nu un Judecător. Mesia capătă și funcția de Judecător din pricina neascultării lui Israel și apoi al Neamurilor. Deci prin Israel Domnul a dorit mai întâi să recâștige omenirea la Sine și apoi să trimită pe Mesia întregii omeniri. Dar Israel nu și-a împlinit mandatul, nu a fost credincioasă, și neamurile nici ele nu s-au întors la El. Și după zidirea Templului lui Solomon eram așa de aproape de Mesia. Dar Șarpele a intervenit din nou și a dat, dacă vreți filmul înapoi și Israel s-a reîntors în robie, fără Templu, fără țară. Și acum ce se va întâmpla? O va lua Domnul de la capăt? Iar va reface istoria de la Moise la Solomon? Da! Domnul o ia de la capăt, și din nou cu mari lupte și mari întârzieri din pricina necredinței lui Israel. El reia procesul: întoarcerea din robie, rezidirea Templului și recucerirea țării de-abia prin Macabei DUPĂ Antiohus Epifanes. Dar Domnul DEJA anunțase mari schimbări în lucrarea inițială a lui Mesia. Căci Domnul a văzut și a prevăzut necredințioșia lui Israel și atunci a născut pe Mesia din rămășița credincioasă a lui Israel și acesta a venit la ai Săi, și dacă ai Săi îl primeau ca Mesia El ÎNNOIA ATUNCI ȘI ACOLO toate lucrurile. Așa se explică abundența de minuni

și de vindecări făcute de Isus. El le spunea: *Iată, am puterea și vreau să înnoiesc toate lucrurile!* Dar ei nu L-au primit și Mesia a fost omorât chiar de ei, cei care L-au născut în istorie; spre deosebire de Avraam, Israelul nu și-a mai oprit mâna, ci L-a omorât pe Mesia, căci Isus putea purta păcatul omenirii și în Ghetsimani. Problema era să fie primit de Israel și de neamuri ca să poată înnoi toate lucrurile. Iată de ce a știut așa de mult Satana să intre în Iuda și să omoare prin evrei și romani pe Isus. Da, El a făcut ispășirea păcatului tot atunci dar nu a putut ÎNNOI toate lucrurile, căci Șarpele i-a spus: *Vezi, nu te vor! Pleacă! David a devenit Împărat când evreii L-au vrut și L-au rugat... dar acum ei nu Te vor... pleacă de aici precum a plecat David din Canaan când a fost prigonit...*

Ispășirea s-a făcut dar nu și înnoirea tuturor lucrurilor. Isus are puterea să înnoiască toate lucrurile, dar nu vrea să o facă cu prețul judecării lui Israel și al omenirii; de la început a vrut să vină ca Mântuitor și nu ca Judecător; și în același timp El S-a legat cu jurământ de Israel, și deci așteaptă să fie dorit măcar de Israel. Atunci când Israel îl va peți pe Mesia precum l-a pețit pe David, atunci Mesia va veni, va mântui pe Israel dar, la fel ca și David, va nimici neamurile dimprejur care nu s-au căit la Domnul. Și iată, că Mesia acceptă și funcția de Judecător; dar pe Israel îl va mântui, și așteaptă ca Israel să-L pețască ca să poată să vină din nou pe pământ pentru a ÎNNOI pământul. După cum David nu a fost făcut împărat decât după ce TOT Israelul l-a pețit, la fel Mesia nu va veni ca Împărat decât după ce tot Israelul Îl va plânge. Ce frumos se leagă acum tot Vechiul și tot Noul Testament. Și e așa de simplu de înțeles de ce Israel ca națiune trebuie să plângă pe Mesia ca El să reîntoarcă.

Dar Biserica? Nu am spus nimic de Biserică. Nu am spus căci rolul ei a fost ascuns în vechime. Iosif respins de evrei s-a dus la neamuri și apoi a mântuit pe Israel. David respins de evrei s-a dus la Filistenii și apoi a mântuit pe Israel. Chivotul de asemenea. Și oare chivotul nu prefigura însuși traseul pe care avea să-l facă David, omul a cărui inimă era ca un chivot al Domnului? Dar nu erau încă foarte clare lucrurile și Domnul i-a revelat lui Pavel prin descoperire dumnezeiască această taina a altoirii Neamurilor în rămășița credincioasă a evreilor care au crezut în Isus. Și Domnul a făcut această mutare ca să-L facă pe Israel gelos. Și Domnul cunoaște inima lui Israel și a văzut că l-au plâns pe Iosif când acesta era înălțat în Egipt, și că l-au plâns pe David când era la Filistenii și cunoscând inima acestui popor, El știe că singura cale de recucerire a acestei NAȚIUNI este PLEROMA Neamurilor. Și acesta a fost rolul dat Bisericii dintre Neamuri: să realizeze pleroma Neamurilor ca Israel ca națiune să-l dorească pe Mesia și Acesta să poată înnoi toate lucrurile!

E adevărat că în tot acest plan, cu cât răul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult, și că tot răul a fost spre un bine mult mai mare. Dar acest lucru nu înseamnă că Domnul a premeditat acest rău. El a reacționat la înmulțirea răului de către noi cu un mai mare bine făcut de El. Dar toate acestea cu ce costuri! Și costurile sunt ale Lui. Și Doar El știe cât de mult s-au amplificat costurile pentru că oamenii nu s-au întors la El din vremea lui Set, pentru că Israel nu i-a fost credincioasă, pentru că Biserica dintre Neamuri nu i-a fost credincioasă. Da, El își va înălța și

mai mult slava prin acești 2000 de ani de dualitate a Bisericii, dar cu ce costuri? Noi vedem slava și nu costurile și ne gândim că AȘA trebuia să se întâmple, că făcea parte din planul Lui; da făcea parte din planul Lui căci El a prevăzut nebunia noastră, dar nu trebuia să fie neapărat așa; de fapt El și-a dorit din Eden ca omul să nu cadă în păcat. Și dacă nu cădea oare s-ar fi întrupat ca OM în Eden când oamenii aveau să se înmulțească pe pământ? Căci prin Israel Domnul nu face decât să reîncearcă să reediteze grădina Edenului pe un pământ pustiu și gol... Doamne, cât de mari și de neînțelese sunt căile Tale? Și cine a cunoscut gândul Domnului? Căci El a închis pe toți oamenii în neascultare ca să se îndure de toți!

9	14:6 Un înger anunță căderea Babilonului, cetatea cea mare	Zaharia ne anunță că la final Ierusalimul va fi luat și va trece prin neazuri mari înainte ca rămășița să fie mântuită ca pe vremea lui Ezechia. Dar de ce ar fi numit Ierusalimul, Babilonul? Să fie Babilonul o clonă a Ierusalimului sau rodul curviei Ierusalimului, așa cum am discutat cu alte ocazii (cred că la finalul cărții Țefania)
10	14:19-20 – Teascul mâniei lui Dumnezeu este călcat în picioare afară din CETATE și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor pe o întindere de 1600 de stadii...	Singura CETATE care a apărut până acum în Apocalipsa este cetatea cea mare menționată în 11:8, 14:20. Deci poate că despre ea ar fi vorba și aici. Și se potrivește cu imaginea din finalul cărții Zaharia în care neamurile sunt nimicite împrejurul Ierusalimului prin arătarea lui Mesia.
11	16:18-19 – Un mare cutremur de pământ... Cetatea cea mare s-a împărțit în trei părți și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare ca să-i dea potirul cu vin al mâniei Lui...	Conform profețiilor din Zaharia la finalul istoriei va avea loc o perioadă de pedepsire și curățire a lui Israel și a Ierusalimul... Două treimi vor pieri... O treime însă va fi curățită și mântuită... Oare judecata Babilonului celui mare se referă la prima fază de judecată a Ierusalimului înainte de mântuirea sa?
12	Capitolele 17 și 18. Iată două capitole dedicate descrierii judecării curvei celei mari, a Babilonului. Sunt două capitole. Acest lucru ne arată că în Apocalipsa IDENTITATEA acestei FEMEII este una cheie. Dar despre cine să fie vorba?	Vom analiza mai jos ipoteza Babilonul=Ierusalimul

Am tot reluat identitatea acestei misterioase femei în ultimii ani, dar tot nu reușim să armonizăm toate detaliile din text. Acum vom proba din nou teoria că ea s-ar referi și la Israel. Cetatea cea mare este prezentată ca o FEMEIE curvă în pustie. Or femeia din cap.12 este dusă tot în pustie. Să fie vorba de aceeași femeie? Desigur femeia din cap.12 este NAȚIUNEA Israel care a fost infidelă și L-a respins pe Mesia. Nu ne-am mira deci să fie asemănată cu o curvă. Ierusalimul sec.I era o curvă mai rea ca cea descrisă de Ezechiel cap.16. În limbajul vechi-testamentar Ierusalimul și Israel erau CURVA popoarelor și nu neamurile idolatre. Dacă curva este Ierusalimul, respectiv Israel, înseamnă că ea va COABITA cu FIARA pentru o vreme. Înseamnă că ea va reprezenta o putere mondială care va fi înglobată în împărăția fiarei. Mai înseamnă că ea va prigoni pe creștini. Lucrul acesta era evident în secolul întâi când e revelată Apocalipsa și se insistă și în Apoc.1-3. De două ori se menționează ideea de sinagogă a Satanei. Și în sec.I Iudeii au inițiat cele mai multe prigoane și ei au fost cei care au reprezentat cea mai malefică provocare pentru creștini. Deci pentru creștinii care citeau Apocalipsa asocierea între Israel și această curvă era facilă. Israel necredincios era numită CURVĂ în tot Vechiul Testament și acum ea coabita cu Roma și prigonea pe creștini. Ea ațâța pe neamuri să prigonească pe creștini și-i abătea de la o relație cu Yahweh îndreptându-i spre o religie moartă. Ea era sediul demonilor ca în perioada lui Manase când ne aducem aminte că era mai bine să crești în Babilonul idolatru decât în Ierusalimul apostat. Și de aceea rămășița credincioasă din Israel e dusă de urgență în Babilon (Daniel și cei trei prieteni, Ezechiel etc.). Ierusalimul era desigur și o PUTERE economică din pricina Templului, dar și din pricina iubirii de bani a Fariseilor (ne aducem aminte de câte ori Mântuitorul predică ÎMPOTRIVA Mamonei și de faptul că Iuda l-a vândut pentru 30 de arginți). Ierusalimul secolului întâi seamănă cu Curva cea mare. Și într-adevăr pentru o vreme Ierusalimul coabitează cu Roma. Dar apoi Roma e cea care distruge Ierusalimul. După înălțarea lui Isus se mai acordă o perioadă de har Ierusalimului, dar apoi este distrus. Ierusalimul e cel care a omorât pe prooroci și pe apostoli și lui îi cere socoteală Mântuitorul de tot sângele nevinovat vărsat de la Abel până la Zaharia. Or toate aceste elemente se găsesc scrise în Apoc.17-18 cu referire la Curva cea mare.

Babilonul prigonește pe creștini. Fiara prigonește pe creștini. Babilonul coabitează cu fiara. Fiara apoi însă se întoarce împotriva Babilonului și-l distruge ca pedeapsă a Domnului pentru curviile ei, pentru răul adus în lume, pentru amăgirea tuturor neamurilor, pentru sângele proorocilor și apostolilor, pentru tot sângele nevinovat vărsat pe pământ. Asemănările sunt izbitoare cu privire la relația Ierusalim-Roma din secolul întâi. Chiar și istoria celor 7-8 împărați din Apoc.17 pare să semene enorm cu istoria împăraților romani din sec.I. Deci toate aceste lucruri făceau pe creștinii sec.I să identifice destul de ușor curva din 17 cu femeia din 12, adică cu Israel și Ierusalim.

Dar desigur apar și dificultăți. Pentru că identitatea acestei curve este construită nu doar pe pasaje profetice vechi-testamentare cu privire la Ierusalim (Ezechiel 16 de exemplu) dar și pe pasaje profetice cu referire la Babilon și Tir. Și am discutat că cele mai multe referi sunt la profețiile adresate Babilonului, apoi Ierusalimului și apoi Tirului. Și însuși numele nu este

Ierusalim, ci BABILON. De asemenea, există anumite asemănări mai mari între Roma și Curvă decât între Ierusalim și Curvă. Cetatea e pe șapte munți, or acest lucru îl ducea pe orice cititor din sec.I cu gândul la celebra Romă și nu la Ierusalim. Iarăși puterea economică și luxul exorbitant care a îmbogățit tot pământul prezentat în cap.18, acest lucru se potrivește MULT mai bine cu Roma și nu cu Ierusalimul. Ierusalimul era și el un centru economic important (mai ales din pricina Templului) dar din datele care le avem nu se putea compara cu bogățiile Romei a cărei risipă nebună a îmbogățit pe împărații pământului. Dar acest lucru nu este ceva nou. Căci pe timpul lui Ieremia avem tot două cetăți Ierusalimul preacurvar, și Babilonul bogat și ocult. Și am insistat cu alte ocazii că era o legătură spirituală între cele două. Babilonul e reconstruit pe timpul lui MANASE! Puterea Babilonului e alimentată de curviile Ierusalimului. Deci între cele două cetăți este o legătură spirituală teribilă. Ierusalimul este apoi distrus de Babilon, dar apoi este distrus și Babilonul. Și Babilonul era un Centru economic mai mare ca Ierusalimul. Era cel mai mare centru economic al lumii, plin de lux și de risipă. Babilonul avea legături economice cu toate țările dimprejur. De exemplu Asiria cerea un tribut mult mai mare Babilonului decât bogatei țări a Egiptului! Aceasta ca să ne facem o idee de cât de bogat era Babilonul. Măsurile folosite în Babilon au devenit UNIVERSALE, au fost adoptate de toate țările bazinului mediteranean. Sunt multe date istroice pe care nu avem timp să le menționăm acum care descriu luxul, bogăția și puterea economică a Babilonului. Era desigur și un centru al ocultismului și al vrăjitoriei, promovând acest lucru și în țările cu care avea relații comerciale. Babilonul domina economic lumea de atunci. Asta chiar în timpul stăpânirii asiriene. Cu atât mai mult când a devenit el însuși un mare imperiu. Slava Ierusalimului a scăzut dar a crescut slava Babilonului. Ierusalimul nu era o cetate a luxului și un centru economic mondial. Dar Babilonul era fără îndoială. Era mai ceva și decât vestita cetate a Tirului menționată de Ezechiel și apoi integrată și ea în identitatea Babilonului din Apocalipsa.

O altă idee interesantă. La căderea Ierusalimului din anul 586 Ieremia NU SE BUCURĂ, ci plânge, și aceasta pentru că inima lui Dumnezeu plângea și ea. Dar celelalte popoare care s-au bucurat de căderea Ierusalimului (Edomul - vezi Obadia, Tirul – vezi profeția din Ezechiel despre Tir, etc.) sunt mustrate și pedepsite aspru. Dar la căderea Babilonului, lucrurile sunt diferite. Israel e îndemnat să se bucure, cerul e îndemnat să se bucure (vezi profețiile împotriva Babilonului de la finalul cărții Ieremia). deci când soția lui Yahweh e pedepsită nu se admite bucuria, dar când e pedepsit Vasul prin care soția a fost pedepsită suntem chemați la mare bucurie! Or, în Apoc.18 suntem îndemnați la bucurie la căderea Babilonului! Pământul se jeluște, dar Cerul și apostolii sunt chemați la bucurie căci Domnul i-a răzbunat. Dar oare în anul 70 când a căzut Ierusalimul, în inima celor credincioși nu trebuia să fie aceeași jale din inima lui Ieremia când a scris cartea Plângerilor? Căci Dumnezeu dădea din nou divorț de soția sa, și NU pentru totdeauna (vezi Romani 11). Și Pavel în Romani 9 are o întristare de moarte și vrea aproape să fie anatema nu pentru neamuri ci tocmai pentru Israelul apostat și împietrit. Deci dacă Ierusalimul e cruva cea mare din Apocalipsa de unde această bucurie în Apoc.18?

Toate acestea ne fac să ne întrebăm dacă nu cumva în Apoc.17-18 avem de a face cu o IDENTITATE complexă care înglobează DOUĂ PUTERI, DOUĂ CETĂȚI. Dacă nu cumva este vorba de misterioasa coaliție spirituală din vechime Ierusalim-Babilon, și misterioasa coaliție spirituală din sec.I Ierusalim-Roma. Și atunci profetația să prevestească nu doar căderea Ierusalimului, ci și cea a Monstrului adus pe scena istoriei de curvia acesteia! Deci cap.17-18 să prevestească deopotrivă căderea Ierusalimului și a Romei, dacă ar fi să rămânem în contextul spiritual al sec.I?

Dar dacă ar fi aplicăm această matrice spirituală a sec.I perioadei lui Anticrist. Cine ar fi Curva cea mare? Dar înainte să facem această observație, să studiem puțin o legitate spirituală. Când sămânța lui Avraam e binecuvântată ea capătă o putere, o potență extraordinară. Dar acest lucru este cu două tășuri. Când Avraam e fidel promisiunii se naște Isaac, dar când se abate de la calea credinței se naște Ismail care devine și el un neam mare, căci e sămânța lui Avraam, dar devine un măgar între popoare. Această legitate o vedem și în istoria lui Israel. Israel e soția lui Yahweh. Dacă ea este fidelă, se va naște Mesia. Dar dacă e infidelă, nu doar că Mesia nu se naște (sau nu se naște DEPLIN, adică și prima și a doua venire ACTIVE!), dar se naște un MONSTRU ca Asiria sau Babilonul din vechime. Și acest MONSTRU până la urmă va devora pe Mama care l-a născut! Deci Diavolul vrea să curvească cu soția lui Yahweh nu doar pentru a ocări pe Dumnezeu, nu doar pentru a opri venirea deplină a lui Mesia în lume, ci și pentru a-și MĂRI puterea malefică a Sa în lume, pentru a-și aduce în ființă acei MONȘTRI prin care să devoreze soția lui Yahweh și să BLOCHEZE definitiv venirea lui Mesia în lume. Diavolul are de câștigat enorm prin curviile soției lui Yahweh. Nu prin idolatria neamurilor cu care Domnul nu a încheiat un legământ sfânt, ci prin idolatria lui Israel, el își mărește puterea în lume și creează noi puteri prin care lucrează în VOIE împotriva lui Israel. Israel nu a fost pustiit de Egipt (putere ce exista înainte de Sinai), ci de Imperiul Asirian și apoi Babilonian a căror putere s-a amplificat DUPĂ și prin curviile lui Israel de după legământul de pe muntele Sinai! Ierusalimul e distrus din nou de Roma a cărui putere crește după ce Israel reîntors în țară curvește din nou împotriva Domnului!

Oare divorțul de Israel diminuează puterea Acesteia de a naște FII? Cu alte cuvinte nici Mesia nu se naște pe deplin, dar nici alte puteri Malefice... În sec.I rămășița credincioasă a lui Israel naște pe Mesia, iar Israel infidel pe Irod cel Mare care e un prototip al Anticristului desigur. Irod e primul care vrea să omoare pe Prunc. Tot el e cel care e rezidit Templul... Interesant....

Dar în secolul întâi avem o situație nemaintâlnită. Divorțul de Israel încă nu e realizat. Dar Domnul deja creează un nou popor al Său, Biserica dintre neamuri altoită în Biserica evreiască. Dumnezeu nu-și ia altă soție, ci înglobează în rămășița credincioasă a lui Israel și neamurile pentru a face geloasă pe o parte din Israel căzută în împietrire. Dar situația e NOUĂ și extrem de complexă. Nașterea Israel e încă soția lui Yahweh, dar și Biserica Universală e soția Sa. Și Biserica devenind soția lui Yahweh capătă și ea are drepturile și puterea de soție. Fidelitatea ei participă la readucere lui Mesia în lume (făcându-l pe Israel gelos), iar infidelitatea

ei mărește puterea Șarpelui în lume și duce la nașterea de noi MONȘTRI istorici. Dar după anul 70, anul divorțului lui Yahweh de Israel, rămâne doar Biserica cu această putere? Doar Biserica mai poate curvi? Israel de vreme ce a primit cartea de despărțire se pare că nu mai poate curvi? Oare Anticrist e Copilul născut în istorie din pricina curviei Bisericii precum Irod cel Mare a fost rodul curviei lui Israel?

Într-adevăr, în sec.I, Yahweh divorțează de o parte din Israel, și cea care are acum rolul de soție a Sa este Biserica formată atât din evrei cât și dintre neamuri. Și din această pricină acum curviile Bisericii măresc puterea de manifestare a Diavolului. Astfel, la fel cum marile imperii păgâne din antichitate s-au născut din pricina curviilor lui Israel, marile rele din istoria ultimilor două milenii s-au născut din pricina curviei Bisericii. Am explicat deja cum Instituția Bisericii și statele creștine care au făcut urâciuni în Numele lui Isus și au prigonit și pe evrei în Numele lui Isus, au apărut ca urmare a compromisurilor făcute de Biserica autentică în fața ofertei seducătoare a statului. Dar oare Holocaustul, ascensiunea religiilor fanatice anti-creștine, teoria evoluționistă, teologia liberală, nu s-au născut în văzduhul lumii tot din pricina curviilor Bisericii autentice cu duhul lui Anticrist?

În cartea Daniel cornul cel mic se ridică în istorie când paharul păcătoșilor din poporul Domnului a umplut paharul. Am făcut deja distincția (în cartea Naum și Țefania) între contraofensiva diavolului la perseverența în sfințire a bisericii și atacurile diavolului alimentate de necurățiile Bisericii. E o mare diferență între cele două. Un exemplu speculativ: după ce aprobă unui prinț german căsătoria în secret cu o a doua soție, după doi ani, peste Luther vine aparent din senin un duh de antisemitism, și scrie și ia măsuri împotriva evreilor; peste câteva secole holocaustul se naște din Germania. Oare semințele semănate de Unsul Domnului care a curvit cu duhul anticristic au rodit de-abia după câteva secole? Există această legitate infiorătoare: când poporul Domnului este fidel Domnului se naște Mesia, iar când poporul Domnului curvește cu idolii (Diavolul) se naște Anticrist. Și acest lucru este valabil atât la nivel micro (individual) cât și macro (comunitar, istoric). Când David a fost fidel Domnului în el a crescut chipul lui Mesia care a iubit chiar pe Saul, dar când a curvit în el s-a născut duhul anticristic care a omorât chiar pe slujitorul său fidel Urie! Mare atenție: răul se amplifică în lume nu atât prin înmulțirea păcatelor lumii cât prin înmulțirea păcatelor Bisericii! Diavolul își trage seva puterii din curviile poporului Domnului! De aceea poporul Domnului e ținta atacurilor sale! Merită studiată această legitate spirituală în cele două milenii din era noastră, dar nu e timp acum.

Ne întoarcem la curva din Apocalipsa. Ea este pusă în contrast cu Mireasa cea fidelă. Deci ni e sugerează clar că ea nu reprezintă o forță neutră a lumii, ci mai degrabă poporul lui Dumnezeu cel infidel. Da, căci Babilonul este Sursa amplificării răului în lume, și deja am discutat că această sursă nu trebuie căutată în păcatele popoarelor care nu au încheiat un legământ cu Domnul, ci în curviile poporului Domnului. Apocalipsa e scrisă însă în sec.I. Cine este deci poporul Domnului care a curvit? Israel pe cale să fie lepădat sau Biserica, noul popor al

Domnului? Având în vedere că Apocalipsa nu vizează doar sec.I, ci și evenimentele din vremea sfârșitului, am putea emite ipoteza că pe imaginea familiară a Ierusalimului apostat, Duhul construiește imaginea Bisericii apostate din istorie. Bineînțeles în lumina relației din Antichitate Ierusalim - Babilon, Ierusalim - Roma, ne întrebăm dacă în imaginea complexă a Curvei din Apocalipsa nu intră oare atât Biserica infidelă cât și Monștrii produși de ea pe scena istoriei. Un asemenea Monstru este Fiara însăși care o va nimici, după tiparul Mesia mântuiește mama care l-a născut, iar Anticristul o răpune.

La distrugerea Babilonului este mare bucurie în Apoc.18 și nu avem nici un indiciu că o rămășiță din Babilon va fi mântuită. Acest lucru e în contrast cu profețiile din vechime legate de Israel. Căci în acestea se citește tristețea din inima soțului Yahweh (oglundită atât de bine în cartea Plângerilor lui Ieremia), și apare mereu mântuirea la final a rămășiței. Dar în Apoc.17-18 nu apare decât bucuria că această Curvă este judecată. Acum ne este clar că această Curvă este strâns legată de poporul lui Dumnezeu. Pentru secolul întâi ea poate fi Ierusalimul și Israel. Dar după acest secol ea este mai degrabă Biserica apostată. Pentru finalul istoriei ar rămâne Biserica apostată, dar poate și structurile aferente acesteia. E interesant că Fiara se naște din Curvia acestei femei, coabitează o vreme cu ea, și apoi o răpune pe la finalul domniei sale. În 2 Tes.cap.2 Anticrist se dă drept Dumnezeu în Templul lui Dumnezeu. El aduce urâciunea pustiirii în Locul Preasfânt, căci știe că în acest fel își amplifică puterea și că prin acest mod lovește cât mai mult în Domnul. Acum Templul fizic de la Ierusalim ar fi doar o clădire și însăși ridicarea sa ar lovi în adevărul Evangheliei lui Isus. Poate că anticrist va face și un asemenea lucru, să ridice un templu pentru evrei; dar bătălia Sa se va îndrepta asupra poporului ACTIV al Domnului adică Biserica. Și deci victoria sa va fi să se așeze în primul rând în Templul Bisericii și nu într-un Templu fizic la Ierusalim. Deci el se va așeza în Templul Bisericii pentru o vreme; de-abia la final va răbufni împotriva Mamei care l-a născut. El este născut de Biserica Apostată, pe care o seduce și apoi o ucide, dar nu doar spiritual, ci apoi chiar și fizic! Ar fi un scenariu interesant. Deci se pare că Apoc.17-18 este construit pe imaginea Israelului apostat din sec.I dar apoi imaginea se comută discret pe Biserica apostată. Astfel s-ar explica de ce Curva se confundă chiar cu Babilonul, de ce este doar bucurie la nimicirea ei, și de ce nu mai apare mântuirea rămășiței. Căci Biserica nu are și elementul genei, cel biologic care să o lege de planurile divine. Când se rupe legătura spirituală cu Domnul nu mai rămâne o legătură biologică, care din pricina promisiunilor făcute părinților să o țină în planurile divine.

Oricum, am surprins niște lumini noi despre Curva din Apocalipsa. Totuși misterul ei rămâne încă neelucidat. Simt că fără studierea cărții Ezechiel nu putem încă descifra identitatea ei. În lumina celor spuse ne întrebăm dacă femeia din Apoc.12 reprezintă TOT Israelul sau doar rămășița credincioasă cea care a făcut cu puțință intrarea Copilui-Mesia în lume. Cartea Apocalipsei este construită pe acest contrast între Curvă și Soția Mielului, între cetatea cea mare și muntele Sionului. Cartea e adresată Bisericii. Biserica e îndemnată să rămână fidelă Mielului și să nu devină Curva care va amplifica lucrarea Diavolului în lume. Avertismentul este rostit desigur în lumina curviei recente a Israelului. Biserica poate repeta tragedia Israelului, și se pare

că așa se va întâmpla. Israelul nu a fost credincios ca națiune, și planul Domnului a continuat printr-o rămășiță credincioasă. Israelul apostat a devenit unealta anticristică prin care rămășița credincioasă a fost prigonită. La fel Biserica apostată devine unealta anticristică prin care rămășița credincioasă a Bisericii va fi prigonită... Dar cum Israel a fost pedepsit de Puterea statului cu care a curvit, se pare că la fel se va întâmpla și cu Biserica apostată.

Revenim la Apocalipsa și la tema națiunii Israel în această carte. În Apoc.19 avem venirea Fiului Omului cu sabia în gură nimicind fiara, proorocul mincinos și neamurile. Și toate păsările s-au înfruptat din carnea lor. O fi vorba de Neamurile care s-au adunat în jurul Israelului și al Ierusalimului să-l prăpădească (vezi Zaharia 12-14)?

În Apoc.20 avem celebra mie de ani. În cartea Isaia am arătat cum promisiunile făcute de Domnul lui Israel se vor împlini în mod deplin în Apoc.21, adică în realitatea Noului Ierusalim pe un cer și un pământ nou. Dar ce este cu cap.20, cu mia de ani? Cu această perioadă când Diavolul e legat să nu mai ispitească Neamurile. El nu a fost legat înainte de Hristos căci el e cel care a atârnat pe Israel și Neamurile să-l omoare pe Hristos. El nu este legat nici acum după învierea lui Hristos, căci Pavel ne arată că lupta spirituală s-a intensificat acum și căpeteniile întunericului încă sunt foarte active în locurile cerești. În realitatea pământului celui nou, diavolul nu este legat temporar, ci trimis în focul cel veșnic pentru totdeauna. Deci această legare temporară a Diavolului urmată de o ultimă ispitire a Neamurilor ar putea fi plasată doar între a doua venire a lui Hristos și momentul înnoirii definitive a creației. Deși escatologia epistolelor pauline și petrine nu vorbesc de această perioadă, ba chiar par să o anuleze, totuși Apoc.20 vorbește clar de această perioadă misterioasă care ar putea reprezenta o primă fază de împlinire a profețiilor făcute lui Israel care se vor împlini pe deplin în Apoc.21, în realitatea complexă a Noului Ierusalim, care cuprinde pe cei răscumpărați atât dintre neamuri cât și din Israel. Deci Biserica ar fi răpită și proslăvită și ar domni o mie de ani alături de națiunea Israel care s-a căit și de rămășița neamurilor, după Zaharia 14. Dar cap.20 e construit pe imagini din Ezechiel. Deci e prematur să ne pronunțăm înainte să aprofundăm această carte. Dar ce putem spune este că redeschidem ipoteza unei perioade de o mie de ani, intermediară între a doua venire a lui Hristos și înnoirea tuturor lucrurilor.

În Apoc.21 avem nunta Mielului. Aici avem atât evreii cât și cei dintre neamuri răscumpărați prin Isus. Într-adevăr, promisiunile făcute celor 7 Biserici din Apocalipsa ne arată că Biserica se bucură de toate promisiunile și privilegiile rostite în vechime către Israel. Acest lucru e în armonie cu marea taină dezvăluită de Pavel în Efeseni cap.2-3. Dar remarcăm că numele etern al soției Mielului nu este de Biserică, ci de Ierusalim, iar pe porțile ei avem 24 de nume EVREIEȘTI; acest lucru este în armonie cu ideea că Yahweh nu și-a uitat prima și marea Sa iubire. Nu Israel e chemat să intre în Biserică, ci Biserica în Israelul lui Dumnezeu!

În lumina celor spuse ne așteptăm ca în perioada lui anticrist atât Biserica cât și națiunea Israel să fie în centrul atenției acestuia. Căci duhul lui anticrist deja lucrează în lume. Și privind

la cei 2000 de ani de istorie vedem nu doar prigonirea și seducerea Bisericii de către Șarpe, dar și încercarea Șarpelui de a nimici din istorie Națiunea Israel și de a face acest lucru chiar prin infidelitatea Bisericii. Dacă așa a lucrat deja duhul anticristic în lume, ne așteptăm la continuarea și amplificarea acestei lupte împotriva Bisericii și împotriva lui Israel în perioada lui Anticrist.

Mai sunt multe de spus din Ieremia cap.3, dar nu mai e timp... Ar mai trebui să vorbim despre echilibrul dintre bucurie și tristețe în inima credinciosului, despre inima lui Ionatan care a acceptat cu bucurie ca David să fie pe locul întâi (exact de această inimă are nevoie Biserica în relație cu Israelul), despre faptul că chemarea lui Israel înapoi (care aparent sfidează legea cărții de despărțire) e posibilă doar prin Hristos, cel în care femeia curvă avea să moară și avea să învieze o făptură nouă, și despre multe altele. Dar zborul nostru trebuie să continue spre Ieremia cap.4.